

அரச அறிவியல்

முதலாம் பகுதி

சென்னை - 1911

சென்னை - 1911

தேசிய உயர் கல்விச் சான்றிதழ்ப் பரீட்சை

அரச அறிவியல்

முதலாம் பகுதி

ஆக்கியோர்

கே. எச். ஐயசிங்க

B.A. (சிறப்பு) இலங்கை, Ph.D. இலண்டன்

வை.ஆர். அமரசிங்க

B.A. (சிறப்பு) இலங்கை, B.Phil. (யோக்), Ph.D. (இலண்டன்)

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்

பதிப்புரிமை அரசினர்க்கே

மூதற் பதிப்பு, 1976

ஆக்கியோர்

கலாநிதி கே. எச். ஜயசிங்க

அரசு அறிவியற் கிரேட்ட. விரிவுரையாளர்

பேராதினை வளாகம்

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்

} அத்த. 1, 2, 3.

கலாநிதி வை. ஆர். அமரசிங்க

அரசு அறிவியல் விரிவுரையாளர்

பேராதினை வளாகம்

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்

} அத்த. 4.

மொழிபெயர்த்தோர்

திரு. அ. விஜயன் விக்டோரியா

பதிப்பாசிரியர்

திரு. வே. பேரம்பலம்

எயிற்சின் ஸ்பென்ஸ் அச்சுத்திற்பதிப்பிக்கப்பட்டு
கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

மு க வு ரை

சிரேட்ட துணைக் கல்வி நிலையில் 10, 11 ஆம் தரங்களிலே கற்பிக் கப்படும் ஈராண்டுப் பாடநெறி, இன்றைய அரசாங்கம் புகுத்தி யுள்ள புதிய கல்விச் சீர்திருத்தங்களில் மூன்றாவது படியாக அமை கிறது. இந்நெறியைப் பயின்று முடித்த மாணவர் தேசிய உயர் கல்விச் சான்றிதழ்ப் பரீட்சைக்குத் தோற்றத் தகுதியுடைய ராவர்.

இப்பாடநெறி மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டது, அவையாவன:

அ. கட்டாய பாடங்கள்

ஆ. விருப்புநெறிப் பாடங்கள்

இ. திட்டவேலை

சிரேட்ட துணைக் கல்வி நிலைக்குரிய புதிய பாடவிதானம் 59 இற் கும் கூடுதலான பாடங்களைக் கொண்டது. இப்பாடங்களைப் பயி லும் போதும் பயிற்றுவிக்கும் போதும், மாணவரும், ஆசிரியரும் எதிர்நோக்கத்தக்க இடர்ப்பாடுகள் சிலவற்றைத் தவிர்க்கும் முக மாகப் பல்வகைப் பாடத் துறைகளிலும் சிறந்து விளங்கும் அறி ஞர்களின் உதவியுடன், பாடநூல்கள் தொகுக்கப்படுகின்றன. இந்நூல்களைத் தவணைக்குத் தவணை நியாயமான விலைகளில் மாண வருக்குக் கிடைக்கச் செய்யும் வகையில், முறைமையான திட்ட மொன்று மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இவற்றை விசேட பாட நூல்களாகத் தொகுத்து வெளியிடவும் கருதப்பட்டுள்ளது.

கடந்த காலத்தில் மொழிக்கும் இலக்கியத்துக்குமே பாடநூல் கள் விதிக்கப்பட்டுவந்தன. புதிய பாடவிதானம் பழையதிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டதாயிருப்பதால், மாணவருக்கும் ஆசிரியருக் கும் ஒருங்கே வழிகாட்டிகளாக அமையத்தக்க நூல்களைத் தயாரிக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுள்ளது என்பதை யாவரும் ஒப்புக் கொள்வர்.

சிரேட்ட துணைக்கல்வி நிலைக்கெனக் குறித்த நூல்களை வெளி யிடத் தேவையில்லை என்பது பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு ள்ளது. உலகின் மொத்த அறிவானது ஐந்தாறு ஆண்டுகளுக் குள்ளேயே இருமடங்காகிவிடுமென நம்பப்படுகிறது. எனவே எந் தப் பாடநூலும், அஃது எத்துணை முழுமையாகத் தொகுக்கப்பட் டாலும், சில வருடங்களுள் வழக்கிறந்து விடலாம். உயர் கல்விக்கு ஆயத்தப்படுத்தும் மாணவர் தங்கள் அறிவு வளர்ச்சிக் குத் தனியே ஒரு நூலில் மட்டும் தங்கியிருப்பதைத் தவிர்த்து, நூல் நிலையங்களைப் பயன்படுத்திப் பிற நூல்கள், புதினத்தாள்கள், சஞ்சிகைகள் ஆகியவற்றையும் வாசித்துத் தமது அறிவை விரிவாக் கிக் கொள்ள வேண்டுமெனப் பெரும்பாலான நாடுகளிலுள்ள கல்வி மாண்கள் எதிர்பார்க்கின்றனர். ஆகவே, மாணவர் தாமாகவே மேற் கொள்ள வேண்டிய விசேட பணியொன்று யாதெனில், நூல்கள், சஞ்சிகைகள் வாயிலாகத் தம் அறிவை விருத்தி செய்து கொள்ளலா கும். எனினும், அவ்வாறான நூல்களையும் சஞ்சிகைகளையும் பெறுவதில் எமது மாணவருக்குள்ள இடர்ப்பாடுகளைக் கருத்திற் கொண்டே இந்நூல்களைத் தயாரிப்பதற்கான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன என்பதை ஈண்டு விசேடமாகக் குறிப்பிட வேண்டும்.

குறித்த பாடங்கள் சிலவற்றைப் பொறுத்த மட்டில், விரிவான பாடத்திட்டங்களும் நூற்பட்டியல்களும் பாடசாலைகளுக்கு ஏலவே அனுப்பப்பட்டுள்ளன. பாடசாலை நூல்நிலையங்களை விருத்தி செய்வதற்காக, இந்நிலைக்குரிய கல்விக்குத் தேவையான நூல்கள் இவ்வாண்டிலும் கடந்த ஆண்டிலும் மேற்படி நூல்நிலையங்கட்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளன. அத்துடன், ஆசிரியருக்குச் சேவையிடைப் பயிற்சி யொன்றும் அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்நூல்கள் பற்றித் தங்கள் ஆலோசனைகளும் விமரிசனங்களும் உவந்து ஏற்றுக் கொள்ளப்படும். இறுதி நூலை வெளியிடுதற்குத் தயாரிக்கும்போது தங்கள் ஆலோசனைகட்கு விசேட கவனம் செலுத்தப்படும். தங்கள் ஆலோசனைகளையும் கருத்துக்களையும் கல்வி வெளியீட்டு ஆணையாளருக்கு அனுப்புவீர்களாயின், நாம் நன்றியுடையராவோம்.

உள்ளுறை

அத்தியாயம் 1	பக்கம்
முன்னுரை	1
அத்தியாயம் 2	
அரசு I	7
அரசினது வளர்ச்சியின் ஆரம்ப கட்டங்கள் (7)	
மக்கியவெல்லியும் அரசின் இயல்பும் (8)	
தெய்விக உரிமைக் கொள்கை (10)	
சமூக ஒப்பந்தக் கொள்கை (11)	
தோமஸ் ஹொப்ஸ் (12)	
ஜோன் லொக் (14)	
ஜான் ரூசோ (15)	
மலர்ச்சிக் கொள்கை அல்லது சமூகவியற் கொள்கை (17)	
அரசின் சமூகவுடைமைக் கொள்கை (20)	
அத்தியாயம் 3	
அரசு II	24
அரசுபற்றிய வரைவிலக்கணங்களும் அதன் உள்ளடக்கமும் (24)	
இறைமை (30)	
அரசியல் அதிகாரம் (35)	
அத்தியாயம் 4	
அரசும் சமூகமும்	38
அரசுக்கும் சமூகத்திற்குமிடையே உள்ள வேறுபாடு (38)	
சங்கங்கள் (43)	
அரசும் அரசாங்கமும் (45)	
அரசும் நாடும் (48)	
சருவதேசியத்தின் வளர்ச்சி (49)	
‘சருவதேச அரசு’ எனும் கருத்து (53)	

முதலாம் அத்தியாயம்

முன்னுரை

நாகரிகம் தோன்றிய காலந்தொட்டு அதிகாரத்தைப்பற்றி ஆராய்வதிலும் அதிகாரத்தைச் செயற்படுத்துவதிலும் மனிதன் அக்கறைகாட்டி வந்துள்ளான். பண்டைக் கால இந்தியரும் சீனரும் கிரேக்கரும் உரோமரும், தீத்தமக்குரிய வழிமுறைகளில், ஆள்வோருக்கும் குடிகளுக்குமிடையிலுள்ள உறவுகளின் தன்மை குறித்தும், அரசியல் அமையத்தின்¹ அடிப்படை குறித்தும் ஆழ்ந்தாராய்ந்தனர். அவர்களும் அவர்களுக்குப்பின் வந்தவர்களும் அரசியல் அதிகாரத்திற்கு அடிப்படையாக அனைத்து நாடுகளுக்கும் பொருந்தத்தக்கன என்று தாம் கருதிய சில கோட்பாடுகளை உருவாக்க முயன்றனர். அக்கோட்பாடுகள் பெரும்பாலும் ஒழுக்க வியலையோ, மெய்யியலையோ, மதவியலையோ² சார்ந்தனவாக இருந்தன. இத்தகைய மரபுமுறையான ஆராய்ச்சியும் சிந்தனையும் இருந்தபோதிலும், அரசியல் பயிலும் தற்கால மாணவன், அடிப்படைப் பிரச்சினைகள் பலவற்றை எதிர்நோக்க வேண்டிய வனாய் இருக்கின்றான். அரசியலின் உள்ளடக்கம் பற்றித்தானும் கருத்தொருமை காணப்படவில்லை. இவ்விடயத்தை ஆய்வதற்கு மேற்கொள்ளப்படும் முறைகளும் அணுகுதற்குப் பின்பற்றப்படும் வழிகளும் கருத்துமாறுபாட்டுக்கு உரியவை. அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க சொல்லாட்சி எதுவும் கிடையாது. மூலச் சொற்றொடர்கள், கருத்துக்கள், கோட்பாடுகள் ஆகியவை பல் வேறு அரசியல் அறிஞர்களாலே அடிப்படையில் வேறுபட்ட வழிகளில் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், அரசியற்பாடம் ஒரு கலையேயன்றி விஞ்ஞானம் அன்று எனவும் சொல்லப்படுகிறது. இத்தகைய அல்லது இவற்றையொத்த பிரச்சினைகளை அரசியல் அறிஞர்கள் மாத்திரமன்றி சமூக அறிஞர் அனைவருமே எதிர்நோக்கவேண்டியவராய் உளர். மனித அமையங்கள், மனித நடத்தை, மனித உறவுகள் என்பன பற்றிய ஆய்வு—குறிப்பாக ஒருவரோ, ஒரு குழுவினரோ பிறர்மீது ஆதிக்கஞ் செலுத்தல் பற்றிய ஆய்வு—சிக்கலானதாயும் குழப்பமானதாயும் இருக்குமென்பது நிச்சயம். இப்பிரச்சினையை விஞ்ஞான மனப்பாங்கோடு அணுகுதல் வேண்டும்.

அரசியல் எனும் இப்பரந்த துறையை நாற்பெரும் பிரிவுகளாக வகுத்தல் வாய்ப்பாகும். முதலாவது பகுதி அரசியல்

1 அமையம்: Organisation

2 மதவியல்: Theology

தத்துவம், அல்லது அரசியல்-சமுதாயக் கொள்கை என்பது. அது மெய்யியல், மதவியல், ஒழுக்கவியல் ஆகியவற்றின் சார்பிலே வைத்து, அரசியல் அமையத்தின் தன்மையையும் அரசியற் குறிக்கோள்களின் தன்மையையும் ஆராய்கிறது. ஒரு காலத்தில், அரசியல் தத்துவமானது மதவியலுடன் அல்லது பொதுத் தத்துவத்துடன் இணைந்த ஓர் இயலாக ஆராயப்பட்டு வந்தது. ஓர் அரசு அல்லது அரசியல் அமையம் எவ்வாறு இருக்கிறது என்பதைக் காட்டிலும் அஃது எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதே அரசியல் தத்துவஞானிகளின் பிரதான குறிக்கோளாயிற்று.

இரண்டாவது பகுதி அரசியல் நிறுவகங்கள்¹ பற்றியது. அரசியல் அதிகாரமானது பல்வேறு மட்டங்களிலே—அதாவது உள்ளூரிலும் நாட்டினகத்தும் பல்வேறு நாடுகளிடையேயும் — சென்று செயற்படுதற்குக் கருவியாக உள்ள நிறுவக அமைப்பு முறையுடன் அப்பகுதி தொடர்புடையது. முக்கியமான அரச அங்கங்களை² உருவாக்கி ஒழுங்குபடுத்தும் அரசமைப்புகள்³ அரசமைப்புச் சட்டம், அரசாங்கப் பாலனமும் பாலன்ச் சட்டமும் ஒப்பீடான அரசாங்கம் ஆகியவை அரசியல் நிறுவகங்களாகும். அரசியல் நிறுவகங்கள் செயற்பட்ட சமுதாயங்களின் இயல்புபற்றிப் போதுமளவு கவனஞ்செலுத்தப்படாமலே அந்நிறுவகங்கள் அண்மைக் காலம்வரை ஆராயப்பெற்றும் ஒப்பிடப்பெற்றும் வந்திருந்தன. இக்காலத்திலோ அரசியல் அறிஞர்கள் அரசியல் நிறுவகங்களை அவற்றின் சமுதாய பொருளாதார வரலாற்றுப் பின்னணியில் ஆராய்வதற்கு முயலுகின்றனர்.

நவீன அரசியலின் மூன்றாவது முக்கிய பகுதி, கட்சிகளையும் அரசியலமுக்கக் குழுக்களையும் பொதுசன அபிப்பிராயத்தையும் பற்றிய ஆய்வாகும். ஒரு காலத்தில், அரசியல் அறிஞர்கள் பலர், அரசமைப்பைச் சாராத அல்லது அரசமைப்புக்குப் புறம்பான நிறுவகங்கள் அரசியல் முறைகள் மீது செலுத்துந் தாக்கத்தை ஆராயாமலே ஒரு நாட்டின் அரசியல்பற்றி விவாதித்து வந்தனர். ஆயின், அரசியல் முறைமையின் செயற்பாட்டை அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு, அரசியற் கட்சிகள், தொழிற்சங்கங்கள், உழைப்பாளர் தாபனங்கள் என்பனபற்றியும், அவ்வரசியல் முறைமைக்கு உட்பட்டு இயங்கும் ஏனைய சமுதாய பொருளாதார கலாசார குழுக்கள், சங்கங்கள் என்பனபற்றியும், பொதுசன அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கி ஊக்குவிக்கும் காரணி

1 நிறுவகம்: Institution

2 அங்கங்கள்: Organs

3 அரசமைப்பு: Constitution

கள் பற்றியும் அறிந்திருப்பது அவசியம் என்பது இப்பொழுது பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

சருவதேச உறவுகள் அரசியலின் நான்காவது பகுதியாகும். போரும் அமைதியும், மனிதமுயற்சிக்குரிய பல்வேறு துறைகளிலே சருவதேச ஒத்துழைப்பைப் பெறுதற்கான எத்தனங்கள், தேசங்களுக்கிடையே எழும் பிணக்குகளை இணக்கப்படுத்துதற்காகவும் மனித சமுதாயத்துக்குப் பொதுவான பொருளாதார சமுதாயப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாண்பதற்காகவும் நிறுவப்பட்டுள்ள நிறுவகங்கள், சருவதேசச் சட்டம் ஆகியவை இப்பகுதியில் அடங்கும்.

அரசியலின் பல்வேறு பிரிவுகளை ஆராய்வதற்கு, வெவ்வேறு முறைகளும் உத்திகளும் கையாளப்படுகின்றன. இவற்றுள்ளே பிரபலமான ஒரு முறை வரலாற்று முறை எனப்படும். அரசியல் அறிஞர் அரசினதும் ஏனைய நிறுவகங்களினதும் இயல்பையும் தொழிற்பாட்டையும்பற்றி, அவற்றின் வரலாற்றுத் தொடக்கம், வளர்ச்சி ஆகியவற்றை ஆய்வதன்மூலம், அறிந்துகொள்ள முயலுகின்றனர். அன்றியும், அவர்கள் அரசியலிலுள்ள பல்வேறு கருத்துக்களை, அவற்றின் சரியான பொருளைத் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு, ஒரு வரலாற்றுப் பின்னணியிலும் நோக்குகின்றனர். இந்த முறையானது அரசியல் முறையினதும் அரசியல் தத்துவத்தினதும் பல அமிசங்களைத் துலங்க வைக்கின்றது என்பதில் ஐயமில்லை.

அரசியல் அறிஞர் சிலர் தத்துவ முறையைக் கையாளுகின்றனர். அவர்கள் முன்பாகவே உய்த்துணர்ந்த தத்துவவியல் அல்லது ஒழுக்கவியற் கருத்துகளின் அடிப்படையில் ஓர் அரசியல் நிறுவகத்தின் தொழிற்பாட்டை மதிப்பிடுகின்றனர்.

இக்காலத்திலே பெரும்பாலான அரசியல் அறிஞர் சமூகவியல்¹ முறையைக் கையாண்டு நுண்ணாய்வு செய்வதைப் பெரிதும் விரும்புகின்றனர். இந்த முறையானது அரசியலின் சமுதாய பொருளாதார அடிப்படைகளையும், அரசியல் நிறுவகங்களின் தொழிற்பாட்டை உருவாக்கி ஊக்குவிக்கும் சமுதாயக் காரணிகள் பிறவற்றையும் ஆய்வுசெய்வதை உள்ளடக்கும். வரலாற்றியலாளர், பொருளியலாளர், சமூகவியலாளர், மானிடவியலாளர், உளவியலாளர், மற்றும் ஏனைய சமூக அறிவியலாளர் ஆகியோர் செய்த நுண்ணாய்வுகளின் பெறுபேறுகள் இவ்வாராய்ச்சியிற் பயன்படுத்தப்படும். சமூகவியல் முறையைப் பயன்படுத்தும் அரசியலறிஞர், அரசியற் சமூகவியல் என்று வருணிக்கப்படுகின்ற ஓர் அறிவுத் துறையைப் படிமுறையாகத் தோற்றுவித்துள்ளனர்.

அரசியல் தோற்றப்பாடுகளை ஆராய்வதிலே புள்ளிவிவரவியல்²

1 சமூகவியல்: Sociology.

2 புள்ளி விவரவியல்: Statistics.

முறையும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இந்த முறையை, தேர்தல் நடத்தைபற்றி ஆய்வதற்கும், பொதுசன அபிப்பிராயத்தின் இயக்கங்கள் பற்றி அளவிடுதற்கும், பயன்தரு முறையிற் பிரயோகிக்கலாம். ஆயினும், அரசியல் நடைமுறையைப் பாதிக்கும் இன்றியமையாத பல காரணிகள், புள்ளிவிவர அளவீட்டுக்கு உட்படுவதில்லை என்பது அரசியல் தோற்றப்பாட்டை மேலோட்டமாக நோக்கினாலுமே தெரியவரும். நுண்ணுய்வு செய்வதற்கான முறைகளும் உத்திகளும், ஆராயப்படவிருக்கும் அரசியலின் குறிப்பிட்ட அமிசத்திற்குப் பொருந்தும் விதத்திலே தெரிவு செய்யப்படல் வேண்டும்.

அரசியலைப் பயிலும் மாணவன் தனது நுண்ணுய்வைத் தொடங்குவதற்கு வசதியாக, ஒரு கட்டத்தைத் தெரிவு செய்தல் அவசியமும் பயனும் உடையதாகும். தற்கால உலகில் அதிமுக்கியத்துவமுடையதும் எங்கும் பரவியுள்ளதுமான குறிப்பிடத்தக்கவோர் அரசியற் கூறு அரசேயாம்.¹ ஒவ்வொருவரும் வலுக்கட்டாயமாக அரசொன்றின் ஓர் உறுப்பினராவர். தாம் உறுப்பினராகவுள்ள அரசின் சட்டங்களுக்குக் கீழ்ப்படிவதற்கு அவர் கடமைப்பட்டிருக்கிறார். அரசினால் நிறுவப்பட்ட சட்டவமைப்புக்கும் அரசியல் அமைப்புக்கும் உட்பட்டே அவர் தமது வாழ்க்கையைக் கொண்டு நடத்தவேண்டும். தனது ஆள்புலத்திற்கு² உட்பட்ட ஒவ்வொருவர் மீதும் அரசானது சட்டப்படி அமைந்துள்ள முடிவான பலவந்த வன்மையைக் கொண்டுள்ளது. அன்றியும், அரசானது ஐக்கிய நாட்டுத்தாபனம் போன்ற சருவதேச அமையத்தின் அடிப்படையும் ஆகும். எனவே, அரசியல் ஆய்வுக்கான தொடக்கக் கட்டமாக, பயனளிக்கும் விதத்தில், அரசைத்தெரிவு செய்யலாம்.

அரசானது (அல்லது பெரும்பாலும் வருணிக்கப்படுவது போன்று, நாட்டு-அரசு) தற்கால உலகிலே எங்கும் பரவியுள்ள குறிப்பிடத்தக்கவோர் அரசியற் கூறுக இருந்த போதிலும், அதன் இற்றை உருவில், அஃது ஓர் தற்காலத் தோற்றப்பாடே என்பது, மனித நிறுவகங்களின் வளர்ச்சியை மேலோட்டமாக நோக்கினாலுமே தெரியவரும். முற்காலத்திலும் மத்திய காலத்திலும் பலவகையான அரசியல் அமையங்கள் இருந்தன. அவற்றுட் சில, அரசுகள் என்று பிழையாக வழங்கப்பட்டன. பண்டைக்காலக் கிரேக்கநாட்டில், நகரவரசு அல்லது 'பொலிஸ்' என்று வழங்கப்பட்ட தொன்று இருந்தது. பௌத்தகால இந்தியாவிலே குடியரசுகள் என்ற ஒரு வகை அரசுகள் இருந்தன. இவையல்லாமல், உரோமன் குடியரசும் இருந்தது. அத்தோடு, உலகின் பல்வேறு பாகங்களிலே பேரரசுகளும் இருந்தன.

¹ அரசு: State

² ஆள்புலம்: Territory

எனினும், இந்த அரசியல் அமையங்கள், அவற்றின் தன்மையிலும் அதிகாரங்களிலும் தொழிற்பாடுகளிலும் தற்கால அரசினின்றும் வேறுபட்டிருந்தன. வரலாற்று அடிப்படையில், மதச் சீர்திருத்த இயக்கத்தின் பின்னரே, ஐரோப்பாவிலே தற்கால அரசு மலர்ந்தது எனலாம். மத்தியாலக் கிறித்துவ உலகு (கொள்கையடிப்படையிலேனும்) குறிப்பிடத்தக்க ஓர் ஆன்மிக அரசியற் கூறு இருந்தது. பரிசுத்த உரோமன் பேரரசும் பரிசுத்த உரோமன் திருச்சபையும் முறையே அக்கிறித்துவ உலகின் இம்மை மறுமைத் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதில் அக்கறை செலுத்தின. அவ்வுலகு தன் அமைப்பளவில் ஒரு சருவதேச ஒழுங்கமைப்பாக இருந்தது. தெய்வவழிச் சட்டமானது¹, போப்பாண்டவரும் பேரரசரும் அதனை விளக்கிப் பயனுரைத்தபடி, கிறித்துவ உலகின் உச்சமான சட்டமாக இருந்தது. இலத்தீன் மொழியே, கற்றறிந்த மக்களான சமய குரவர்களுக்கும் பாமர மக்களுக்குமிடையே கருத்துப் பரிமாற்றத்துக்குரிய மொழியாக இருந்தது. மக்கள், ஆட்சியாளர், மதகுருமார் ஆகியோரிடையே எழும் பிணக்குகளைத் தீர்த்து வைக்கவும் ஆன்மிக இலெளகீக வேறுபாடுகளை இணக்கப்படுத்தவும் ஒரு நிருவாக சாதனம் (சிலவேளை, இது தேவைக்குப் போதுமானதாய் இருந்திலது என நிறுவப்பட்டிருப்பினும்) இருந்தது. மதச் சீர்திருத்த இயக்கத்தைத் தோற்றுவித்த சிக்கலான சமுதாய பொருளாதார சமயக் காரணிகளுமே இந்த ஒழுங்கமைப்பின் நிலைகுலைவுக்குக் காரணமாய் அமைந்தன. இவ்வழி, தேசிய அரசுகளும்² தேசிய சமய அமையங்களும் ஐரோப்பாவிலே உருவாகித் தோன்றின.

ஐரோப்பாவின் பல்வேறு பாகங்களிலே தேசிய அரசானது ஒரே சீரான மாதிரியைப் பின்பற்றித்தான் தோன்றி உறுதிப்பட்டது என்று கருதலாகாது. ஆயின் நாளடைவில் ஐரோப்பாவிலே பல தேசிய அரசுகள் ஆங்காங்குத் தோன்றலாயின. காலப்போக்கிலே, தேசிய அரசானது உலகமெங்கணும் காணப்பட்ட ஒரு தோற்றப்பாடாயிற்று. தேசிய அரசு வலுவடைந்தும் அபிவிருத்தியடைந்தும் வந்தபோது சிறப்பான இயல்புகளைப் பெற்றுக்கொண்டது. அது புதிய அதிகாரங்களையும் புதிய பொறுப்புக்களையும் புதிய செயற்பாடுகளையும் வகிக்கத் தொடங்கியது. இவையாவும் இடைவிடாது மாற்றமடைந்து வருகின்றன.

இப்புதிய அரசியல் அமைப்புப்பற்றி அரசியற் சிந்தனையாளர் கருத்தான்றிக் கவனிக்கத் தொடங்கினர். அவர்கள் தத்தம் சமூக பொருளாதாரப் பின்னணிகள், தாம் பெற்ற பயிற்சி, அரசியற் சூழ்நிலைகள், தாம் வாழ்ந்த நாடுகளின் தேவைகள் என்றித்தகைய காரணிகளால் ஊக்கப்பட்டு, அரசின் பிறப்பும் தன்

1 தெய்வவழிச்சட்டம்: Divine Law

2 தேசிய அரசு: Nation State

மையும்பற்றி பல்வேறு கொள்கைகளை உருவாக்கினர். தற்கால அரசு வெவ்வேறு கட்டங்களிற் பெற்ற வளர்ச்சியின் பல்வேறு அமிசங்களை விளங்க முயலும் அரசியல் மாணவன், இக்கொள்கைகளுட் சிலவற்றை ஆராய்வதாலே பயன்பெறலாம்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்

அரசு I

அரசினது வளர்ச்சியின் ஆரம்ப கட்டங்கள்

அரசானது தனது ஆட்சிக்குட்பட்ட பிரதேசத்திலே¹ தன் அதிகாரத்தை நிலைநாட்டுதற்கு முயற்சி செய்தபோது, அப்பிரதேசத்துக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் எழுந்த பல பிரச்சினைகளை எதிர்த்துப் போராட வேண்டியிருந்தது. புதிய அரசியல் ஒழுங்கமைப்பை எதிர்த்து வந்தவரான உள்ளூர்க் குலத் தலைவர்கள் அதிகாரம் மிக்கவராய் இருந்தனர். அவர்கள் பொருளாதாரப் பலமும் படைப்பலமும் பெற்றிருந்தனர். மரபு², வழமை³, சமய ஆசாரம் ஆகியவற்றின் ஆதரவு அவர்களுக்குப் பெரும்பாலும் இருந்தது. எனினும் அரசு நிலைத்து வாழ்வதற்கு, அவர்களுடைய எதிர்ப்பைக் களையவேண்டியிருந்தது.

சமய சீர்திருத்த இயக்கத்தின் பின்னர் ஐரோப்பாவிலே தலைதூக்கிய சமயப் பூசல்களும் அரசுக்கு எதிரான குழுக்களைத் தோற்றுவித்தன. பல்வேறு நாடுகளுக்கும் பொதுவாயிருந்த திருச்சபை சிதைந்து போயிற்று. தேச அரசுகளிலே சமயப் பெரும்பான்மையினரும் சமயச் சிறுபான்மையினரும் இருந்தனர். கடவுளின் பெயரால், சமயச் சிறுபான்மையினர் அரசின் அதிகாரத்தைப் பெரும்பாலும் எதிர்த்ததுடன், அவ் வெதிர்ப்பு நியாயமானதே என்று காட்டுதற்குக் கொள்கைகளையும் உருவாக்கினர். கட்டுப்பாட்டை மீறும் இத்தகைய குழுக்கள்மீது தனது அதிகாரத்தை நிலைநாட்டுதற்கான வழிவகைகளைக் காண்பது அரசுக்கு அவசியமாயிற்று. அரசு தனது ஆள்புலத்துக்கு வெளியிலே போட்டி அரசுகளை எதிர்த்துப் போராட வேண்டியிருந்தது. ஆள்புலங்கள் யாருக்குச் சொந்தம் என்பதுபற்றிய பிணக்குகளும் சமயப் பிணக்குகளும் நிலவின. பல்வேறு நாடுகளுக்குத் தனிப் பொதுவான பேரரசும் திருச்சபையும் சிதைவுறுவதற்கு முன்னர், கிறித்துவ உலகினுள் எழுந்த இப் பிணக்குகளைத் தீர்த்து வைப்பதற்கு வேண்டிய நிருவாக அமைப்பும் பிரமாணங்களும் இருந்தன. புதிய அரசுகளிடமோ அவ்வாறான அமைப்பும் பிரமாணங்களும் இருக்கவில்லை. பிணக்குகளைத் தீர்ப்பதில் அதிகாரமே பிரதான கருவியாக இருந்தது. இந்த

1 அரசின் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட பிரதேசம் 'ஆள்புலம்' எனப்படும். இக்கலைச் சொல்லே பின்வரும் அத்தியாயங்களில் எடுத்தாளப்படும்.

2 மரபு: Tradition

3 வழமை: Custom

நிலைமையானது பல புதிய தேசிய அரசுகளை இக்கட்டான நிலைக்கு உட்படுத்தியது.

உண்ணாட்டுச் சமயப் பிணக்குகளில் வெளிநாட்டுச் சமயத் தாபனங்கள் தலையிடுதற்குச் செய்த முயற்சிகளாலும், தங்கள் அதிகாரத்தை வலுப்படுத்தும் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்த அரச ஆட்சியாளருக்கு இக்கட்டுகள் விளைந்தன. இப் பிரச்சினைகளும் அவற்றை வெற்றிகொள்வதற்குக் கைக்கொள்ளப்பட்ட முறைகளும் அரசின் தன்மையையும் சிறப்பியல்புகளையும் பெரிதளவுக்கு நிரூபித்தன.

அரசு தனக்குரியதென உரிமை கோரிய ஆள்புலத்திலே வாழ்ந்து வந்த மக்களின் கீழ்ப்படிவைக் கோரிப்பெற்றது.

அரசானது உள்ளூர்க் குலத் தலைவர்களை அடக்கிய பின், படைப் பலத்தின் தனியுரிமையைப் பெற்றுக் கொண்டது.

அது தனது ஆள்புலத்திலே, ஏனைய சட்டங்கள், பிரமாணங்கள், வழமைகள், மரபுகள் ஆகிய அனைத்தையும் தள்ளிவைத்த புதிய சட்ட முறையொன்றை விதித்தது.

அது தனது எல்லைக்குட்பட்டு இயங்கிய சமய நிறுவகங்களிடமிருந்தும் உலகியல் நிறுவகங்களிடமிருந்தும் தனது சட்டங்களுக்குப் பணிந்து நடப்பதற்கான கீழ்ப்படிவை அல்லது உடன்பாட்டையேனும் கோரியது.

தனக்கு மேலான ஒருவர் தனது ஆள்புலத்துக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் இருக்க முடியாது என்று அரசு கருதியது. இதனை வேறுவிதமாகக் கூறின், அரசு தனக்கு உச்ச அதிகாரம் இருந்ததெனக் கோரியது.

மக்கியவெல்லியும் அரசின் இயல்பும்

மத்தியகாலச் சமய ஆசாரியர்கள் சமயக் கோட்பாடுகளையும் ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே அதிகாரத்தைப்பற்றி வாதிட்டனர். ஆள்வோரும் ஆளப்படுவோரும் கடவுளுக்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் கடமைப்பட்டவர் என்பது அவர்கள் கருத்து. ஆயின், மத்திய காலம் கழிந்து தற்காலம் தோன்றத் தொடங்கிய காலத்தில், மக்கியவெல்லி என்ற இத்தாலியர் தாம் எழுதிய பிரின்ஸ் ("இளவரசன்") எனும் நூலில், திடுக்கிடச் செய்யும் வேறுபட்ட ஒரு கருத்தை வெளியிட்டார். பலவிதங்களில் அவர், சந்திரகுப்தமௌரியனின் முதலமைச்சரும் அர்த்த சாத்திரம் எனும் நூலை ஆக்கியவருமான கௌடிலியரை ஒத்திருந்தார். அவர்கள் இருவரும் வெறும் தத்துவஞானிகள் அல்லர்; உலக விவகாரமும் அறிந்தவர்கள். மக்கியவெல்லி பிரின்ஸ் என்ற நூலிலே, மதவியல், ஒழுக்கவியல் என்பவற்றின் சார்பில் லாமலே அரசியலை ஆராய்ந்தார். அதிகாரம் என்பது ஒரு குறிக்க

கோளை அடைதற்குரிய சாதனம் அன்று; அதிகாரமே குறிக்கோளாம். என்பது அவருடைய கருத்து. அது நன்னெறிக்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் நடுநிலையாக இருக்கின்றது. அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதும், வலுப்படுத்துவதும், விரிவாக்குவதும் ஆட்சியாளரின் அலுவலாகும். இப்பணியைச் செய்வதற்கு அவர் நீதியான அல்லது நீதிக்குப்புறம்பான வழிமுறைகளைக் கையாளலாம். குறிக்கோள் விரும்பத்தக்கதாயின், அதனை அடைவதற்கு எந்தச் சாதனத்தையும் கையாளலாம். அதிகாரத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது, அங்கே நல்லொழுக்கம் தீயொழுக்கம் என்ற பாகுபாட்டுக்கு இடமில்லை என்பது மக்கியவெல்லியின் கருத்து. இக்கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டால், அரசியல் ஆராய்ச்சி வேறு, சமய ஆராய்ச்சி வேறு என்பது புலனாகும். பெரும்பாலும் தெளிவற்றவையும் பொருத்தமற்றவையுமான சமயக் கொள்கைகளாலே தடங்கற்படாமல், அதிகாரத்தை முறையாக ஆராயும் கட்டத்திற்கு இது வழிவகுத்தது. இக்காரணத்திற்காகவே மக்கியவெல்லி தற்கால அரசியலின் தந்தை என்று வருணிக்கப்படுகின்றார்.

மக்கியவெல்லி தமது பிரின்ஸ் என்ற நூலை, ஆட்சியாளருக்கு வழிகாட்டும் கைநூலாகக் கருதினர். அக்காலம், தம்முட்போட்டியிட்டுப் பல அரசுகளாகப் பிளவுபட்டுக்கிடந்த இத்தாலியை ஐக்கியப்படுத்துவதே அவரின் உடனடியான அரசியற் குறிக்கோளாக இருந்தது. இந்தக் குறிக்கோளை அடைவதற்காக எந்த வழிவகைகளும் சரியானவை எனக் காட்டுவதற்கு அவர் சித்தமாயிருந்தார்.

மக்கியவெல்லி கண்ட ஆட்சியாளர் எல்லாம் வல்லவர். அவ்வாட்சியாளரின் ஆளுகையிலுள்ள எல்லா நிறுவனங்களும் அவருக்குக் கீழ்ப்பட்டவையே; அவ்வாறே ஆட்கள் அனைவரும் அவருக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள். அவருடைய கட்டளையே சட்டம். உண்ணாட்டில் ஒழுங்கைப் பேணுதற்கும், நாட்டுக்கு வெளியே பகைவரைத் தடுத்து நிறுத்துதற்கும் அவருக்கு ஒரு தேசியப் படை தேவைப்பட்டது.

அக்காலம் நிலவிய சமய ஒழுக்கச் சூழ்நிலையில், மக்கியவெல்லியின் பிரின்ஸ் கடுமையான கருத்து மாறுபாட்டைத் தோற்றுவித்தது வியப்பு அன்று. இக்கருத்து மாறுபாடு இன்றுங்கூட அரசியல் மாணவர்களுக்கிடையே இருந்து வருகிறது. மக்கியவெல்லிக்கு ஏற்பட்ட எதிர்ப்புக்கு முக்கிய காரணம், அவர் தனி முதன்மைக் கொள்கையை ஆதரித்து எழுதியது அன்று ஆயின்; அவர் மதவியல் அல்லது ஒழுக்கவியற் கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலேயே தமது தனி முதன்மைக் கொள்கை சரியென

நிறுவுவதற்கு முடியவில்லை என்பதே அந்த எதிர்ப்புக்கு முக்கியமான காரணமாகும்.

தெய்விக உரிமைக் கொள்கை

தெய்விக உரிமைக் கொள்கையை¹ விளக்கியோர், மக்கியவெல்லியைப் போலன்றி, அரசானது கடவுள் அருளிய அதிகாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதனை எடுத்துக்காட்ட முயன்றனர். மத்திய கால ஐரோப்பாவில் அதிகாரம் அனைத்தும் கடவுளிடமிருந்தே வெளிப்பட்டன என்று மக்கள் நம்பினர். இந்நம்பிக்கைக்கு ஏற்ப, பேரரசின் தலைவரும் திருச்சபையின் தலைவரும் தத்தம் அதிகாரங்களைக் கடவுளிடமிருந்தே பெற்றனர். இவ் வதிகாரங்களைத் தக்க முறையாகச் செயற்படுத்துவதில், கடவுளுக்கு மட்டுமே அவர்கள் பொறுப்பாக இருந்தனர். உலகியல் நிறுவகங்கள், ஆன்மிகவியல் நிறுவகங்கள் அனைத்துக்கும் அடிப்படை தெய்விகச் சட்டமேயாம். குறித்த ஒரு விடயம் பற்றித் தெய்விகச் சட்டம் யாது என்பதனைப் பாப்பாண்டவரும் பேரரசரும் தீர்மானித்தனர். உலகியல் அதிகாரிகளுக்கும் ஆன்மிகவியல் அதிகாரிகளுக்குமிடையே, சமுதாயத்தில் அவரவர்க்குரிய பங்கினைப் பற்றி அவ்வப்போது பிணக்குகள் எழுந்தன. ஆயினும், அதிகாரம் அனைத்துக்கும் தோற்றுவாய் தெய்வமே எனும் அடிப்படைக் கருத்து ஒருபோதும் பாரதூரமாக எதிர்க்கப்பட்டதில்லை. அதிகாரத்திற்கு மக்கள் கீழ்ப்படிய வேண்டியவர். அவ்வாறு செய்வது அவர்களது சமயக் கடமை. சட்டங்கள் கடுமையானவை அல்லது அநீதியானவை என்று மக்கள் கருதினாலுமே, அவற்றை எதிர்க்கலாம் என்ற பேச்சுக்கு இடமில்லை.

சமயச் சீர்திருத்த இயக்கத்தைத் தொடர்ந்து, அநீதியான ஆட்சியாளரை எதிர்ப்பதற்குத் தங்களுக்கு உரிமை உண்டு என்று, புதிய தேசிய அரசுகளிலிருந்த சமயச் சிறுபான்மையினர் கோரினர். கடவுளிடம் தங்களுக்குள்ள கடமை என்ன என்பதை நிரூணயிப்பது தங்களுடையதேயன்றி, வேறுபட்ட சமயப்பிரிவைச் சேர்ந்த ஆட்சியாளருடையதன்று என அம்மக்கள் தம் உரிமையை வற்புறுத்தினர். இக் கோரிக்கை முக்கியமாக அரசின் தெய்விக உரிமைக் கோட்பாட்டை ஆதாரமாகக் கொண்டு மறுக்கப்பட்டது.

தெய்விக உரிமைக்கொள்கை சாரமளவில் எளிமையானதே. கடவுளின் படைப்பே அரசு. புவியிலுள்ள யாவற்றிலும் மாட்சிமைப்பட்டது அது. அரசின் தலைவனான மன்னன், புவியிலே கடவுளின் பிரதிநிதியாவான். அவன் கடவுளின் உருவத்திற்

¹ தெய்விக உரிமைக் கொள்கை: Divine Right Theory

படைக்கப்பட்டுள்ளான். அவன் கடவுளிடமிருந்தே தனது அதிகாரங்களைப் பெறுகின்றான். அவனது அதிகாரத்திற்கு மறுப்புச் செய்யவோ அன்றி அவனுடைய கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிய மறுக்கவோ எவருக்கும் உரிமையில்லை. அவன் தன் குடிகளுக்குத் தந்தை போன்றவன்; குடிகள் அவனுக்குக் குழந்தைகள் போன்றவர். அவன் சிரசு; குடிகள் உடல். அவனின் “தலையற்ற கூட்டம்” கதியற்றுப்போகும். குலைவுநிலை ஏற்படும். சட்டங்களை மக்கள் உருவாக்க முடியாது. மன்னன் மட்டுமே சட்டங்களைப் பிறப்பிப்பதற்குக் கடவுளால் உரிமை வழங்கப்பட்டுள்ளான். எதிர்வாதமின்றி மன்னனுக்குக் கீழ்ப்படிவது, மக்கள் கடமை. மன்னனுக்குக் கீழ்ப்படிதல் கடவுளுக்குக் கீழ்ப்படிதலாம். மன்னனின் நிலை தெய்விகமானது. எந்தத் தத்துவஞானியோ அல்லது அரசமைப்புச் சட்டவாணரோ அதனை மறுக்கவொண்ணாது. இது சமய நம்பிக்கையாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டும். முடியாட்சி தொடர்ந்திருத்தல் மரபுரிமை வழிக் கோட்பாட்டைப்¹ பிரயோகிப்பதன் மூலம் பேணப்படுகிறது. இக் கோட்பாட்டின் பிரகாரம், அரசாங்கத்திற் பொதுமக்கள் பங்கு கொள்வது என்பது இல்லை. கருத்துவேறுபாட்டுக்கு அங்கு இடமில்லை. மன்னனின் அதிகாரம் தெய்விகச் சட்டத்திற்கு மட்டுமே கட்டுப்பட்டது. மன்னன் தானே தெய்விகச் சட்டம் எது என்பதை நிருணயிப்பவனாதலின், மன்னன் அதிகாரத்திற்குள்ள இந்த வரையறை உண்மையான ஒரு வரையறையாகாது.

தெய்விக உரிமைக் கொள்கையிலே, தத்துவ நுணுக்கம் எதுவும் இல்லை. அது மக்களால் எளிதில் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதொன்று. சமுதாயத்திலே சமயம் இன்றியமையாத ஒரு சத்தியாக இருந்த காலே, இக் கொள்கை தனி முதன்மைக் கொள்கைக்குச் சமய அடிப்படையில் ஆதரவு நல்கிற்று.

சமூக ஒப்பந்தக் கொள்கை

சமூகம் மாறுகிறபோது கருத்துக்களும் மாறுகின்றன. ஒரு காலத்திற்கு ஏற்புடையனவாக இருந்த கொள்கைகள் மற்றொரு காலத்தில் வழக்கிறந்து போகின்றன. தெய்விக உரிமைக் கொள்கையானது நம்பிக்கையையே அடிப்படையாகக் கொண்டது. நம்பிக்கை தளர்ந்துபோகத் தொடங்கியதும், அத்தோடு பகுத்தறிவானது தத்துவ ஆராய்ச்சிக்குக் கருவியாக அமைந்ததும், இக்கோட்பாடு தேவைக்குப் போதாததொன்றாகவும் திருத்தியற்றதொன்றாகவும் காணப்பட்டது. புதிய காலத்திற்குப் பொருந்தக்கூடியதாய், உலகியல் ‘விஞ்ஞான’ அடிப்படையில் ஆட்சியாளரின் அதிகாரத்தை நிறுவுவதற்கு ஒரு நியாயங் காண்

1 மரபுரிமைவழிக் கோட்பாடு: Principles of Inheritance'

பது அவசியமாயிற்று. இது சம்பந்தமாய், மக்களுக்கும் ஓர் இடங்கொடுத்தல் அவசியமாயிற்று. சமூக ஒப்பந்தக் கொள்கையாளர், சம்மதத்தின் அடிப்படையில் அரசின் பிறப்பும் இயல்பும் பற்றி ஒரு கொள்கையை எடுத்துரைத்தனர். தெய்விக உரிமைக் கொள்கைக்கு ஆதாரமாகவுள்ள அடிப்படைக் கருத்தைப் போன்று சம்மதத்தின் அடிப்படையிலே அதிகாரம் அமைந்துள்ளது எனும் கருத்தும் புதியது அன்று; மகாசம்மத மன்னன் மக்களாலே தெரிவு செய்யப்பட்டான் என்று பண்டைக்காலப் பௌத்த நூல்கள் கூறுகின்றன. அவனுக்கும் மக்களுக்குமிடையே ஒப்பந்த மொன்று இருந்தது. மத்தியகால மதவியலாளர் அவ்வக்காலத்தில் நிலவிய அதிகாரக் கொள்கையோடு சம்மதம்¹ என்ற அமிசத்தையும் இணைப்பதற்கு அவ்வப்போது முயன்றனர். சம்மதம், ஒப்பந்தம் என்ற கருத்துக்களைப் புதிய சூழ்நிலைகளுக்குப் பொருந்து மாறு பயன்படுத்துவதையே தற்காலச் சிந்தனையாளர் மேற்கொண்டனர். சமூக ஒப்பந்தக் கொள்கைபற்றி வேறுபட்ட விளக்கங்கள் உள என்பது கவனிக்கத்தக்கது. இந்த ஆய்விலே முக்கியமான மூன்று விளக்கங்கள் ஆராயப்படும்.

தோமஸ் ஹொப்ஸ்

அரசு உருவாவதற்கு முன்னர், மனிதன் இயற்கை நிலையில் வாழ்ந்தான் என்று ஹொப்ஸ் கூறினார். அவர் கருதிய இயற்கை நிலையானது உண்மையில் ஒரு போராட்ட நிலையாகவே இருந்தது. மனித வாழ்க்கை இயல்பாகவே 'தன்னலமும், இழிவும், மிருகத்தன்மையும், குறுகிய ஆயுளும்' உடையது. மனிதன் தனது தனி நலத்தை மட்டுமே கருதிச் செயற்பட்டு வந்தான். சட்டமும் ஒழுங்கும் அப்போது இல்லை. வழிநடத்திச் செலுத்தும் அதிகாரி எவரும் இருக்கவில்லை. குலைவுநிலையும் ஆட்சியறவும் தலைதூக்கி நின்றன. தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காக அவன் ஓயாது செய்த பூசல்களும் போராட்டங்களும் அவனுக்கு ஒரு கட்டத்திலே பொறுக்க முடியாதனவாயின. பின்னர், அவன் இயற்கை நிலையிலே தன்னைப்போன்று அவதிப்பட்ட பிற மனிதரோடு ஓர் ஒப்பந்தத்தைச் செய்துகொண்டான். இந்த ஒப்பந்தத்திற்கு இணங்க, இயற்கை நிலையில் வாழ்ந்து வந்த அனைவரும் தமது பாதுகாப்பின் பொருட்டு, இயற்கை தங்களுக்கு அருளிய அதிகாரங்கையெல்லாம், தாம் உருவாக்கிய குடியியற் சமூகத்தின் ஆட்சியாளனிடம் ஒப்படைத்தனர். இந்த ஒப்படைப்புப் பூரணமானதாயும் மாற்றமுடியாததாயும் இருந்தது. இந்த ஒப்பந்தத்திற்கு ஆட்சியாளன் ஒரு கட்சியாளனாக இருந்திலன். இவ்வாறாக, தான் செயற்படுத்தும் அதிகாரம்பற்றி மக்களுக்குப்

¹ சம்மதம்: Consent

பொறுப்பாக இருக்குங் கட்டுப்பாடில்லாத ஆட்சியாளன் ஒரு வனிடம், மக்கள் தங்களுடைய அதிகாரம் அனைத்தையும் தங்களது சொந்த இச்சைப்படி ஒப்படைத்தனர். அவனே உச்சமானவன். அவன் இட்ட கட்டளையே சட்டம். குடிசளுடைய வாழ்வும் சாவும் அவனுடைய அதிகாரத்துக்கு உட்பட்டிருந்தன. குடியாட்சியின் அடிப்படையில், அனைத்தாற்றலுடைய¹ அரசு சொன்று இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்டது.

அரசு அதிகாரத்தின் பிறப்பிடமாக, கடவுளுக்குப் பதிலாக மக்களை முன்வைத்த இக்கொள்கையானது அரசின் தோற்று வாய்க்குக் கொடுக்கப்பட்ட சமய விளக்கத்துடன் பொருந்துவ தினும் பார்க்க, ஹொப்சின் காலத்தில் நிலவிய சமுதாயப் போக் குடனும் நுண்ணறிவுப் போக்குடனும் அதிகம் பொருந்துவதா யிற்று. அஃது உலகியலைச் சார்ந்தது. அது விஞ்ஞான முறையினதாகவும் தோன்றியது. அரசின் தனிமுதன்மைக்கான ஒரு காரணத்தையும் அது வழங்கியது.

ஹொப்ஸ் வழங்கிய சமூக ஒப்பந்தக் கொள்கைக்கு எதிராக, வரலாற்று அடிப்படையிலும் நடைமுறையின் அடிப்படையிலும் பல்வேறு கண்டனங்கள் எழுந்தன. குலைவுநிலையில் வாழும் மனிதர் திருமென ஓர் அரசை உருவாக்கினர் என்பதற்கு வரலாற்றில் எடுத்துக்காட்டு எதுவுமில்லை என்று சொல்லப்பட்டது. ஹொப்ஸ் வருணித்த ஒப்பந்தம் ஒருதலைச்சார்பானது.

ஆட்சியாளன் அவ்வொப்பந்த நிபந்தனைகளுக்கு உட்பட்டிலன். ஓர் ஒப்பந்தத்தைச் செய்யும் கட்சிகள் எல்லாம் அவ்வொப்பந்தத்தின் நிபந்தனைகளுக்கு உடன்பட வேண்டுமே என்று வாதிடப் படுகிறது. ஆயின், ஹொப்ஸின் கொள்கையை, அக்காலத்து வரலாற்றுப் பின்னணியிலும் அரசியற் பின்னணியிலும் வைத்தே ஆராய்தல் வேண்டும். இக்கொள்கை உருவாக்கப்பட்ட காலத்தில் இங்கிலாந்து ஓர் உண்ணாட்டுப் போரிற் சிக்கியிருந்தது. சட்டமும் ஒழுங்கும் நிலைகுலையுந் தறுவாயில் இருந்தன. ஹொப்ஸைப் போன்றே அறிஞர்கள் அமைதியும் உறுதிப்பாடும் நாட்டில் மீண்டும் நிலை பெறவேண்டும் என்று விரும்பினர். உச்ச அதிகாரம் படைத்த ஆட்சியாளன் ஒருவனே இதனைச் செய்ய முடியும் என ஹொப்ஸ் நம்பினார். எனவே, எல்லாம் வல்ல அரசொன்றை உருவாக்கும் ஒரு கொள்கையை அவர் ஆராய்ந்து விளக்கினார். அவர் அக்கொள்கையை அக்காலத்தில் வாழ்ந்த கற்றறிந்த மக்களுட் பெரும்பாலாருக்கு ஏற்புடையவான கருதுகோள்களின் அடிப்படையிலேயே உருவாக்கினார்.

ஹொப்ஸின் கொள்கை இங்கிலாந்திலே குறித்த ஒரு காலத்திற் காணப்பட்ட சமுதாய பொருளாதார நிலைமையின் ஒரு

¹ அனைத்தாற்றலுடைய: Omnipotent

வினாவையெனினும், பொதுப்படையாகத் தற்கால அரசின் தன்மைபற்றி ஓரளவுக்கு அது விளக்கத்தருகிறது என்பதனை ஈண்டுக் குறிப்பிடுதல் வேண்டும்.

ஜோன் லொக்

லொக் என்பாரும் அரசின் தோற்றுவாய்பற்றிய தமது கொள்கைக்கு ஒரு சமூக ஒப்பந்தத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டார். ஆயின் மனிதத் தன்மைபற்றி அவர்கொண்ட கருத்தும், இயற்கை நிலைபற்றி அவர் கொண்ட எண்ணக்கருவும்,¹ ஹொப்ஸின் கருத்துக்களினின்று முற்றாக வேறுபட்டவை.

மனிதன் அடிப்படையில் நல்லவன் என்பதே லொக்கின் கருத்து. இயற்கை அருளிய சில உரிமைகளை அவன் பெற்றிருக்கிறான். இவ்வுரிமைகளுள் மிக முக்கியமானவை உயிர் வாழ்வதற்கும் சுதந்திரமாக இருப்பதற்கும் சொத்து வைத்திருப்பதற்கும் உரிய உரிமைகளாம். மனிதன் தனது உழைப்பை இயற்கையோடு இணைப்பதன் விளைவாகவே சொத்துரிமை பிறக்கின்றது என லொக் அவ்வுரிமைக்கு விளக்கங் கொடுத்தார். தொடக்கத்தில் இயற்கை நிலையிலே மனிதன் அமைதியாக வாழ்க்கை நடத்தினான். அவன் தன்னுடைய உரிமைகளைத் தங்குதடையின்றி அனுபவித்தான். ஆயின், முக்கியமாகச் சொத்துடைமை பற்றிச் சச்சரவுகள் படிப்பட்டியாகத் தலைதூக்கத் தொடங்கின. அமைதி குலைந்தது. வாழ்க்கைக்கும் சுதந்திரத்திற்கும் சொத்துடைமைக்கும் இடையூறு விளைந்த இக் கட்டத்தில், இயற்கை நிலையில் வாழ்ந்து வந்த மனிதர் ஓர் ஒப்பந்தஞ் செய்தனர். இந்த ஒப்பந்தத்தில் இரண்டு அமிசங்கள் உண்டு. அனைவருக்கும் உடன்பாடான பொது நியதிகளுக்கு இணங்கி வாழ்வதற்கு மனிதர் உடன்படுகின்ற ஒரு குடியியற் சமூகத்தை இவ்வொப்பந்தம் நிறுவியது. அத்தோடு, சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டுதற்குப் போதுமளவு அதிகாரங்களைப் பெற்ற ஓர் அரசையும் அது நிறுவியது. ஒப்பந்தத்தைச் செய்யும் இரு கட்சியாளருள், ஒரு கட்சியார் மக்களாவர், மற்றக் கட்சியார் ஆட்சியாளனோ ஆட்சியாளரோ ஆவர். இயற்கை தங்களுக்கு அருளிய அதிகாரம் எதுவோ அதனை ஆட்சியாளனிடம் மக்கள் ஒப்படைக்கின்றனர். ஆட்சியாளனோ தனது கடமையை நிறைவேற்றுகமாக இந்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துவதற்கு உத்தரவாதஞ் செய்கின்றான்.

மக்கள் தங்களுடைய அதிகாரம் அனைத்தையுமே ஆட்சியாளனிடம் ஒப்படைப்பதில்லை. அவ்வதிகாரத்தில் ஒரு பாகத்தைத் தங்களிடமே வைத்துக் கொள்கிறார்கள். ஆட்சியாளன் எல்லாம் வல்லவன் அல்லன். அவனுடைய அதிகாரங்கள் வரையறைக்கும்

1 எண்ணக்கரு: Concept

நிபந்தனைகளுக்கும் கட்டுப்பட்டவை. மக்கள் அமைதியாகத் தங்களுடைய இயற்கையான உரிமைகளை அனுபவிப்பதற்கு அவசியமான நிலைமைகளை உருவாக்குவதும் நிலைநிறுத்துவதும் ஆட்சியாளரின் கடமையாகும்.

இவ்வாறாக, லொக் வருணித்தவாறு, சமூக ஒப்பந்தம் ஒன்றின் மூலம் மக்களால் உருவாக்கப்பட்டதே அரசு. அது மக்களிடமிருந்தே தனது அதிகாரத்தைப் பெறுகின்றது.

ஹொப்ஸும் லொக்கும் இங்கிலாந்தில் ஒரே நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர்கள். ஆயின், அரசின் தன்மையையும் அதிகாரங்களையும் பற்றி அவர்கள் இருவரும் கொண்டிருந்த கருத்துக்கள் அடிப்படையில் வேறுபட்டவை. நாம் ஏலவே கண்டவாறு, சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் மீண்டும் நிலைநாட்டுவதிலேயே ஹொப்ஸ் அக்கறை கொண்டார். ஆயின், லொக்கோ அரசனது தனிமுதன்மைக்கு எதிராகப் பாராளுமன்றம் செய்த போராட்டத்தை ஆதரித்தார். வேத்தியல்¹ அதிகாரத்தைக் கட்டுப்படுத்தவும் பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரங்களைப் பெருக்கவும் அவர் விரும்பினார். இந்தக் குறிக்கோளுக்கு அமைவாகவே அவரது அரசுக் கொள்கையும் அமைந்துள்ளது. மன்னனுக்குத் தனிமுதல் அதிகாரம் கிடையாது. உயிர் வாழ்வதற்கும் சுதந்திரமாக இருப்பதற்கும் சொத்து வைத்திருப்பதற்கும் உரிய உரிமைகள் மக்களிடமிருந்து பறிக்கமுடியாதவை; மன்னன் அவற்றை அழித்து விட முடியாது.

லொக்கின் அரசுக் கொள்கையானது மன்னனுக்கும் பாராளுமன்றத்துக்குமிடையே உண்டான போராட்டத்தில் ஒரு கருவியாக இருந்ததோடு, தாராளமான குடியாட்சிக் கோட்பாட்டுக்கு ஓர் உறுதுணையாகவும் அமைந்தது.

ஜான் ரூசோ

18ஆம் நூற்றாண்டின் மத்திய பகுதியில் ரூசோ தமது சமூக ஒப்பந்தக் கொள்கையை எடுத்துரைத்தார். அவர் ஜெனீவாவில் பிறந்தவராயினும், பிரெஞ்சுத் தத்துவஞானியாகவே பொதுவாகக் கருதப்படுகின்றார். 1789 ஆம் ஆண்டுப் பிரெஞ்சுப் புரட்சி மூலுவதற்கு முற்பட்ட காலத்திற் பிரான்சிலே தீவிரமாகப் பரவிய அரசியல்ஞான வாதப்பிரதிவாதங்களிலே அவர் பங்கு பற்றினார்.

தமக்கு முன்னிருந்த ஹொப்ஸ், லொக் ஆகியோரின் முன்மாதிரியைப் பின்பற்றி சமூகத்திற்கும் அரசுக்கும் முற்பட்ட இயற்கைநிலை பற்றிய வருணனையுடன் ரூசோ தமது கொள்கையை விரித்துரைக்கத் தொடங்குகிறார். இயற்கை நிலையிலுள்ள மனி

¹ வேத்தியல்: Royal

தரைச் சுயநலம் பேணும் விலங்குகள் என்று ஹொப்ஸ் கருதியதுபோன்று ரூசோ கருதவில்லை. ரூசோவின் கருத்தில் அம் மக்கள் இயற்கைச் சட்டங்களுக்கு இணங்க வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் இயல்பாகவே பகைவர் அல்லர். அவர்கள் தங்களிடையே சண்டையிடுதற்குக் காரணம் எதுவும் இல்லை. அவர்களுக்கிருந்த தேவைகள் சிலவே; அவையும் மட்டுப்பட்டவை. அதனால், அவற்றைத் திருத்தி செய்வது எளிது. தம்மிடத்து அன்பும் பிறரிடத்து இரக்கமும் ஆகிய இரண்டு உணர்ச்சிகளே அவர்களுடைய செயல்களை வழிப்படுத்தின.

சமூக ஒப்பந்தம் ஒன்றின் மூலம் இந்த இயற்கை நிலைமையை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டுவர அவர்கள் தீர்மானித்தனர். ஒரு சமூகத்தை உருவாக்குவதன் மூலம் தங்களுடைய இயற்கைத் திறன்களை ஓர் உயர்ந்த மட்டத்திற்கு அபிவிருத்தி செய்ய இயலும் என்று அம்மக்கள் நினைத்ததே இதற்குக் காரணமாகும்.

இயற்கை அரசில் வாழ்கின்ற மனிதர் அனைவரும் தம்மிடையே ஓர் ஒப்பந்தஞ் செய்து, தங்களை ஒரு கூட்டுக் குழுவாக அமைத்துக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் தங்களுடைய அதிகாரம் அனைத்தையும் இந்தக் கூட்டுக் குழுவிடம் ஒப்படைக்கின்றனர். இவ்வாறாக, இக்குழுவானது இறையாக¹ அமைகின்றது. இக் குழுவின் ஓர் உறுப்பினன் என்ற முறையில், ஒவ்வொருவனும் இறையின் ஒரு பகுதியாக இருக்கின்றான். அதே நேரத்தில் அவன் ஒரு குடிமகன் என்ற முறையில் இறையின் குடிமகனாகவும் இருக்கின்றான். கூட்டுக்குழுவின் பல்வேறு அம்சங்கள் பல்வேறு பெயர்களில்—அரசுச் சமுதாயம், அரசு இறை, அதிகாரமும் மக்களும் என்ற பெயர்களில்—வழங்கப்படுகின்றன.

இந்தக் குழுவானது 'பொது இச்சை'² என்று ரூசோவால் வருணிக்கப்படுமொன்றின் மூலம் இயங்குகின்றது. பொது இச்சை எனப்படுகின்ற இந்த எண்ணக்கருவைப் புரிந்துகொள்வது சற்றுக் கடினம். அஃது அரசிலுள்ள எல்லா உறுப்பினருடைய இச்சைகளினதும் கூட்டு மொத்தம் அன்று. அது கூட்டுக் குழுவினது இச்சையின் சாரமே. அஃது ஒரு தார்மிகச் சக்தி; அஃது அனைத்திற்கும் மேலானது.

ரூசோவின் சமூக ஒப்பந்தத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட அரசும் ஹொப்ஸின் அரசைப் போன்று எல்லாம் வல்லதே. ஆயின், ரூசோவின் விளக்கப்படி, இந்த எல்லாம் வல்ல தன்மை மக்களின் உரிமையாக்கப்பட்டுள்ளது; ஹொப்ஸின் விளக்கப்படி, அஃது ஆட்சியாளரின் உரிமையாக்கப்பட்டுள்ளது. ரூசோ மக்களை

¹ இறை: Sovereign; இறைமை: Sovereignty

² பொது இச்சை: General Will

இறைமையுடையவராகச் செய்தார்: ஹொப்ஸ் ஆட்சியாளரை இறைமையுடையவராகச் செய்தார்.

ஹொப்ஸ், லொக், ரூசோ ஆகியோரின் சமூக ஒப்பந்தக் கொள்கைகளைப் பல வழிகளிலே கண்டனஞ் செய்யலாம். அவற்றுக்கு வரலாற்று அடிப்படை எதுவுங் கிடையாது. இயற்கை நிலையிலிருந்து ஒரு குடியியற் சமூகத்திற்கு அல்லது ஓர் அரசுக்குத் தடுமென மாற்றம் நடைபெறுவது நிகழ்தற்கரியது. இக்கொள்கைகள் அனைத்தும் பிழையான வாதங்களைக் கொண்டவை. இக்கொள்கைகளின் முக்கிய அமிசமாக அமைந்த மனிதத் தன்மை பற்றிய கருத்துக்கள், தற்கால உளவியலுக்கு ஏற்றவை அல்ல.

ஆயினும், அரசுபற்றி ஆராய்வதில் ஹொப்ஸ், லொக், ரூசோ ஆகியோர் செய்த சேவை குறிப்பிடத்தக்கது. தெய்விக உரிமைக் கொள்கைக்கு மாறாக, அவர்கள் ஒரு மாற்றுக் கொள்கையை வகுத்தளித்தார்கள். இஃதன்றி, அரசுக்கு ஒரு குடியாட்சித் தோற்றத்தையும் ஒரு குடியாட்சி அடிப்படையையும் அவர்கள் வழங்கினர். அன்றியும், தற்கால அரசின் பல்வேறு அமிசங்கள் பற்றியும் அவர்கள் தெளிவாக விளக்கங் கொடுத்தனர்.

மலர்ச்சிக் கொள்கை அல்லது சமூகவியற் கொள்கை

ஐரோப்பாவிலே பொருளாதார சமுதாயத் துறைகளிலும் அரசியலிலும் அறிவு வளர்ச்சியிலும் உண்டான பெருமாறுதல் காரணமாக, அரசின் பிறப்புப் பற்றிய சமூக ஒப்பந்தக் கொள்கையானது, அதற்கு முற்பட்ட தெய்விக உரிமைக் கொள்கையைப் போன்று வழக்கற்றுப் போயிற்று. கைத்தொழிற் புரட்சி, சருவ தேச வர்த்தகத்தின் மூலம் ஐரோப்பாவினுள் வந்து குவிந்த செல்வம், குடியேற்றங்களைச் சுரண்டியவை ஆகியவை ஐரோப்பிய பொருளாதார அமைப்பை மாற்றியமைத்தன. புதிய சமூக வகுப்புக்கள் தலைதூக்கின. அவை தோன்றியதைத் தொடர்ந்து, புதிய சமூகப் பிரச்சினைகளும் நெருக்கடிகளும் உருவாயின. தேசிய அரசு, தன்னை வலுப்படுத்துஞ் செயலை முற்றுவித்தது. விஞ்ஞானத்தின் பல்வேறு கிளைகள் வியத்தகு அளவில் வளர்ச்சியடைந்தன; தொடர்ந்தும் வளர்ச்சியடைந்துகொண்டிருந்தன. அறிஞர்கள் மனிதனைப் பற்றிய ஒரு விஞ்ஞானத்தையும் வரலாறு பற்றிய ஒரு விஞ்ஞானத்தையும்—இயற்கை விஞ்ஞானங்களிற் பின்பற்றப்பட்ட வழிகளுக்கு இணையான வழிகளில்—உருவாக்குவதற்கு முயற்சிசெய்து வந்தனர். அவர்கள் அவற்றைப் புதிய நோக்குகளில் ஆராய்ந்தனர். மனிதனும் சமூகமும் தோன்றி வளர்ந்தது எவ்வாறு என்பதனைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு அவர்கள் முயன்றனர். ஆய்வுப் பயணிகளாகவும்¹ நாடுகளை

¹ ஆய்வுப் பயணிகள்: Explorer

வெற்றிகொள்வோராகவும், வர்த்தகராகவும், மிசனரிமாராகவும், குடியேற்றவாதிகளாகவும் ஐரோப்பியர் தொடர்புகொண்டிருந்த நாடுகளிலிருந்து, அவ்வறிஞர்கள் ஆய்வுக்குப் புதிய விடயங்கள் கிடைத்தன. வரலாற்றியல், மானிடவியல், அறிவியல் ஆகிய துறைகளிலே புதிதாகப் பல விடயங்களை அறியவந்த அரசியற் சிந்தனையாளர் இப்போது ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர். அதாவது தற்கால அரசானது இயற்கை நிலையில் வாழ்வதோடு திருத்தியடையாத மக்களாற் செய்யப்பட்ட சமூக ஒப்பந்தத்தின் விளைவாக அன்றி, நெடுங்காலமாக உருவாகிவந்த மலர்ச்சிச் செயல் முறையின் விளைவாகவே உண்டானது என்பதே அம்முடிபு.

இம்முடிபின் அடிப்படையில் அமைந்த அரசுக் கொள்கை, பல அமிசங்களைக்கொண்ட ஒரு கூட்டுக் கொள்கையே. அதற்குப் பல்வேறு விளக்கங்கள் உண்டு. அக்கொள்கை பண்டைக்கால, மத்தியகால, தற்கால சமூகத்தின் பல்வேறு அமிசங்களிலே வரலாற்றாளர், மானிடவியலாளர், உயிர்நூலார், உளவியலார், சட்டவியலார் ஆகியோர் நடாத்திய ஆய்வை உள்ளடக்கியுள்ளது. இக்கொள்கைப்படி, மலர்ச்சியின் செயல்முறை எவ்விடத்தும் ஒழுங்கானதாகவோ ஒரே மாதிரியானதாகவோ அமைந்திலது. அம்மலர்ச்சிமுறை பல்வேறு இடங்களிலே பல்வேறு மாதிரிகளைப் பின்பற்றி அமைந்துள்ளது.

அறப்பழைய காலத்தில் மலர்ச்சி முறையானது குடும்பத்துடன் தொடங்கியது. ஆதிமனிதனுடைய சாதாரணத் தேவைகள், குடும்பம் எனும் கூறினுள்ளேயே நிறைவு செய்யத் தக்கவையாய் இருந்தன. குடும்ப உறுப்பினர்கள் உணவைச் சேகரித்ததுடன், குடும்பத் தலைவனின் வழிநடத்தலின்கீழ், தமது பாதுகாப்புக்குத் தேவையான ஏற்பாடுகளையும் செய்தனர். படிப்படியாகப் பல குடும்பங்கள் ஒரு குலமாக¹ அல்லது குடியாக வளர்ச்சியடைந்தன. ஒரு பொதுவான குல மரபிற் கொண்ட நம்பிக்கையே, குல உறுப்பினர்களைப் பிணைக்கும் இணைப்பாக இருந்தது. உலகிற் பற்பல பகுதிகளில் வெவ்வேறு வகையான குலமரபுக்குரிய அமைப்புகள் இருந்தன. சில குலங்களிலே, மூத்தோர் குழுவினர் பொதுக் காரியங்களை நிருவகித்தும் கட்டுப்பாட்டை நிலைநாட்டியும் வந்தனர். மற்றுஞ் சில குலங்களிலே, இக்காரியங்களைக் குலச் சிரேட்டர்—அதாவது, குலத்தின் மூத்த உறுப்பினர்—செய்து வந்தார்.

சில குலங்களிலே தலைமைப் பதவியானது தாய்வழிக் கோட்பாட்டின்² அடிப்படையில் அமைந்திருக்க, ஏனைய குலங்களிலே பிதாவழிக் கோட்பாட்டின்³ அடிப்படையில் அமைந்திருந்தது. குலத் தலைவர்கள் தம் குலக் குடிமக்களை வழமை, பாரம்பரியம்,

¹ குலம்: Tribe.

² தாய்வழிக் கோட்பாடு: Matriarchal Theory

³ பிதாவழிக் கோட்பாடு: Patriarchal Theory

சமய நம்பிக்கை ஆகியவற்றுக்கு இணங்க ஒழுங்குபடுத்தி நடாத்திச் சென்றனர்.

காலப்போக்கிலே, இன உறவு, அவசியம், வல்லத்தம் ஆகிய காரணிகளுள் ஒன்றினால் அல்லது இக்காரணிகளின் சேர்க்கையால், இரண்டு அல்லது இரண்டுக்கு மேற்பட்ட குலங்களை உள்ளடக்கிய பெரிய குடும்ப அலகுகள் உருவாயின. பெரிய அலகுகளைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்களுக்கு உணவு, உடை, உறைவிடம் ஆகியவற்றுக்கு ஏற்பாடு செய்வதற்காக, தனியொரு குலத்திற்கு இருந்ததினும் பெரிதளவிலான அமைப்புமுறை தேவைப்பட்டது. ஒன்றாக இணைந்த குலங்களிடையே வழமை, பாரம்பரியம், நம்பிக்கை ஆகியவற்றில் வேறுபாடு காணப்பட்டது. உறுப்பினர்களுக்குப் பற்பல பற்றுரிமைகளும் பற்பல தேவைகளும் இருந்தன. இதனால், இயல்பாகவே சச்சரவுகள் விளைந்தன. எனவே, இவ்வாறு எழுந்த சச்சரவுகளைத் தீர்த்துவைப்பதற்கு அதிகாரம் பெற்ற ஒருவர் இருப்பது அவசியமாயிற்று. அன்றியும், அகத்தே ஒழுங்கின்மையும், புறத்திலிருந்து தாக்கமும் விளைந்த போது, அவற்றிலிருந்து பாதுகாப்பு அளிக்கும் பிரச்சினையும் எழுந்தது. அவ்வப்போது இப்பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்காகச் செய்யப்பட்ட ஏற்பாடுகளே அரசு தோன்றுவதற்குக் காரணமாயின. போரில் மிகுந்த வீரச்செயல் புரிந்த அல்லது காரியங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்வதில் அதிகத் திறமைகாட்டிய அல்லது மக்களாலே பெரிதும் விரும்பப்பட்ட தலைவனே ஆட்சியாளனானான்.

மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவான பணிகளை மேற்கொள்ளத் தக்கதான ஒரு சட்ட அமைப்பை உருவாக்குதற்கும் நிலைநாட்டுதற்கும், அரசானது ஒரு திட்டமான ஆள்புலத்தையும்¹ மக்களையும் மத்திய அதிகாரத்தையும் முயன்று பெற்றது.

அரசு தொடர்ந்து நிலைபெறுதல், பொதுவாகப் பரவணிக்² கோட்பாட்டின் மூலமாகப் பேணப்பட்டது. அதன் அதிகாரம், தெய்வத் தன்மைகள் வாய்க்கப்பெற்றிருந்தது. பொருளாதார, சமுதாய மாற்றங்களும் அரசியல் மாற்றங்களும் நிகழ்ந்தபோது, அரசின் தன்மையும் ஆட்சியாளன் பற்றிய கருத்தும் மாறுதலடைந்தன. அரசு உருவாகி வந்த ஆரம்பகட்டங்களில், அது தனக்கு முழு அதிகாரம் இருந்ததாக உரிமைகோரியது. முதலாளித்துவம் தோன்றிய ஆரம்ப நாட்களில், அரசின் முக்கியமான கருமம், சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டுவதாக இருந்தது. பின்னர், முதலாளித்துவத்தைத் தொடர்ந்து வந்த சிக்கலான சமுதாய பொருளாதார பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைப்பதில், அரசு படிப்படியாகத் தலையிடத் தொடங்கியது. அரசின் அதிகாரத்தைச் செயற்படுத்துவதில் மக்கள் மேன்மேலும் பங்குபற்ற

1 ஆள்புலம் என்பது ஓர் அரசின் ஆட்டுக்கு உட்பட்ட பிரதேசத்தைக் குறிக்கும்.

2 பரவணி: Heredity

லாயினர். இறுதியில், மக்களின் விருப்பே அரசுக்கு அடிப்படையாயிற்று. அரசே பொதுநலத்தின் கருவியாயிற்று. அதன் கருமங்களும் அதிகாரங்களும், சமுதாயத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப மாற்றமடைந்தும் அதிகரித்துக் கொண்டும் வந்தன. மனிதனின் இறுதியான அமைப்பு அரசுதான் என்று கொள்ளலாகாது. அது வழக்கிறந்து போக, அதற்குப் பதிலாக மற்றொரு வகை அமைப்பு உருவாகலாம்.

இதுவே அரசின் பிறப்புப் பற்றிய மலர்ச்சிக் கொள்கையின் (அல்லது சமூகவியற் கொள்கையின்) சாரம். சமூக விஞ்ஞானத்தின் பல்வேறு பிரிவுகளிற் செய்யப்பட்ட ஆய்வின் அடிப்படையில், கடந்த காலத்திற் பெரும்பாலும் நடைபெற்றிருக்கக்கூடிய வளர்ச்சி முறையைத் தொகுத்துக் கூறுவதாய் அஃது அமைந்துள்ளது. இக்கட்டத்திலே இக்கொள்கைபற்றி முக்கியமான ஒரு கண்டனஞ் செய்யப்படலாம். இம் மலர்ச்சிக் கொள்கையிலே, அரசின் அண்மைக்கால மலர்ச்சி பற்றிய பகுதிகள், உண்மையில், ஐரோப்பிய நாடுகள் கடந்த நூற்றாண்டுகளிலே பெற்ற அனுபவத்தைப் பொதுமைப்படுத்திக் கூறுகின்றன என்பதே அக்கண்டனம். அரசின் பிறப்புப் பற்றிய பல்வேறு விளக்கங்களுள், மலர்ச்சிக் கொள்கையே இக்காலத்திலுள்ள தாராண்மைக் குடியாட்சி அரசியல் அறிஞர்களாலே பெரிதும் விரும்பப்படுவதொன்றாகும்.

அரசின் சமூகவுடைமைக் கொள்கை

அரசியல் அதிகாரம் பொருளாதார அதிகாரத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டது எனும் கருத்து, அதிகாரம் கடவுளருளாலே தோன்றியது எனும் கருத்தினைப் போன்று, பழைய ஒரு மரபைக் கொண்டுள்ளது. அது பண்டைக் கிரேக்கருக்குப் பரிச்சயமான ஒரு கருத்து. சொத்துடைமைச் செல்வாக்கிலிருந்து தமது இலட்சியக் குடியரசின் ஆட்சியாளர்களைத் தனிப்படுத்துதற்குப் பிளேற்றோ விரும்பினார். தெய்விக உரிமைக் கொள்கை நடைமுறைக் கோட்பாடாக இருந்த காலத்திலே, சொத்துள்ளவர்களின் கருவியே அரசு என்ற கருத்தைச் சேர்தோமஸ் மூர் தமது “யூற்றோப்பியா” (இது தமிழில் ‘இலட்சியபுரி’ என்று பொருள்படும்) எனும் நூலில் எடுத்துரைத்தார். முதலாளித்துவம் உருவானதால் விளைந்த சிக்கலான சமுதாய பொருளாதாரப் பிரச்சனைகள் எதிர்ப்பட்டபோது, செல்வத்திற்கும் அதிகாரத்திற்குமிடையே உள்ள தொடர்பை முன்னரிலும் பார்க்கக் கூடிய ஒழுங்குமுறையில் அரசியற் சிந்தனையாளர் ஆராயத் தொடங்கினர். சொத்துடைமை முறையானது அரசின் தன்மையையும் அதன் அதிகாரம் பயன்படுத்தப்படும் விதத்தையும்

நிருணயிக்கிறது என்று அரசியற் சித்தனையாளர் பலர்—முக்கியமாக இங்கிலாந்து நாட்டின் ரோபேட் ஓவன், பிரெஞ்சு நாட்டின் சாள்ஸ் பூரியர், சென்ற சைமன் ஆகியோர்—தத்தம் ஆராய்ச்சிகளின் அடிப்படையில் முடிபு செய்தனர். ஆயின், அவர்களுடைய முடிபுகளும், அவர்கள் கண்ட பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதற்கு அன்னார் குறிப்பாகத் தெரிவித்த வழிமுறைகளும் ஓரளவுக்குத் தெளிவில்லாமல் இருந்தன.

பொருளாதாரக் காரணியை அடிப்படையாகக் கொண்டு வரலாறும் சமூகமும் பற்றிய ஒரு விரிவான கொள்கையை முன்வைத்த பெருமை மாக்ஸ், எங்கெல்ஸ் ஆகியோரைச் சாரும். அரசு பற்றிச் சமூகவுடைமைவாதிகள் அல்லது மார்க்சியவாதிகள் கொண்டுள்ள கருத்தானது வரலாறும் சமூகமும் பற்றிய இப்பெரிய கொள்கையின் ஒரு பகுதியேயாம்.

வரலாறு நான்கு ஊழிகளாக, அதாவது பண்டைய ஊழி, மானிய ஊழி, முதலாளித்துவ ஊழி, சமூகவுடைமை ஊழி என்பதாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. சமுதாய-அரசியல்-பண்பாட்டு நிறுவகங்களின் தன்மையும் சமுதாய-அரசியல்-பண்பாட்டு உறவுகளும், ஒவ்வோர் ஊழியிலும், அவ்வவ்ஊழிக்குரிய உற்பத்தி முறையாலும் ஆக்கற் சாதனங்களின் உடைமை முறையாலும் நிருணயிக்கப்படுகின்றன. இதனை வேறுவிதமாகக் கூறின், பொருளாதாரக் காரணியை சமுதாயத்தின் தன்மையை நிருணயிக்கின்றது. பொருளாதார சத்தியே அரசியற் சத்தியின் அடிப்படை. பண்டைக் காலத்திலே உற்பத்திமுறை, அடிமை முறையைச் சார்ந்தது. அடிமைகளின் சொந்தக்காரரே ஆக்கற் சாதனங்களைத் தமது உடைமையாகக் கொண்டிருந்தனர். இதன் வழி, அடிமைகளின் சொந்தக்காரரே அரசியல் அதிகாரம் பெற்றிருந்தனர். அவ்வதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி அவர்கள் தம் நலவுரிமைகளைப் பாதுகாத்தும் மேம்படுத்தியும் வந்தனர். அரசியல்-சமுதாய-கலாசார-சமய-சட்டமுறைக் கருத்துக்களும் நம்பிக்கைகளும் நிறுவகங்களும் பொருளாதார முறையின் தன்மைக்கு இணங்க மலர்ச்சியடைந்ததுடன், அம்முறையைக் காப்பதற்கும் உதவியாயிருந்தன. பண்டைச் சமுதாயத்தில், அடிமைகளின் சொந்தக் காரர் சிறுபாலராகவே இருந்தனர். ஆயின் அவர்களது பொருளாதார அதிகாரங் காரணமாக, பெரும்பாலாரை அவர்கள் தமது கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்படுத்தியிருந்தனர். இவ்வாறாக, பெரும்பாலார்மீது சிறுபாலார் சருவாதிகாரஞ் செலுத்தினர்.

பண்டைய ஊழியைத் தொடர்ந்து மானிய ஊழி தோன்றிற்று. இப்புதிய ஊழியிலே நில உடைமையாளரைக் கொண்ட புதிய சிறுபான்மை வர்க்கமொன்று அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி, அதனைப் பெரும்பாலாருக்கு எதிராகப் பயன்படுத்திற்று. புதிய

பொருளாதார அமைப்பானது சமுதாயத்தில் இருந்த சமூக-அரசியல்-கலாசார-சட்டமுறை நிறுவகங்களை மாற்றியமைத்தது. இம்மாற்றம், பொருளாதார அதிகாரத்தைப் புதிதாகத் தமக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொண்டோரின் நலவுரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கு உதவியது.

மூன்றாவதாக வந்த முதலாளித்துவ ஊழியிலே முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறை உருவாயிற்று. சமுதாயத்தில் இப்போது சிறுபாலாராக இருந்த முதலாளிமார், பெரும்பாலாராக இருந்த பாட்டாளியரின் புதிய ஆட்சியாளர்களாக மாறினர். சமுதாய-அரசியல் நிறுவகங்களும், சட்டமுறைக் கருத்துக்களும் நிறுவகங்களும், சமய-கலாசார நம்பிக்கைகளும் ஆகிய எல்லாம் புதிய பொருளாதார முறைமைக்குப் பொருந்தும் வகையில் மாறுதலடைந்தன. அரசு அதிகாரம், முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் நலவுரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும் மேம்படுத்துவதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டது. இவ்வுழியில் இருந்த அரசானது முதலாளித்துவத்தின் கருவியாக இருந்தது. இதுவே சிறுபான்மையோர் பெரும்பான்மையோர் மீது செலுத்திய சருவாதிகாரமாயிற்று.

முதலாளித்துவச் சமூகம் தானே தன்னுட்பிறப்பிக்குஞ் சக்திகளால் அழிவுறுகின்றது. சமூகத்திற் பெரும்பான்மையோராக உள்ள பாட்டாளியர் பொருளாதார அதிகாரத்தையும், அதன் வழி அரசியற் சத்தியையும் கைப்பற்றுகின்றனர். பின்னர், வரலாற்றில் முதன்முறையாக, பெரும்பான்மையோர் ஆட்சியாளர்களாக மாறுகின்றனர். சிறுபான்மையோரின் சருவாதிகாரம், பெரும்பான்மையோரின் சருவாதிகாரத்திற்கு—அதாவது பாட்டாளியரின் சருவாதிகாரத்திற்கு—இடமளிக்கின்றது.

பாட்டாளி வர்க்கமானது முதலாளித்துவப் பொருளாதாரச் சமூகத்தின் எஞ்சியிருந்த அமிசங்களை அழித்தொழிப்பதற்காகவும், அச்சமூகத்தைக் கட்டியெழுப்புவதற்காகவும், தான் புதிதாக வென்றெடுத்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்துகின்றது. புதிய சமூகம் வகுப்பற்ற ஒரு சமூகம். அதிலே முதலாளி வர்க்கமும் இல்லை; பாட்டாளி வர்க்கமும் இல்லை. இதற்கு முற்பட்ட சமூகங்களிலே பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளின் அடிப்படையில், வகுப்புக்கள் இருந்தன. அச்சமூகங்களில் வகுப்புக்கள் இருந்தமை காரணமாகவே, ஒரு வகுப்பினர் ஏனைய வகுப்பினர் மீது வல்லந்த அதிகாரத்தைப் பிரயோகிப்பது அவசியமாயிற்று. ஆயின் சமூகவுடைமைச் சமூகத்திலோ அத்தகைய அவசியத்திற்கு இடம் இல்லை. குறித்த ஒரு வகுப்பாரின் கருவியாக இருந்த அரசு உலர்ந்துபடும். மனிதனை ஆள்வதற்காகவன்றி, மனிதனுக்குச் சேவை செய்வதற்காகவே இயற்கையைப் பயன்படுத்துவதற்குப் புதிய முறைகள் உருவாக்கப்படுகின்றன.

மாக்கிய கொள்கைப்படி, ஓர் ஊழியிலிருந்து மற்றொன்றுக்கு நிலைமை மாறுதல், முரணறு தருக்கத்தின் தொழிற்பாட்டினூடாக நடைபெறுகின்றது. (இது பிந்திய ஓர் அத்தியாயத்தில் விளக்கப்படும்.)

அரசின் சமூகவுடைமைக் கொள்கைபற்றிய பருமட்டான சுருக்கமே இது. நாம் முன்னம் ஆராய்ந்த ஏனை அரசுக் கொள்கைகளிலிருந்தும் இஃது அடிப்படையில் வேறுபட்டது.

அரசு கடவுளாற் படைக்கப்பட்டதன்று. அஃது ஒரு சமூக ஒப்பந்தத்தின் விளைவுமன்று. மனித சமுதாயம் நெடுங்காலப் போக்கிலே உருவாக்கிய பொதுநலக் கருவியுமன்று. பொருளாதார அதிகாரத்தைத் தனது உடைமையாகக் கொண்டுள்ள ஒரு வகுப்பின் கருவியே அது. பொருளாதார அதிகாரம் சமூகத்திற்கு உரிமையாக்கப்பட்டால், அரசு என்பதொன்று இருக்கவேண்டிய தில்லை.

அரசுபற்றிய சமூகவுடைமைக் கொள்கையானது தற்கால அரசியற் சிந்தனையிலும் சாதனையிலும் மாபெரும் தாக்கத்தை விளைவித்துள்ளது. அரசுபற்றி இற்றைக் காலத்திலே வழங்கும் இரு பெருங்கொள்கைகளுள் ஒன்றாக அது விளங்குகிறது. தாராண்மைக் குடியாட்சிக் கொள்கை என்று பொதுவாக வருணிக்கப்படுவதே மற்றையது. வரலாறுபற்றி மாக்கியம் அளிக்கும் விளக்கத்தையும், வகுப்பு, புரட்சியெனும் மாக்கியக் கோட்பாடுகளையும் மறுக்கின்ற அறிஞருமே, பொருளாதாரக் காரணியை ஆராய்தல் அரசின் தன்மையைப் புரிந்து கொள்வதற்கு மிகவும் அவசியமானதொன்று என்ற கருத்தை ஏற்றுக் கொள்வர்.

நாம் ஏற்கவே ஆராய்ந்த முன்னைய அரசுக் கொள்கைகளைப் போன்று, அரசுபற்றிய சமூகவுடைமைக் கொள்கையும் பல்வேறு எழுத்தாளராலே பல்வேறு வகைகளில் விளக்கப்பட்டுள்ளது எனலாம்.

மூன்றாம் அத்தியாயம்

அரசு II

அரசுபற்றிய வரைவிலக்கணங்களும் அதன் உள்ளடக்கமும்

அரசின் தோற்றம்பற்றிப் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கொள்கை எதுவும் இல்லாததுபோல, அரசுபற்றிப் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வரைவிலக்கணம் எதுவும் கிடையாது. உண்மையில், அரசின் தோற்றம்பற்றி எத்தனை கொள்கைகள் உள்ளனவோ, அத்தனை வரைவிலக்கணங்கள் அல்லது அவற்றிற்கும் கூடுதலான வரைவிலக்கணங்கள் அரசுபற்றிச் செய்யப் பட்டுள்ளன என்பது பொருந்தும். பண்டைக் கிரேக்க தத்துவஞாலியான அரிஸ்தோத்தில், மனிதன் ஓர் அரசியல்-சமூக விலங்கு என்று வருணித்ததுடன், அரசானது இயற்கையின் படைப்பே என்றும் வற்புறுத்திக் கூறினார். அரசுக்கு வெளியே வாழக்கூடிய மனிதன், ஒரு கடவுள் அல்லது ஒரு விலங்கு என்பதே அவருடைய கருத்து. அரசு என்ற பதத்தினால் அவர் உண்மையிற் குறித்தது கிரேக்க நகர அரசையேயன்றி, நாம் இக்காலம் அறிந்துள்ள வாறான அரசையன்று. சமய சித்தாந்தியான புனித அகுஸ்தீனார், அவரது காலத்திலிருந்த அரசியல் அமையம் “சென்மப் பாவத்தின் விளைவே” என்று கூறினார். மனிதனிடம் குடிகொண்டுள்ள தீமையை ஒடுக்கி, கடவுளுடைய சட்டங்களின்படி அவனை வாழச் செய்வதற்கு அதிகாரம் அவசியமாயிற்று.

தற்கால அரசு தோன்றியதும், அதனைக் கடவுளின் படைப்பு என்று தெய்விக உரிமைக் கொள்கையாளர் வருணித்தனர். கடவுளின் படைப்பு என்ற முறையில், அரசின் அதிகாரமும் உள்ளடக்கமும் வரையறைக்கு உட்படாதிருந்தன. அரசுக்கு மனிதர் முற்றாகக் கீழ்ப்படிய வேண்டியவராய் இருந்தனர். சமூக ஒப்பந்தக் கொள்கையாளர் அரசைப் பல்வேறு வழிகளில் வருணித்துள்ளதை நாம் இரண்டாம் அத்தியாயத்திற் படித்தோம். அரசு எல்லா வல்லமையும் உடையதென ஹோப்ஸ் கருதினார். சமூகத்தின் எல்லா அமிசங்களும் அரசின் ஆட்சியெல்லைக்கு உட்பட்டிருந்தன. அரசைச் சமூகத்தின் ஓர் அங்கமாகவே லொக்கண்டார். சமூகம் அரசுக்கு உரிமையாக்கியுள்ள வரையறுத்த அதிகாரங்களைக் கொண்டு, மனிதர் தங்களுடைய இயற்கையான உரிமைகளை அனுபவிக்கத்தக்க ஓர் அமைதியான சூழ்நிலையை உருவாக்குவதும் பேணுவதும் அரசின் கடமையாயிற்று. ‘பொது

இச்சையே' சமூகத்தின் முதன்மையான அதிகாரம் என்று ரூசோ கூறினார். ஆயின், 'பொது இச்சை'க்கும் அரசுக்குமிடையில் உள்ள தொடர்புபற்றி அவர் கூறிய விளக்கம் அத்துணைத் தெளிவாக இல்லை. உண்மையில் அரசுபற்றி ரூசோ கொண்டிருந்த கருத்துக்கள், அவர் தமது வாழ்வின் பெரும் பகுதியைக் கழித்த பிரெஞ்சு நாட்டுக்குப் பொருந்துவதினும், அவர் பிறந்த ஜெனீவா நகருக்கே அதிகம் பொருந்துவன எனலாம்.

அரசியற் சிந்தனையாளர் சிலர்—குறிப்பாக ஹெர் பெட் ஸ்பென்சர்—அரசை உயிருள்ள ஓர் அங்கி¹ என்று வருணித்தனர். அவர்கள் அரசினதும் சமூகத்தினதும் ஒவ்வொரு பகுதியையும் ஒரு மனித அங்கத்துக்கு ஒப்பிட்டுள்ளனர். இந்த ஒப்பீடானது சமூகத்திலுள்ள மனிதர் தவிர்க்க முடியாதபடி ஒருவரையொருவர் சார்ந்துள்ளமையை வலியுறுத்திய போதிலும், பிற்பாடு வளர்ந்த அரசியற் சிந்தனையில் அதிகஞ் செல்வாக்குப் பெறவில்லை.

ஆயினும், அரசுபற்றி இலட்சியவாதிகள் கொடுத்த வரைவிலக்கணம் அரசியற் சிந்தனையாளரிடையே கணிசமான அளவிற்கு செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. இலட்சியவாதிகளின் மிகச் சிறந்த வரைவிலக்கணம், ஜெர்மானியத் தத்துவ அறிஞரான ஹெகல் என்பார் முன்வைத்ததொன்று. அதற்கு இணங்க, கருத்தின் புறவடிவமே அரசு. ஹெகல் கூறிய கருத்து, ரூசோ கூறிய 'பொது இச்சை' என்ற எண்ணக்கருவைப் போன்று சிக்கலானது. அது முதன்மையானதும் சிறப்பானதும் ஆகும். வரலாறு என்பது பிரபஞ்சத்தின் ஊடாகக் கருத்து அணிவகுத்துச் செல்வதைப் பதிவு செய்தலாகும். தற்காலத்தில் அரசே கருத்தின் புறவடிவம். எனவே அரசு முதன்மையானது. அவ்வரசுக்குத் தனி மனிதன் ஒவ்வொருவனும் கீழ்ப்பட்டவன்: சமூகத்தின் ஒவ்வொரு அமிசமும் கீழ்ப்பட்டது. அரசின் உள்ளடக்கம் வரையறையற்றது. இதனை வேறுவிதமாகக் கூறின், அரசு தனியாதிக்க முடையது.

இலட்சியவாதக் கொள்கையினரைப் பின்பற்றும் ஆங்கிலத் தத்துவஞானியாகிய பொசங்கிற் என்பார், அரசானது ஒழுக்கவியல் ஒழுங்கின் புறவடிவமே, என்று அரசிற்கு வரைவிலக்கணஞ் செய்தார். ஹெகல் கொடுத்த வரைவிலக்கணத்தின் கடுமையைக் குறைப்பதே அவரது நோக்கம்.

இன்று அரசுபற்றிக் கூறப்படுகின்ற இரு பெரும் வரைவிலக்கணங்கள், மேலே குறிப்பிட்ட வரைவிலக்கணங்கள் வருணனைகள் அனைத்தையுமே ஒதுக்கிவிட்டன. அவை அரசின் தோற்றம்பற்றிய இருபெரும் கொள்கைகளைத் தழுவிச் செல்வன.

¹ அங்கி: Organism

மலர்ச்சி¹ கொள்கையை அல்லது சமூகவியற் கொள்கையைக் கடைப்பிடிப்போர், அரசானது சமூகத்திலுள்ள எண்ணற்ற கூட்டமைப்புக்களுள் ஒன்று என்றும், ஆயின் அதற்குத் தனிப்பட்ட சிறப்பியல்புகள் உண்டு என்றும் விளக்குவர். சமூகத்திலுள்ள மனிதர் வெவ்வேறான நலவுரிமைகளையும் பொதுவான நலவுரிமைகளையும் கொண்டுள்ளனர். அவர்கள் இவ்வெவ்வேறான நலவுரிமைகளைச் சிலவேளை தனித்தும், சிலவேளை ஏனையோருடன் ஒருமித்தும் அடைய முயல்வர். இந்நலவுரிமைகளை அடைய முயலும்போது தனிமனிதருக்கிடையிலும் மனிதக் குழுக்களுக்கிடையிலும் பிரச்சனைகளும் சச்சரவுகளும் எழுகின்றன. இது காரணமாக, அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க விதிகளுக்கு உட்பட்டுச் சச்சரவுகளைத் தீர்த்து வைப்பதற்கும், பொது இலக்குகளை அடைவதற்கான முயற்சிகளை மேம்படுத்துவதற்கும் போது மளவு அதிகாரம் பெற்ற ஒரு பொதுச் சங்கம் உருவாக்கப்படுகின்றது. அரசு இதுவேயாம்.

பொதுச் சங்கமானது ஏனைய சங்கங்களிலிருந்து குறிப்பிடத்தக்க பல வழிகளில் வேறுபட்டுள்ளது.

(1) அதன் உறுப்புரிமை வலுக்கட்டாயமானது. மனிதர் ஏனைய சங்கங்களிலே தமது இச்சைப்படி சேரலாம் அல்லது சேராதிருக்கலாம், அல்லது தமது உறுப்புரிமையைத் துறக்கலாம். அவர்கள் ஒரு சங்கத்திலோ பல சங்கங்களிலோ உறுப்பினராகலாம். ஆயின் அரசு என்ற பொதுச் சங்கத்தின் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்ட பிரதேசத்தில் வாழ்கின்ற எவரும் அச்சங்கத்தில் ஓர் உறுப்பினராய் இருத்தற்பாலர். அவர் ஒரே நேரத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அரசுகளில் உறுப்பினராக இருக்கமுடியாது.

(2) ஒரு திட்டமான புவியியற் பிரதேசத்தினுள் ஓர் அரசு மட்டுமே இருக்க முடியும். ஆயின் இப்பிரதேசத்தினுள் எண்ணற்ற ஏனைய சங்கங்கள் இருக்கலாம். உண்மையில் இச்சங்கங்களுட் சில, ஓர் அரசின் எல்லைகளுக்கு அப்பால் உறுப்பினரைச் சேர்த்துக் கொள்ளவும், தங்களுடைய கருமங்களை நடத்தவும் முடியும்.

(3) தனிப்பட்டவர்களும் சங்கங்களும் தங்களுடைய வேறுபட்ட நலவுரிமைகளை அடைய முயல்வதற்கு வாய்ப்பாக ஓர் அமைதியான சூழ்நிலையை உருவாக்கும் நோக்குடன் சட்ட அமைப்புக்களை அரசு நிறுவுகிறது. பிணக்குகள் இச்சட்டங்களுக்கு இணங்கத் தீர்த்து வைக்கப்படுகின்றன. ஏனைய சங்கங்களின் விதிகள், அவற்றை ஏற்றுக் கொள்கின்ற அவ்வச் சங்கங்களின் உறுப்பினரையே கட்டுப்படுத்துவன

¹ மலர்ச்சி: Evolution

வாக இருப்ப, அரசின் சட்டங்களோ அவ்வரசின் ஆள்புலத்திற்கு உட்பட்டுள்ள அனைவரையும் கட்டாயமாக கட்டுப்படுத்துவனவாய் அமைகின்றன.

(4) சட்ட ஒழுங்கொன்றை நிறுவிப் பேணிவருவதற்கு வாய்ப்பாக இருக்கும் பொருட்டும், அவ்வொழுங்கினுக்கு ஒத்தியங்காதவர்களைத் தண்டிக்கும் பொருட்டும், இறைமை¹ என்று வருணிக்கப்படும் ஒரு விசேட அதிகாரத்தை அரசு உரிமையாகப் பெற்றுள்ளது. (இறைமை எனும் கருத்துப் பின்னர் இவ்வத்தியாயத்தில் விவரமாக ஆராயப்படும்.) இத்தனிப்பட்ட சிறப்பியல்புகள் காரணமாக, அரசு தனது கருமங்களைச் செய்வையாகச் செய்யத் தக்கதாக உளது.

இக்கருமங்களுள்ளோ, பொதுநலவுரிமைகளைப் பாதுகாப்பதும் மேம்படுத்துவதுமாகும் என்று ஏற்கவே குறிப்பிட்டோம். இக்கருமத்தின் உண்மையான தாற்பரியம் என்ன என்பதுபற்றி கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டு. அரசு நேரடியாக அடைய வேண்டிய ஒரு பொதுவான இலக்கு, சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டுவதே என்று தாராண்மைக் குடியாட்சி அரசியற் சிந்தனையாளர் ஒரு காலத்திற் பொதுப்படையாக நம்பி வந்தனர். இன்றும் அவர்களுட் சிலர் அவ்வாறு நம்புகின்றனர். ஏனைய இலக்குகளைத் தனிப்பட்டவர்களும் குழுக்களும் அரசின் தலையீட்டின்றித் தாம் விரும்பியவாறு அடைந்து கொள்ளலாம். தனிப்பட்டவர்களும் குழுக்களும் தங்களது சொந்த நலவுரிமையை அடைய முயற்சி செய்வதன் விளைவாக சமூகத்திலே சுபீட்சமும் மகிழ்வும் நிலவுவது இயற்கை. பொருளாதார-சமுதாய-அரசியல் மாற்றங்கள் பரக்க ஏற்பட்டமையாலே எழுந்துள்ள பிரச்சினைகளுக்குத் தனிப்பட்ட எவருமோ அல்லது தனியொரு குழுவோ தீர்வு காண முடியாது. அரசின் அடிப்படை விரிவடைந்துள்ளது. அரசியல் விடயங்களில் மக்கள் மேன்மேலும் அதிகமாகப் பங்கு பற்றுகிறார்கள். அரசிடமிருந்து மக்கள் உறுதியான செயற்பாட்டை எதிர்பார்க்கிறார்கள். மாற்றமடைந்துள்ள சூழ்நிலைகளிலோ அரசின் கருமம் சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் நிலைநிறுத்துவதுடன், சமுதாய பொருளாதார நடவடிக்கைகளிலே தலையிடுவதுமாகும். அது மக்களின் பொதுநலத்திற்கான ஏற்பாடுகளையுஞ் செய்யவேண்டியிருக்கின்றது. இவ்வாறு அரசின் உள்ளடக்கம் முற்றாக விரிவடைந்துள்ளது.

அரசு தன் கருமங்களை ஆற்றுவதில், தனது ஆள்புலத்தில் வாழ்கின்ற தனிப்பட்டவர்களது வாழ்க்கையின் பல்வேறு அமிசங்களையும், சங்கங்களின் தொழிற்பாடு தொடர்பான பல்வேறு அமிசங்களையும் பாதிக்கவோ ஒழுங்குபடுத்தவோ செய்கின்றது.

¹ இறைமை: Sovereignty

ஆயின் அரசு சமுதாயத்தின் ஒரு கருவியேயாம். பல சங்கங்களுக்கிடையில் அதுவும் ஒரு சங்கமே. மக்களிடமிருந்து கிடைக்கப் பெறும் அதன் அதிகாரம், கட்டுப்படுத்தப்பட்டதேயன்றி தனிமுதன்மையானதன்று. சமூகத்தினால் உருவாக்கப்பட்ட உரிமைமுறை விதிக்கின்ற வரையறைக்குட்பட்டே அரசு செயற்படுகின்றது.

பொருளாதார அதிகாரத்தைச் சொந்தமாக்கிக் கொண்டுள்ள வகுப்பாரின் ஒரு கருவியே அரசு என்று மாக்கிய அல்லது சமூகவுடைமைக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்வோர் அரசுக்கு வரைவிலக்கணம் கூறுவர். பொதுமக்களின் நலவுரிமைக்கு உதவுகின்ற ஒரு பொதுச் சங்கமே அரசு என்று கூறுந் தாராண்மைக் குடியாட்சிக் கொள்கையாளரின் கருத்தை இவர்கள் உறுதியாக மறுப்பர். சமூகவுடைமைச் சமூகத்திற்கு முந்திய சமூகம் ஒரு வகுப்புச் சமூகம். வகுப்புக்களின் நலவுரிமைகள் தம்முள் முரண்படுகின்ற நலவுரிமைகளேயல்லாது, பொதுவான நலவுரிமைகள் அல்ல. அடிமைகளின் சொந்தக்காரருக்கு ஒரு நலவுரிமையும் அடிமைகளுக்கு வேறொரு நலவுரிமையும் உண்டு. நிலவுடைமையாளருக்கும் பண்ணையாட்களுக்கும் வேறுபட்ட நலவுரிமைகள் இருக்கின்றன. முதலாளித்துவச் சமூகத்திலே பொருளாதார ஆதிக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துபவர் - முதலாளிமார்; தங்கள் உழைப்பையே விற்கக்கூடியவர் பாட்டாளியர். தங்களுக்கு உச்ச இலாபத்தரும் பொருள்களையும் சேவைகளையும் உற்பத்தி செய்வதற்காகப் பொருளாதார முறைமை எனும் எந்திரத்தை முதலாண்மையாளர் முடுக்கிவிடுவர். ஆயின் தொழிலாளரோ உயர்ந்த கூலிகளையும் திருந்திய வாழ்க்கை நிலைமைகளையும் விரும்புவர். தொழிலாளியின் உற்பத்தியில் இயலுமான அளவுக்கு ஒரு பெரும் பங்கைப் பெறுவதற்காக முதலாளிமார் இயலுமான அளவுக்குக் கூலிகளைக் குறைப்பர். இவ்வாறாக, முதலாளி வகுப்பிற்கும் தொழிலாளி வகுப்பிற்குமிடையே மூர்க்கமான போராட்டம் தொடர்ந்து நடைபெறுகின்றது. சமூகவுடைமைப் புரட்சியின் விளைவாகத் தொழிலாளர் அரசு அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றும்போதே இந்தப் போராட்டம் முடிவடைகின்றது. இந்நிகழ்ச்சி நடைபெறும்வரை முதலாளிமார் தங்களுடைய பொருளாதார அதிகார வாயிலாக அரசு அதிகாரத்தைத் தம் வசமாக்கி வைத்திருப்பர். அவர்கள் இவ்வதிகாரத்தைப் பொது மக்களின் நலத்தை மேம்படுத்துவதற்காகவன்றி, தமது வகுப்பினரின் நலத்தையே மேம்படுத்துதற்காகப் பயன்படுத்துவர். படை, பொலிசு, பாலனக் குழு ஆகியவை முதலாளிமாரின் நலவுரிமைக்கு உதவுமாறு நிறுவப்பட்டுள்ளன. அரசானது ஒரு தாராண்மைக் குடியாட்சியாகவோ வரம்புடை முடியாட்சியாகவோ அல்லது தனி

முடியாட்சியாகவோ அன்றி பாசிச அரசாகவோ இருக்கலாம். ஆயின் அடிப்படையில் அரசு ஒரு வகுப்பு அமையமேயாம்.

அரசு பற்றிச் சமூகவுடைமைவாதிகள் கூறும் வரைவிலக்கணத்தைக் கண்டனஞ் செய்யும் தாராண்மைக் குடியாட்சி வாதிகள், குடியாட்சி நிலவுகின்றபோது அரசு அதிகாரமானது மக்கள் சுதந்திரமாகச் செயற்படுத்தும் விருப்பங்களுக்கு இணங்கவே இயங்குகின்றது என்று வாதிடுவர். புதினப் பத்திரிகைகள், இரேடியோ, தொலைக்காட்சி, புத்தகங்கள், மற்றும் செய்தித் தொடர்புச் சாதனங்கள் என்பவை அரசின் நடவடிக்கைகளை இடைவிடாது விமரிசனம் செய்கின்றன. அரசியற் கட்சிகள் ஏனைய சங்கங்கள் ஆகியவற்றின் மூலம், அரசு யாது செய்கின்றது, யாது செய்யவேண்டும் என்பன பற்றி மக்கள் தம் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துகிறார்கள். இந்தச் சூழ்நிலையிலே, அரசானது முதலாளித்துவச் சிறுபான்மையோரின் விருப்பங்களுக்கு இணங்க வன்றி, பொதுசன அபிப்பிராயத்திற்கு இணங்கவே வழி நடத்தப்படும்.

ஆயினும், வகுப்புச் சமுதாயத்திலே செய்தி பரப்பும் சாதனங்கள், அரசியற்கட்சிகள், ஏனைய சங்கங்கள் ஆகியவை எல்லாம் பொருளாதார அதிகாரத்தைப் பெற்றுள்ளவர்களாலே கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன என்று சமூகவுடைமைவாதிகள் சுட்டிக்காட்டுவர். எனவே, பொதுசன அபிப்பிராயம் என்பது, மக்கள் சுதந்திரமாக வெளியிடும் அபிப்பிராயத்தையன்றி, செல்வம் படைத்தவர்கள் தங்களுடைய சொந்த நலவுரிமைகளுக்குப் பொருந்தக்கூடியதாய் உருவாக்கிய அபிப்பிராயத்தையே குறிக்கும். வகுப்புகள் இருக்கும்வரை இந்த நிலைவரமும் தொடர்ந்து இருக்கும். முதலின் (மூலதனத்தின்) நலவுரிமைகளுக்கு உதவுகின்ற ஒரு முதலாளித்துவ அரசேதற்கால அரசு. சமூகவுடைமைப் புரட்சி நடைபெறும்போது, முதலாளித்துவ அரசு பாட்டாளியரால் அழிக்கப்பட்டுவிடும். அதனிடத்தில் தற்காலிக அரசொன்று நிறுவப்படும். இதுவே முன்னம் குறிப்பிடப்பட்ட 'பாட்டாளியரின் சருவாதிகார'மாகும்.¹ இதுவும், ஒரு சமூகவுடைமைச் சமூகம்—அதாவது ஒரு வகுப்பற்ற சமூகம்—நிறுவப்பட்டதும் பட்டொழிந்துவிடும்.

வகுப்புச் சமூகமொன்றில் உள்ள அரசானது பொருளாதார அதிகாரம் படைத்தோரின் நலவுரிமைகளுக்கு உதவும் வகையிலே கருமமாற்றுகின்றது. தான் செலுத்தக்கூடிய அதிகாரத்தின் அளவைப் பொறுத்தே அவ்வரசின் உள்ளடக்கமும் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது.

¹ பாட்டாளியரின் சருவாதிகாரம்; Dictatorship of the Proletariat

இறைமை

மனிதச் சங்கங்களிலே அரசைத் தனித்தன்மை வாய்ந்ததாகச் செய்யும் பல சிறப்பியல்புகள் அவ்வரசுக்கு உண்டு என்பதனை நாம் ஏற்கவே கண்டோம். அச்சிறப்பியல்புகளுள் ஒன்று இறைமை என்பதாம். இறைமை எனும் கருத்து தற்காலக் கருத்து. தேசிய அரசிற்குள்ள அதிகாரம் கொள்கையளவில் நியாயமானதே என்று எடுத்துக் காட்டுதற்கே அரசியற் சிந்தனையாளர் இக்கருத்தினை விருத்தி செய்தனர். பண்டைக் காலத்தையும் மத்திய காலத்தையும் சேர்ந்த சிந்தனையாளர் அதிகாரத்தையும் அதிகாரப் பிரயோகத்தையும்பற்றிப் பல்வேறு கருத்துக்களை வெளியிட்டுள்ளனர். ஆயின், அவர்களிடம் இறைமைக் கொள்கை எதுவும் இருந்திலது. மக்கியவெல்லி அரசை உலகியல் அடிப்படையில் நோக்கியதுடன், அரசின் அதிகாரம் தனி முதன்மையானது என்றும், அதன் கட்டளைகளே சட்டமாகும் என்றும் வலியுறுத்தினார். அவருமே இறைமைபற்றித் தெளிவான கருத்தைக் கொண்டிலர். இறைமைக் கொள்கையை முதன்முதல் மக்கள் முன்வைத்த பெருமை, 16ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பிரெஞ்சுக்காரரான ஜான் போடின் என்ற அரசியற் சிந்தனையாளரைச் சாரும். மக்கியவெல்லி, இன்னும் ஒரு தேசிய அரசாக உருவாகாதிருந்த இத்தாலியில் வாழ்ந்தார். குலைவு நிலையிலிருந்து ஓர் அரசை உருவாக்குவதே அவரின் பிரதான அரசியற் குறிக்கோளாக இருந்தது. ஏற்கவே ஒரு தேசிய அரசாக மலர்ந்து, ஒருமுகப்படுத்திய அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்த பிரான்சு நாட்டில் போடின் வாழ்ந்தார். ஆயின் பிரான்சு, கருத்து வேறுபாடுகளுக்கும் கடுமையான சமயப் பூசல்களுக்கும் மத்தியில் சிக்குண்டு இருந்தது. இந்நிலை தேசிய அரசின் வளர்ச்சியில், ஆரம்ப கட்டங்களிலே காணப்பட்ட பொதுவான ஒரு சிறப்பியல்பாகும். முரண்பட்ட பிரிவினர் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க அடிப்படையிலும் வகையிலும் அரசின் அதிகாரத்திற்கு நியாயங்கற்பிக்கவும் ஆதரவு கொடுக்கவும் வேண்டிய அவசியம் இருந்தது. போடினுடைய இறைமைக் கொள்கை, இந்தத் தேவையை நிறைவேற்றுதற்கு உதவியது.

“இறையதிகாரத்துடன் உடைமைகளையுங் கொண்டுள்ள பல்வேறு குடும்பங்களின் அரசாங்கம்” என்று அரசைப் போடின் வருணித்தார். “குடிகள், பிரசைகள் ஆகியோருக்கு மேலாக, சட்டத்தாலே தகைக்க முடியாத தலையான அதிகாரம் இருத்தலே” இறைமை என்று அவர் மேலும் விளக்கினார். இறைமை நித்தியமானது; பகுக்கமுடியாதது; வேறொருவருக்கு மாற்றவும் முடியாதது. அது சட்டத்தின் தோற்றுவாய்; எனவே அது சட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. அது சட்டத்தால் தன்னைக் கட்டுப்

படுத்திக் கொள்ளமுடியாது. சட்டங்கள் இறையின் கட்டளைகளே. இக்கட்டளைகள் உண்ணாட்டிலோ வெளிநாட்டிலோ யாதுமோர் அதிகாரத் தொடர்புமின்றி விதிக்கப்படுகின்றன.

இறைமைபற்றிய இவ்வரைவிலக்கணம் தெளிவானதாகவும் தருக்க அமைதியுடையதாகவும் தோன்றுகிறது. அதன்படி, கட்டத்தின் தோற்றுவாய்பற்றி மலைவு¹ யாதும் இல்லை. அரசு தனது அதிகாரத்திற்கு இடையூறுக இருப்பவை அனைத்தையும் நீக்குவதற்கு உரிமையுடையது என்பதில் ஐயமில்லை. ஆயின் போடின் அவரது வரைவிலக்கணத்தை விளக்கு முகத்தால், அதன் தெளிவையும் தருக்க அமைதியையும் அழித்துவிட்டார். அவர் தாம் மரபுவழிப் பெற்றுக்கொண்ட நம்பிக்கைகளாலும், தாம் வாழ்ந்த காலத்தில் அவசியமானவையென அவர் கருதிய அரசியல் தேவைகளாலும் உந்தப்பட்டே இவ் விளக்கங்களைச் செய்திருக்கலாம்.

இறைமையானது தெய்விகத் தோற்றம் உடையதன்று; ஆயின் அது கடவுளுடைய சட்டங்களாலும் இயற்கையின் சட்டங்களாலும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

வழமைகளை மாற்றவோ ஒழித்து விடவோ இறையால் முடியும். அதே வேளையில் இறைமையானது வழமைச் சட்டத்தால் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. சொத்துடைமை படைத்த குடும்பங்களின் ஒரு தொகுதியே அரசை அமைக்கின்றது. ஆகவே குடும்பமே அரசுக்கு மூலாதாரமானது. இறையாலே குடும்பச் சொத்தை அழிக்க முடியாது. இதற்குக் காரணம், சொத்துடைமையை அழிப்பது அரசின் ஓர் உறுப்பாக அமைந்துள்ள குடும்பத்தை அழிப்பதாகும் என்பதே. இந்த மலைவுகளுக்கும் முரண்பாடுகளுக்கும் இடையே போடினுடைய இறைமைக் கொள்கையானது அரசியலிலும் சட்டவியலிலும் பெருஞ் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது.

17ஆம் நூற்றாண்டிலே இறைமீது போடின் விதித்த வரையறைகளை ஹொப்ஸ் நீக்கினார். அவரது கருத்துப்படி, தெய்விகச் சட்டம், வழமைச்சட்டம், குடும்பஉரிமை ஆகியவற்றுள் எதுவுமே இறைக்குத் தடையாக இருக்கமுடியாது. இறை அதிகாரம் தெளிவானது, எல்லையற்றது. ஹொப்ஸின் இலட்சியம், சருவ வல்லமையுள்ள ஓர் அரசை—அவர் குறிப்பிட்டவாறு ஒரு 'லெவாயதனை'² —உருவாக்குவதேயாம்.

இறைமையை அரசின் ஓர் இலட்சணமாகக் கொண்டு போடின் கூறியபோது, நடைமுறையில் ஆட்சியாளன் இறைவனாய் இருந்தான் என்பதையே அவர் குறித்தார். மக்கள் இறை அதிகாரத்தை உருவாக்குபவரும் அல்லர்; அல்லது அவ்வதிகாரத்தைப் பிரயோகிப்பதற் பங்குபற்றுபவரும் அல்லர். ஆட்சியாளனுக்கு மக்கள் தங்களுடைய அதிகாரங்களை ஒப்படைத்தவுடன், ஹொப்

¹ மலைவு: Confusion

² லெவாயதன்; Leviathan

சின் கருத்துப்படி அவர்கள் முக்கியத்துவம் அற்றவர்களாகிவிடுவர். ஆயின் ருசோவின் கருத்துப்படி மக்களிடமே இறைமை இருந்தது. அவ்விறைமையே சட்டத்தின் பிறப்பிடம் என்பதால், அது சட்டத்திற்கு மேலானது. அதனைப் 'பொது இச்சை'யின் வாயிலாக மக்கள் வெளிப்படுத்துகின்றனர். "பொது இச்சை"யோ மக்கட் சார்புடைய இறைமையோ இன்னதுதான் என்று இனங்கண்டு கொள்ளமுடியாது. அவற்றுக்குச் சரிநுட்பமாக வரை விலக்கணம் கூறவும் முடியாது. ஆயினும் இவ்வெண்ணக்கருக்கள் அரசியற் சிந்தனையின் வளர்ச்சியிலே செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளன.

தேசிய அரசுக்குள்ளே சமூக பொருளாதார நிலைமைகளும் அரசியல் நிலைமைகளும் மாற்றமடைந்தபோது, இறைமைக் கொள்கை தொடர்ந்து மாற்றமடைந்தும் விரிவடைந்தும் வந்தது. இங்கிலாந்திலே சட்டமுறையும் அரசியல் முறையும் வழக்கற்றுப்போன பல அமிசங்களைக் கொண்டிருந்தன என்றும், அதனால் தீவிரமான சீர்திருத்தம் அவசியம் என்றும் அந்நாட்டு அரசியற் சிந்தனையாளர் சிலரும் சட்டவல்லுநர் சிலரும் முடிவு கொண்டனர். நியதிச் சட்டம், பொதுச் சட்டம், நீதிபதி கூறுஞ் சட்டம் என்பன போன்று பல்வகைச் சட்டங்கள் இருந்தன. மர பொழுங்குகள் இருந்தன. இவ்வாறு கதம்பமாக இருந்த சட்டங்களும் மரபொழுங்குகளும் குடிமகனுக்கு மலைவை உண்டாக்கின. நீதிபரிபாலனம் தாமதமானதாயும் திறமை குறைந்ததாயும் காணப்பட்டது. தற்காலத்துக்கன்றி மானிய காலத்துக்கே பெரிதும் பொருந்துவனவாக இருந்த அரசியல் நிறுவகங்கள் சில, திறமையான அரசாங்க நிருவாகத்திற்கு இடையூறாக இருந்தன. சட்டத்திற்குத் தனியொரு தோற்றுவாய் மாத்திரமே இருத்தல் வேண்டும். அரசியல் நிறுவகங்களை உருவாக்கவும் நிலைநாட்டவும் ஒழித்துவிடவும் தனியொர் அதிகாரமே இருத்தல் வேண்டும். இந்தத் தோற்றுவாய்—இந்த அதிகாரந்தான்—இறைமை என்பது, மேலே குறிப்பிட்ட அறிஞர் குழாத்துள் ஒருவரான ஜோன் ஒஸ்ரின் என்பார் கூறிய விளக்கமொன்று இங்குக் கவனிக்கத்தக்கது: "நிச்சயமான ஒரு மனித அதிபதி, தன்னோடொத்த எந்த அதிபதிக்கும் கீழ்ப்படிகின்ற வழக்கம் இல்லானாகி, சமூகத்திற் பெரும்பாலாரின் கீழ்ப்படிவை வழக்கமாகப் பெறுவானாயின், நிச்சயமான அந்த அதிபதியே இறை; அச்சமூகமும் அரசியற் சுதந்திரமுடையது". இந்த இறைமையானது சமூகத்திலுள்ள தனியொர் அதிபதியிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. அதனைப் பிரிக் கவோ வேறொருவனுக்கு உரித்தாக்கவோ முடியாது. ஏனெனில், அதனைப் பிரிப்பதோ வேறொருவனுக்கு உரித்தாக்குவதோ, அதனை

அழித்து விடுவதாகும். அதன் கட்டளையே சட்டம்; அஃது அனைத்துக்கும் மேலானது.

இறையானது கதம்பமாகவுள்ள சட்டங்களிலிருந்தும் மரபுகளிலிருந்தும் தருக்கப் பொருத்தமான ஒரு சட்ட முறையை நிறுவுவதுடன் அரசியல் தாபனங்களைச் சீர்திருத்தியமைக்கவுங் கூடும். ஒஸ்ரினும் அவருடைய குழாத்தினரும் கொண்ட குறிக்கோள்களை அடைதல் இவ்வாறு எளிதாகிவிடும்.

ஒஸ்ரினின் இறைமைக் கொள்கையானது ஒரு சட்டக் கொள்கை என்ற அளவிற்குப் பயனுள்ளதாகலாம். ஆயின் அரசியலைக் கற்போருக்கு அதன் பயன் சிறிதே. இஃது அரசின் அதிகாரம் பற்றியும் சட்டத்தின் தன்மைபற்றியும் ஒரு தலைச்சார்பான குறுகிய விளக்கத்தையே தருகின்றது. சட்டப்படி, அரசானது வரையறையில்லாத அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்கலாம். ஆயின் நடைமுறையிலோ இவ்வதிகாரம் பல்வகையான சமுதாய-அரசியல்-பொருளாதார-வரலாற்றுக் காரணிகளால் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. முறைப்படி, சட்டம் என்பது இறைமையின் கட்டளையாகும். ஆயின் இந்தக் கட்டளையானது சமுதாயத்திலுள்ள பல்வேறு சத்திகள் தம்முட் செயற்படுவதன் விளைவேயாம். தனி முதன்மையான நெகிழ்ச்சியற்ற ஓர் அரசிலுமே, ஆட்சியாளர் இச்சத்திகளை கவனத்திற் கொள்ளவேண்டும் அல்லது வலுவிற்கு அழிந்தோ போகவேண்டும்.

இறைமை அதிகாரம் படைத்த 'நிச்சயமான மனித அதிபதி' அரசில் எங்கே உள்ள என இடங்காண்பது எளிதன்று. பிரித்தானியாவிலே, பாராளுமன்றத்தின் கண் உள்ள அரசியே இறை என்று ஒருவர் சொல்லக்கூடும். ஆயின் அங்குத் தேர்தற்றொருகுதி இருக்கின்றதே. தேர்தற்றொருகுதியின் ஆதரவு பெற்ற கொள்கைகளை இறை பின்பற்ற வேண்டுமென்பது கடப்பாடு. இதனால், தேர்தற்றொருகுதியின் விருப்பமே சட்டமாகும். இச்சட்டத்திற்கு, ஒப்பாசாரமான அனுமதியைக் கொடுப்பதுதான் இறையின் வேலை. ஒஸ்ரினைப் பின்பற்றியோருட் சிலர், சட்ட இறைமை என்றும் அரசியல் இறைமை என்றும் இறைமையை இருவகைப் படுத்தி இந்த இடர்ப்பாட்டைச் சமாளிக்க முயன்றனர். சட்ட இறைமையானது பாராளுமன்றத்தின்கண் உள்ள அரசியிடம் தங்கியுள்ளது; அரசியல் இறைமையோ தேர்தற்றொருகுதியிடம் தங்கியுள்ளது. ஆயின் இந்தப் பாகுபாடு ஒஸ்ரின் விளக்கியவாறான இறைமையைச் சிதைத்து விடுகின்றது. இறைமை வகுக்கப்படத் தக்கது அன்று. பல்வேறு கருத்துகளைக் கொண்டுள்ள-வெவ்வேறு குறிக்கோள்களைப் பெறுவதற்கு முயல்கின்ற-தனியாட்களையும் குழுவினர்களையும் கொண்டமைந்த தேர்தற்றொருகுதியை 'நிச்சயமான மனித அதிபதி' என்று கொள்ள முடியாது. சில சமூகங்

களிலே ஒஸ்ரின் வருணித்த இறையைக் காண முடியாது என்று உலகின் பல்வேறு பகுதிகளிலே மானிடவியலாளரும் ஏனைச் சமூக விஞ்ஞானிகளும் செய்த ஆய்வுகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

இனி, அமெரிக்க ஐக்கிய நாடு போன்ற கூட்டரசு ஒன்றில் இறைமை எங்கே தங்கியுள்ளது என்பதைக் காண முயலும்போதும், இத்தகைய மலைவு உண்டாகின்றது. அமெரிக்க அரசமைப்பிலே மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் மாநில அரசாங்கங்களுக்குமிடையே அதிகாரம் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரமானது சட்டத்துறை, நிருவாகத்துறை, நிதித்துறை ஆகியவற்றுக்கிடையே பகிரப்பட்டுள்ளது. மத்திய அரசாங்கத்தின் நிறுவகங்களும், மாநில அரசாங்கங்களின் நிறுவகங்களும் அரசமைப்பு விதித்த வரையறைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டே செயற்பட வேண்டும். மத்திய அரசாங்கமோ அதன் கூறுகளான மாநில அரசாங்கங்களோ அதிகாரப் பகிர்வை ஒரு தலைப்பட்சமாக மாற்ற முடியாது. பாராளுமன்றத்தின் கண் உள்ள அரசியுடன் ஒப்பிடத் தகுந்த அதிகாரி எவரும் அங்கில்லை. அவ்வாறாயின் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் இறைமை எங்கே தங்கியிருக்கின்றது? அரசமைப்பில் இருக்கின்றது என்று சிலர் சொல்லலாம். ஆயின், அரசமைப்பு என்பது வெறும் ஆவணந்தானே. ஆதலின், 'நிச்சயமான ஒரு மனித அதிபதி'யாக அரசமைப்பு இருக்கமுடியாது. இவ்வாறாக மத்திய அரசாங்கமும் அதிபதியன்று; மாநில அரசாங்கங்களும் அதிபதியாகா. மக்களே அங்கு இறை ஆவர் என்று ஒருவர் கூறலாம். ஆயின் இக்கூற்றிலே கருத்துத் தெளிவு காணப்படவில்லை. மேலும் அது, ஒஸ்ரின் கொள்கைக்கு இசைவானதும் அன்று.

வரைவிலக்கணப்படி இறைமையானது அரசுக்கு உள்ளேயும் புறத்தேயும் கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டதன்று. உலகம், இறைமை படைத்த பல அரசுகளால் ஆனது. கொள்கையளவில் இவ்வரசுகள் தாம் விரும்புகின்ற எவ்வகையிலும் தம்மிடையே தொடர்பு கொண்டு செயற்பட முடியும். அவை பொதுவான ஒழுக்கமுறையொன்றைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற கடப்பாடு இல்லை. ஆயின் உண்மை நிலைவரமோ வேறு. இறைமையானது அரசினுள்ளே சமூகத்தினால் வரையறுக்கப்படுகின்றது. சருவ தேச சமுதாயத்தில் நிலவுகின்ற நிலைமைகளும் அரசின் அகத்தே நிலவுகின்ற நிலைமைகளும், அரசுக்கு வெளியேயும் இறைமையை வரையறை செய்கின்றன. இவ்வாறிருப்பினும், பயனுள்ள சருவ தேச ஒத்துழைப்புக்கும் உலகிலே சட்டத்தின் ஆட்சியை நிலைநாட்டுதற்கும் முக்கியமான ஓர் இடையூறு இருப்பது இறைமை எனும் இந்த எண்ணக்கருவே என்பதை நாம் பின்னர் காண்போம்.

இவ்விடயங்களைக் கவனத்திற் கொண்ட அரசியல் அறிஞர் சிலர், இந்த எண்ணக்கரு அரசு அறிவியலிலிருந்து நீக்கப்பட வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்துள்ளனர். அரசியற் போக்குகளை அறிந்து கொள்வதற்கு, சமூகத்திலுள்ள சட்டங்களுக்கும் நிறுவகங்களுக்கும் அப்பாலே ஒருவர் நோக்குதல் வேண்டும். அரசிலே ஒருவரோ ஒரு குழுவினரோ அரசியல் அதிகாரத்தை எவ்வாறு, ஏன் பெறுகிறார்? அவரோ அக்குழுவினரோ அந்த அதிகாரத்தை எவ்வாறு தம்வசமாக வைத்துக் கொள்கிறார்? மக்கள் ஏன் சட்டத்திற்கு அடிபணிய வேண்டும்? இவ்வினாக்களுக்கு விடை காண்பதற்கு, இறைமைக் கொள்கை வெளிமட்டத்திலேயே உதவக்கூடும். ஆயினும் அக்கொள்கை சட்டத்தின் ஓர் அமிசத்தை மாத்திரம்—அதாவது புறத்தோற்றத்தை—விளக்குதற்கு உதவும்.

அரசியல் அதிகாரம்

அதிகாரம் எனுஞ் சொல்லுக்குப் பல பொருள் உண்டு. ஆளுவதற்குள்ள ஆற்றலைக் குறிக்கும் கருத்திலேயே அச்சொல் ஒத்த ஆய்விற் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இக்கருத்தின்படி, அதிகாரத்தைப் பெறமுயல்வதும், அதனைக் கட்டுப்படுத்தி ஒழுங்குபடுத்துவதற்கு முயல்வதும் மனிதனின் பிரதான கருமங்களொன்றாக அன்றும் இருந்து; இன்றும் இருந்து வருகிறது.

அதிகாரம் ஒருவரிடமோ பலரிடமோ இருக்கலாம். ஆயின் அதனை வரம்பின்றிப் பயன்படுத்துவதால், சமூகத்திற்கு ஊறு விளையலாம். அதற்குத் தடைகள் இல்லையேல், அது கட்டுக்கமையாத இயற்கைச் சத்தியை ஒத்திருக்கும். அது வேண்டுமென்றே அழிவை விளைவிக்கலாம்; அச்சம் விளைக்கலாம். மனிதரை அடிபணிவதற்கு நிர்ப்பந்திக்கலாம். ஆயின் அதற்குச் சட்டமுறையான உரிமை இல்லை. அதிகாரத்தின்மீது தடைகளை விதிப்பதற்காக பல்வேறு காலங்களில் சமூகம் பின்வரும் வழிமுறைகளைத் தனித்தோ பல்வகையில் ஒன்றுசேர்த்தோ கையாண்டுள்ளது. வழமைகள், மரபுகள், உவந்து¹ சங்கங்கள், அரசியற் சித்தாந்தங்கள், தெய்விகச் சட்டம், இயற்கைச் சட்டம், நீதி என்பன பற்றிய எண்ணக்கருக்கள், மக்கள் இறைமை ஆகியன அவ்வழிமுறைகளாம். இவ்வாறு வரையறைப்பட்ட அதிகாரமே, அரசியல் அதிகாரம் என்று பொதுவாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. ஆட்சியாளன் இவ்வரையறைகளைச் சிறிது காலத்திற்குப் புறக்கணிக்கலாம். ஆயின், அவன் அதனை வழமையாகக் கொள்வானாயின், சமூகம் அவனுடைய அதிகாரத்தைப் பறித்துவிடும்.

அரசியல் அதிகாரம், சமூகத்தினால் விதிக்கப்பட்ட பல்வேறு வரையறைகளுக்கு உட்பட்டது என்ற கருத்து, தேசிய அரசை

¹ உவந்து: Voluntary

வலுப்படுத்தும் முயற்சிக்கு ஒரு தடையாகக் காணப்பட்டது. மக்கியவெல்லி, ஹொப்ஸ் என்பாரும் தெய்விக உரிமை வாதி களும் இத்தடையை நீக்குவதற்கு தத்தமக்குப் பட்ட வழிமுறை களைக் கூறினர். ஆயின் அவை யாவற்றுள்ளும் அதி முக்கியமான வழிமுறையாக உள்ளது, இறைமைக் கொள்கையாற் சட்டப் பட்ட முறையேயாம். (முந்திய பகுதியைக் காண்க.) இறைமை யானது, வரைவிலக்கணப்படி, கட்டுப்பாடற்ற அதிகாரமாகும். ஒவ்வொருவனும் இறைக்கு அடிபணிய வேண்டியவன்; ஒவ்வொரு நிறுவகமும் அவ்வாறே. சட்டமானது இறையின் கட்டளை என்ப தால், மனிதன் அதற்குக் கீழ்ப்படியக் கடமைப்பட்டிருக்கிறான். ஆயின், அரசியற் கட்டப்பாடுபற்றிய இக்கருத்து ஒருதலைச்சார் பானது; உண்மை நிலைக்கு ஒவ்வாதது.

மனிதன் பலதிறப்பட்ட காரணங்களுக்காகவே சட்டத்திற்குக் கீழ்ப்படிகின்றான். எந்த ஒரு சமூகத்தை மேலோட்டமாக நோக் கினும், இவ்வுண்மை தெற்றெனப் புலப்படும். எளியவோர் ஆயர் சமூகத்திலே ஆட்சியாளன் பொதுவாக மக்களின் வழமைகளையும் மரபுகளையும் பின்பற்றுகின்றான். சட்டத்திற்குப் பணிவதன்வழி, மனிதன் தண்டனைக்கு உட்படாமற்போவதுமன்றி, தான் ஏற்றுக் கொண்ட வழமைகளுக்கும் மரபுகளுக்கும் இணங்கவும் நடந்து கொள்கின்றான். நவநாகரிகத் தோற்றமுடைய சமூகங்களிலும் உள்ள நிலைவரம் பண்பளவில் இதனிலிருந்தும் வேறுபடுவது இல்லை. மனிதர் தம் நலவுரிமைகளை நாடிப்பெறும் வகையிலே, அமைதியான ஒரு குழ்நிலையைச் சட்டங்கள் பேணிக்காக்கும் என்று கருதுவாராயின்; தமது சமூகத்திலுள்ள உறுதிப் பயன் களைச் சட்டங்கள் தம்முட் பொதிந்துள்ளன என்று அவர்கள் நம்புவாராயின்; சட்டமைப்புகளுக்கும் தனிமனிதருக்குமிடையே எழும் பிணக்குகளைத் தீர்ப்பதற்குச் சட்டங்கள் ஒரு சாதனத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன என்று அவர்கள் அறிவாராயின்; அனைத்துக் கும் மேலாக, தமது சமூகத்தின் குறிக்கோள்களையும் சொந்தக் குறிக்கோள்களையும் அடைவதற்கு அவசியமான நிலைமைகளைச் சட்டங்கள் உருவாக்கியுள்ளன என்று அவர்கள் உணர்வாராயின் அவர்கள் சட்டத்திற்கு அடிபணிவர். இக்கருத்து, சட்டங்களுக்கு புதியதொரு பரிமாணத்தைக் கொடுக்கின்றது. சட்டங்கள்பற்றி மனிதருக்குள்ள மனப்பாங்கை, சட்டத்தின் தோற்றுவாய் மாத் திரமன்றி, அதன் உள்ளடக்கமும் நலவுரிமையும் ஒருங்கே நிருண யிக்கின்றன. சட்டத்தை மீறினால், தண்டனை உண்டு என்பது உண்மையே. ஆயின், சட்டத்தை மீறினால் தண்டனை கிடைக்கும் என்பதற்காகவன்றி, சட்டத்தைத் தழுவியொழுகுவதாற் சமூகத் திற்குப் பயன் உண்டு என்பதற்காகவே மக்களுட் பெரும்பாலார் சட்டத்திற்குக் கீழ்ப்படிகின்றனர்.

இந்த நிலைவரமானது அரசியல் அதிகாரத்தைப் பரவலாக்குதலால் மேலும் வலுவடைகின்றது. ஒரு கூட்டத்திலே, அரசியல் அதிகாரத்தை ஒருவரோ ஒரு சிறு கூட்டத்தினரோ கையாண்டு வந்தனர். அப்போது ஒரு சிறுபான்மையோரின் நலவுரிமைகளை மேம்படுத்தவும் பாதுகாக்கவுமே அரசியல் அதிகாரம் பயன்படுத்தப்பட்டது. ஆயின், இன்று பெரும்பாலான சமூகங்களிலே அரசியல் அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட்டுள்ளது. அதிகாரம் மக்களுக்குச் சொந்தமானது எனும் கொள்கை பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அரசியல் நடவடிக்கைகளில் மேன்மேலும் பெரிதளவாகக் குடித்தொகை பங்குபற்றுகிறபோது, அரசின் சாதனங்கள் மேன்மேலும் சமூக நலத்துறையிலே பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. சட்டங்களின் அமைப்பானது புதிய அரசியற் சூழலுக்குப் பொருந்தும் வகையிலே தொடர்ந்து சீர்செய்யப்பட்டு வருகின்றது. இறைமைக் கொள்கையானது அரசியற் கடப்பாட்டுக் கொள்கையாக அமைவதற்குக் கிஞ்சித்தும் போதுமானதன்று என்பதை இவ்வபிவிருத்திகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

மாக்கிய சிந்தனையாளரின் கொள்கைப்படி, அரசியல் அதிகாரம் பொருளாதார அதிகாரத்திலிருந்து எழுகின்றது. குறித்த எந்தவொரு காலத்திலும் அரசியல் அதிகாரமானது பொருளாதார முறைமையைக் கட்டுப்படுத்துவோருக்கே சொந்தமாகும். சட்டங்கள் பொதுமக்களின் அபிலாசைகளையும் உறுதிப்பயன்களையும் உள்ளடக்கி இருப்பனவல்ல. ஆயின் பொருளாதார அதிகாரத்தைக் கையாள்வோருக்கே அவை பயனுடையவாம். சருவசன வாக்குரிமை அடிப்படையில் அமைந்த பிரதிநிதித்துவ தாபனங்கள் உள்ள தாராளக் குடியாட்சிச் சமூகத்திலுமே, பொருளாதாரத்தைக் கட்டுப்படுத்துவோரே பொதுசன அபிப்பிராயத்தையும், உவந்துறு அமையங்களையும், அரச சாதனங்களையும் தன்னங்கருதித் திறமையாகக் கையாள்கின்றனர்.

இவ்வாறாக, அரசியலின் ஏனை அமிசங்களிற் போன்று, அரசியல் அதிகாரம் எனும் விடயத்திலும், பிரதானமான தற்காலக் கருத்துக்கள் இரண்டு உண்டு.

நான்காம் அத்தியாயம்

அரசும் சமூகமும்

அரசுக்கும் சமூகத்திற்குமிடையே உள்ள வேறுபாடு

சமூகத்தைப் பகுத்தாய்ந்து கூறப்பெற்ற சமூகவியலாளர், அது ஒப்பீட்டளவிலே சுதந்திரமான அல்லது தன்னிறைவான சனத் தொகையையும், உண்ணாட்டிலே கட்டமைப்பு, ஆள்புலம் உடைமை, பண்பாட்டுத் தனித்தன்மை என்பவற்றையும், இயற்கையாக ஏற்படுகின்ற மக்கட் பெருக்கத்தையும் கொண்டது என்பர். பல்வேறு ஆராய்ச்சியாளர் இந்த அம்சங்களுக்குப் பல்வேறு விளக்கங்களைக் கொடுத்துள்ளனர். அவ்வாறே, வெவ்வேறான மக்கள் இவற்றுட் குறித்த சில அமிசங்களுக்குக் கூடிய முக்கியத்துவங் கொடுத்துள்ளனர். எனினும், மேலுள்ள வரைவிலக்கணத்திற் கூறப்பட்டுள்ள அமிசங்கள் பொருத்தமானவையே என்பதுபற்றிப் பொது உடன்பாடு இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

இக்காலத்தில், சமூகம் வேறு, அரசவேறு என்ற பாகுபாடு செய்வது பொது வழக்காகிவிட்டது. குறிப்பிட்ட ஒரு நோக்கத்திற்காகச் சமூகத்திற்குள்ளே உருவாக்கப்பட்ட ஒன்றாக அரசு பெரும்பாலும் தோற்றமளிக்கின்றது. கடந்த காலத்திலே தத்துவஞானிகள் பலர் செய்தது போன்று, சமூகமும் அரசும் ஒன்றேயென ஒருங்கு வைத்தெண்ணுவது, அரசையும் சமூகத்தையும் செம்மையாக அறிந்து கொள்வதைத் தடைசெய்யும் பெரும்பிழையாகும்.

சமூகமானது அரசினின்றும் வேறுபட்டது எனும் கருத்து, அண்மைக்காலத்திலே தோன்றியதாகும். மேலாட்டுத் தத்துவஞானிகள் மதச்சீர்திருத்தத்துக்குப்¹ பிந்திய காலத்திற்குள் சமூகம்பற்றி இவ்வாறு கருதலாயினர். அரசியல் நிறுவனங்கள்பற்றி நுணுகி ஆராய்வதற்காக, சமயச்சார்பற்ற அடிப்படைகளை அவர்கள் தேடிக் கொண்டிருந்த காலம் அது. பெருமைமிக்க கிரேக்க தத்துவஞானிகளான பிளேற்றோவும் அரித்தோத்திலும், அரசையும் சமூகத்தையும் வேறுபடுத்த முடியாத தனியொரு முறைமையாகக் கருதினர். உண்மையில், அவர்கள் காலத்திலிருந்த அரசு—கிரேக்க நகர அரசு²—தற்கால அரசினின்றும் முற்றாக வேறுபட்ட தென்பது உண்மையே. நகர அரசானது ஒழுக்கநெறிகளுடன்

¹ மதச்சீர்திருத்தம்: Reformation

² கிரேக்க நகர அரசு: Greek City state

தொடர்புடைய ஓர் ஒழுக்க அரசாகவும் உற்பத்தியோடும் வர்த்தகத்தோடும் தொடர்புடைய ஒரு பொருளாதார அரசாகவும் இருந்தது. அத்தோடு அது, “அழகையும் உண்மையையும் அனைவரும் நாடிப் பெறுவதற்காக உள்ள பண்பாட்டுச் சங்கமாகவும்” இருந்தது. சமூகத்திலுள்ள அனைவரின் கூட்டு நன்மையையும் நலவுரிமைகளையும் அரசு பிரதிபலிப்பது என்று எண்ணிய பிளேற்றே, அரசுக்கு நன்மை பயந்தது எதுவோ அதுவே சமூகத்திற்கும் நன்மை பயக்கும் என்று கருதினார். இதனால், சமூகத்திற்குரியதும் அரசியலுக்குரியதும் ஒன்றே எனக் கருதப்படலாயிற்று.

சமூகமும் அரசும் ஒன்றையெனக் கருதிய வேறுசில தத்துவஞானிகளும் உளர். ஜெர்மானிய தத்துவஞானியான ஹெகல், மக்களின் இச்சையை அரசின் இச்சையுடன் ஒருங்கு வைத்தெண்ணினார். அரசானது மக்களது மொத்த நலவுரிமைகளின் பிரதிநிதி: தனியொருவன் அரசுடன் ஒத்துப்போவதனாலும் அரசுக்குக் கீழ்ப்படிவதனாலுமே அவனது ஆளுமை¹ துலக்கம் பெறும். சமூகமும் அரசும் சமன் (சமூகம் = அரசு) என்ற கொள்கையின் வளர்ச்சியில், ஹெகலின் கருத்து அந்தலையான ஒரு கொள்கையைக் குறிக்கின்றது. அக்கொள்கைப்படி, அரசானது அனைத்தையும் உள்ளடக்கியுள்ளது.

அரசைச் சமூகத்திலிருந்து வேறுபடுத்திக்காட்டும் முதலாவது முக்கிய கொள்கையானது சமூக ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் லொக் என்பவரால் உருவாக்கப்பட்டது. ஒரு காலஅளவிலே ஒருமித்து வாழ்வதன் மூலம் இயற்கையான உரிமைகளை உணர்ந்து கொண்ட மனிதர், இயற்கையான ஒழுங்கு முறையை உருவாக்கினர். அவர்கள் தங்களுடைய இயற்கை உரிமைகளை வலுப்படுத்துவான் வேண்டி, ஒரு சமூக ஒப்பந்தத்தைச் செய்து, அதன்வழி அரசை உருவாக்கினர். இக்கருத்துப்படி, இயற்கைச் சட்டத்தைச் செயற்படுத்துவதற்காகச் சிறப்பான ஒரு சாதனத்தை அபிவிருத்தி செய்வதன்வழி மிகத்திறமையான சமூக ஒழுங்கு முறையை உறுதிப்படுத்தும் ஒரு கருவியைப் பெறும் நோக்கத்திற்காக, பயன்பாடு கருதிப் படைக்கப்பட்டதே அரசு என்றாகும். முதன்முறையாக அரசானது (அ) சமூகத்தினின்று வேறுபட்டதொன்றாகவும் (ஆ) அதற்குக் கீழ்ப்பட்டதொன்றாகவும் தோன்றியது. குடியாட்சி அரசியற் சிந்தனை எழுச்சி பெற்று வளர்ச்சியடைந்தபோது, இக்கருத்து மேலும் அபிவிருத்தியடைந்தது.

அரசானது சட்டமுறையான ஒரு சட்டமைப்பு: அரசின் உறுப்புரிமை சட்ட முறையான ஓர் உண்மை. அரசுதானும், முறையான ஒரு சட்டத்தினால் அல்லது அத்தகைய பல சட்டங்களால்

¹ஆளுமை: Personality

அமைக்கப்பெற்றது. அரசின் செயற்பாடு எஞ்ஞான்றும் ஒரு சட்டவடிவமைப்பைக் கொண்டுள்ளது. சட்டமுறையான இச் சங்கம் எனும் வித்து (அதாவது, அரசாகிய வித்து) முளைவிட்டு, சமூகம் எனும் வயலிலே பென்னம்பெரிய மரமாக ஓங்கி வளர்ந்துள்ளது. இன்று இந்த மராமரம் அந்த வயலிற் பெரும் பரப்பிலே நிழல்பரப்பி நிற்கின்றது.

அரசுக்கும் சமூகத்திற்குமிடையே உள்ள உறவின் தன்மையாது? சமூகத்திலிருந்து இன்றொரு நிறுவகமாகிய அரசு பிறந்தது என்ற காரணத்தால், சமூகம் பட்டொழியும் என்ற கதைக்கு இடமில்லை. இற்றைக் காலத்திற்குரிய எந்தச் சமூகத்திலும், எண்ணற்ற சமூக நிறுவகங்களும் சமூக சத்திகளும் இருப்பதைக் காணலாம். குடும்பம், சமயதாபனம் என்பன போன்ற முக்கியமான சமூக தாபனங்களும், வழமைகள், மரபுகள், வாழ்க்கையின் உறுதிப்பயன்கள்¹ என்பன போன்ற பல்வேறு சமூக சத்திகளும் அரசினால் உருவாக்கப்பட்டவை அல்ல. இச்சமூக தாபனங்களிலும் பெரும்பாலானவை, உண்மையிற் காலத்தால் அரசுக்கு முற்பட்டவையே. ஆயினும், இச் சமூக தாபனங்கள்மீதும் சமூகச் சத்திகள்மீதும் அரசு ஓரளவுக்கு கட்டுப்பாட்டைச் செலுத்துகின்றது என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மை. அரசு நேரடியாகக் கட்டுப்படுத்த முடியாதபடி தனிப்பட்ட முறையில் அமைந்தனவும், நட்பு, அன்பு, பொருமை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளனவுமான மிகநெருங்கிய தனிமனித உறவுகளிலுமே அரசானது பரவலான கட்டுப்பாட்டைச் செலுத்தும். இந்த வகையான கட்டுப்பாட்டை நியாயமானது எனக் கொள்ளலாமா?

அரசானது சமூகத்தின் தலையாய கருவி. அது தன்னுடைய கட்டமைப்பின் மூலம் சமூகத்திலே உறுதிப்பாட்டையும் ஒழுங்கையும் பாதுகாத்து நிலைநாட்டுகின்றது. அது சட்டமுறையான ஓர் ஒழுங்குமுறையைப் பேணும் விசேட நோக்கத்திற்காகப் பாதுகாப்பளிக்கப்பட்டு வரும் ஒரு விசேட சங்கமாகும். அன்றியும், அரசுக்கு உட்பட்ட ஆள்புலத்தில் வாழ்கின்ற அனைவரையும் அஃது ஒன்றாகவும் இணைக்கின்றது. அதன் செயலும் சட்டங்களும் அனைவரையும் கட்டுப்படுத்துவனவாய் இருக்கும். ஆயின், சமூகமோ தன் விருப்பாக அமைக்கப்பட்ட சமூகச் சங்கங்களினதும் சமூகச் சத்திகளினதும் கூட்டு மொத்தமாகும். இச் சங்கங்கள் குறிப்பான சில நோக்கங்களைக் கொண்டவை. எனவே, சமூகத்தை உருவாக்கும் பல்வகைச் சங்கங்களுக்கும் மேற்பட்டதாக அரசு இருக்கின்றது. அது செய்யும் கருமங்கள் மக்கள் அனைவர்க்கும் பொதுவானவை; மக்கள் அனைவரும் விலக்கின்றிக் கட்டாயமாக அதன் உறுப்பினராவர். இக்காரணங்கள் பற்றித்தான்,

¹ வாழ்க்கையின் உறுதிப் பயன்கள்: Values of Life

அரசு தனிமுதன்மையான நிலையை வகிக்கின்றது. இறுதி அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கும் பெருவலி அரசிடமே தங்கியுள்ளது. அந்த அதிகாரத்தைப் பிரயோகிப்பதற்கு உறுதுணையாக, அதனிடம் படைப்பலமும் உண்டு. அதனால், பல்வேறு சங்கங்களிடையே நடுத்திர்ப்பு வழங்கும் அதிகாரியும் அரசேயாம்.

குறிப்பிட்ட ஒரு சமய அனுட்டானம் சமூகத்தின் நல்வாழ்வுக்கும் பாதுகாப்புக்கும் ஊறு விளைவிக்கும் என்று அரசு கருதுமாயின், அந்த அனுட்டானத்தில் அரசு குறுக்கிடுவது நியாயமானது எனக் கொள்ளப்படும். மேலும், அத்தகைய குறுக்கீடு சமூகத்திற்கு நலம் பயக்குமென்று அரசு கருதும்போது, ஏலவே இருந்து வருகின்ற வழமைகளையும் பெறுமானங்களையும் ஒழுங்குமுறைப்படுத்துவதில் அது கட்டுப்பாட்டு அதிகாரம் செலுத்தும். உதாரணமாக, அடிப்படைச் சமூக அமைப்பாகிய குடும்பத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். அதனை அரசு அங்கீகரித்து, அதற்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கின்றது. திருமணங்களைப் பதிவுசெய்வதற்கும் திருமண நீக்கத்திற்குமான நடைமுறைகளை விதிப்பதன்மூலம், அரசானது திருமண முறையை ஒழுங்குபடுத்துகின்றது. அன்றியும், அரசானது உறவினரின் உரிமைகளையும் கடமைகளையும் ஓரளவுக்கு வரையறுக்கின்றது. அவ்வழி, அவ்வுரிமைகளுக்கும் கடமைகளுக்கும் ஏற்கவே இருக்கின்ற சமூக அனுமதியோடு, ஒரு சட்ட அனுமதியையும் அவற்றுக்கு அளிக்கின்றது.

சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் சமூகப் பிணைவையும் பேணிக் காப்பதுதான், அரசின் ஆதிக் கருமமாக இருந்தது என்பதை நாம் அறிவோம். ஆனால், இன்றோ அக்கருமங்களோடு நேரடித் தொடர்பற்ற பிறபல கருமங்களையும் அரசு புரிந்து வருகிறது. உதாரணமாக, தொழிலாளிகளுக்குக் குறைந்த பட்சக் கூலி கொடுக்க வேண்டுமென்று அரசு கட்டாயப்படுத்துகின்றது. வேலைநேரத்தை அது ஒழுங்குபடுத்துகின்றது. வேலைத்தலங்களிலே சில வசதிகள் செய்யப்படவேண்டும் என்பதை அரசு உறுதிப்படுத்துகின்றது. குழந்தைகளை வேலைக்கு அமர்த்துவதை அது தடைசெய்கின்றது. வேலையின்மையைக் குறைப்பதற்கும் சமூக இன்னல்களைத் துடைப்பதற்கும் அது நடவடிக்கை மேற்கொள்கின்றது. குறிப்பிட்ட வயதினரான குழந்தைகளுக்கு அரசு கட்டாயக் கல்வியைப் புகுத்தலாம்; அக்கல்வியின் உள்ளடக்கத்தையுமே அது கட்டுப்படுத்தலாம். மக்களுட் சில பிரிவினர்தமக்குள்ள உரிமைகளைப் பூரணமாக அனுபவிப்பதற்கு இடையூறுகவுள்ள தடைகளை அகற்ற வேண்டும்; அவ்வழி, அம்மக்களின் உள்ளார்ந்த நல்லியல்புகள் முழுவளர்ச்சிபெற்று மிளிர்வதற்கு வாய்ப்பளித்தல் வேண்டும்—அரசின் செயல்களைப் பின்னின்று ஊக்குவது இந்த இலக்கேயாம். எனினும், சமூகநலத்துக்காக

அரசு மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகளுக்கு முழுச்சமூகமும் ஒப்புதல் அளிப்பதில்லை.

சில சமூகத் தத்துவஞானிகளும் அரசியல்வாதிகளும் அரசின் சமூகநல நடவடிக்கைகள், உண்மையில் வேண்டாத தலையீடாகும் என்று கருதினர். அரசாணது சமூக பொருளாதார விடயங்களிலே தலையிடுவது, தனியொருவனதும் சமூகத்தினதும் கட்டுப்பாடற்ற அபிவிருத்திக்குப் பங்கம் விளைக்கும் என்று அவர்கள் கூறிப்போந்தனர். எனவே, அரசாணது தற்போக்குக் கொள்கையை அல்லது தலையிடக் கொள்கையைக் கடைப் பிடிக்க வேண்டும் என்று அன்னார் கோரினர். எனினும், கைத்தொழில் வளர்ச்சியைத் தொடர்ந்து ஏழைமையும் இலம்பாடும்¹ பெருகி வர, அவற்றுக்கு ஈடாகச் சமூகக் காப்பீடுகள் எவையும் இல்லாமையால் மக்கள் துயரம் மேன்மேலும் அதிகரித்தபோது, சமூக விடயங்களில் அரசு கட்டாயமாகத் தலையிடுதல் அவசியமாயிற்று. (கைத்தொழில் வளர்ச்சிக்கு முந்திய காலத்தில் சிற்சில சமூகக் காப்பீடுகள் சிறிய அளவில் இருந்தன என்பதை இங்குக் குறிப்பிடுதல் வேண்டும்). பிரதிநிதி ஆட்சிபற்றிய எண்ணக்கருக்களும் தாபனங்களும் அபிவிருத்தியடைந்தமை, அத்தகைய தலையீட்டுக் கான நியாயத்தை மேலும் வலுப்படுத்தியது. அரசாணது சமூகத்திலே சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் பேணிக்காக்கும் ஒரு நிறுவகமாக மாத்திரமன்றி, பொதுமக்களின் சமூக நலனைப் பேணி வளர்க்கும் பொறுப்புடைய ஓர் அமையமாகவும் இயங்கவேண்டுமென்று இப்பொழுது எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இவ்வாறாக, பல திறப்பட்ட சமூக பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடுடைய சமூகநல அரசை இன்று நாம் காண்கிறோம்.

எனவே, தற்கால அரசு முன்னொருபோதுமில்லாத வகையிலே தற்காலச் சமூகத்தோடு சாலவும் நெருங்கிய தொடர்புகளைக் கொண்டுள்ளது. சமூகத்திற் பெரும்பாகத்தை அரசின் செயற்பாடுகள் அளாவி நிற்கின்றன. இவ்வாறிருந்தும், அரசுக்கும் சமூகத்திற்குமிடையே உள்ள வேறுபாடு இன்னும் வலிதாகவே காணப்படுகின்றது. கடந்த காலத்தில், அரசுகள் இன்றியே சமூகங்கள் இருந்துள்ளன. அதாவது, "அரசுகள்" என்று மக்களால் இன்று பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் அமைப்புகள், சில சமூகங்களில் இருக்கவில்லை என்பதாம். சமூகச் சிந்தனையாளர்கள் ஒரு சாரார், அதாவது மாக்கியவாதிகள், அரசு எனும் சாதனம் இறுதியிற் பட்டொழியும் என்றும், அப்பால் அரசற்ற பொதுவுடைமைச் சமூகம் நிறுவப்படும் என்றும் நம்புகின்றனர். இன்றுள்ள நிலையில் அரசு எம்மிடை உறுதியாக நிலைபெற்று நிற்கிறது. ஆயின்

¹ இலம்பாடு: Destitution

கடந்த காலத்திற் கருதப்பட்டது போல, அதுவே சமூக வாழ்க்கையின் ஆதியும் அந்தமும் என்று கருதமுடியாது.

சமூகமே அரசை உண்டாக்கியது. அரசோ சமூகத்திலே போட்டியிடும் சத்திகளுக்கும் சங்கங்களுக்குமிடையே ஒரு சம நிலையை நிலைநாட்டுகின்றது. இவ்வாறு சமூகத்தில் ஓரளவு ஒழுங்கையும் பிணைவையும் அரசு உறுதிப்படுத்துகின்றது. அரசானது இயல்பாகவே சமூகவாழ்க்கையின் ஒரு மூடிய அமைப்பாகும். மேலும், அதன் பண்பில் ஓரளவு இறுக்கம் (நெகிழாதன்மை) உண்டு. ஓர் அரசியல் அமையம் என்ற முறையில், அரசின் நலவுரிமைகள் வரையறைப்பட்டவை. மற்றுச் சமூகமோ நெகிழ்ச்சிப் பண்பு உடையது; அதனுடைய நலவுரிமைகளையும் செயற்பாடுகளையும் பொறுத்தமட்டில், அதற்கு வரையறையே கிடையாது. வரம்பின்றி விரிவடையும் ஈடுபாடுகளைக் கொண்ட ஓர் அமைப்பே சமூகம். அத்தோடு, தேசிய அரசின் எல்லைகளுக்கு அப்பாலும் பரவுந்தகவு அதற்கு உண்டு. எஞ்ஞான்றும் விரிவடைவதும், நெகிழ்பண்பு உடையதும், வரையறைக்கு உட்படாததுமான சமூகப்பரப்பிலே, தற்கால அரசானது, அரித்தோத்திலின் அரசைப் போன்று, பொதுநன்மை முழுவதையுமன்றி அப்பொதுநன்மையின் ஒருபகுதியை மாத்திரமே குறித்து நிற்கின்றது.

சங்கங்கள்

தற்காலச் சமூகத்தை நாம் எட்டநின்று பார்க்கும்போது, அங்குப் பல திறப்பட்ட சங்கங்கள் பெருவாரியாக இருப்பதைக் காண்கிறோம். இச்சங்கங்களில் வியக்கத்தக்க ஒரு சிறப்பியல்பு உண்டு: அதுதான், அவற்றிடையே காணப்படும் அளவிறந்த வேற்றுமைப்பாடு. அவற்றின் குறிக்கோள்களில் வேற்றுமைப்பாடு உண்டு. சில சங்கங்கள் பொருளர்தார நலவுரிமைகளை விருத்திசெய்யும் நோக்கமுடையன; சில, அரசியற் குறிக்கோள்களை அடையமுயல்வன; வேறுசில, சமூக இலக்குகளை எய்த விரும்புவன; இன்னும்சில, பண்பாட்டுக் கருமங்களில் ஈடுபட்டுள்ளன.

இவையெல்லாம் சிறு சிறு தொகையான உறுப்பினரைக் கொண்டமைந்தவை. ஆனால், சனத்தொகையிற் பெருந்தொகையானோரை உறுப்பினராகக் கொண்டு அளாவி நிற்கின்ற பிற சங்கங்களும் உண்டு. இனி, ஓர் அரசின் எல்லைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட உறுப்பினரைக் கொண்ட அகன்ற சங்கங்களும் உண்டே.

அமைப்புமுறையிலும், சங்கங்களிடையே வேறுபாட்டைக் காண்கிறோம். சில சங்கங்கள் மிகத் தளர்வான அமைப்புடையவை; பிற சில, மிகக் குறுகிய கட்டுக்கோப்பான அமைப்புடையவை.

இனி, சங்கங்களின் வசமுள்ள மூல வளங்களிலும் விரிந்த வேறுபாடு உண்டு. சமுதாய முயற்சிகள் பலவற்றில், அரசோடு தானும் போட்டிபோடுதற்கேற்ற அத்துணைப் பெருவளம் படைத்த சங்கங்களையும் நாம் காண்கிறோம். அதேவேளை, தம்மைத்தாமே பேணிக் கொள்வதற்கு வில்லங்கப்பட வேண்டிய அத்துணைச் சிறு வளம்படைத்த சங்கங்களும் பல உண்டே.

அரசு தவிர்ந்த பிற சங்கங்கள் எல்லாம் இப்படிப் பல்லாற்றாலும் வேற்றுமைப்படினும், அவற்றுக்குப் பொதுவான சில சிறப்பியல்புகளும் உண்டு. அவை யாவற்றையும், 'விசேட நலவுரிமைத் தாபனங்கள்' என்று பொதுப்படையாகக் குறிப்பிடலாம். அவை யாவும் தத்தம் உறுப்பினரின் விசேட தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்வனவாக இருக்கலாம்; அல்லது, அவர் தம் விசேட நலவுரிமைகளைப் பேணி வளர்க்கும் நோக்குடையவாக இருக்கலாம். ஆனால், நாம் ஈண்டுக் கவனிக்க வேண்டியது ஒன்றுண்டு; சமூகம் முழுவதற்கும் பொதுவான தேவைகளையும் நலவுரிமைகளையும் கவனிப்பது அவற்றின் நோக்கமன்று.

இத்தகைய சங்கங்கள் மக்களில் எவரையேனும் உறுப்பினராக மாறு கட்டாயப்படுத்த முடியாது. மக்கள் அவற்றில் உறுப்பினராகச் சேரினுஞ் சேரலாம்; சேராமலும் விடலாம்; சேர்ந்த பின்பு, விருப்பம்போல விலகிவிடலாம். ஆகவே, இத்தகைய சங்கங்களை 'உவந்துறு சங்கங்கள்' என்று குறிப்பிடுவர். (அதாவது தாமாக உவந்து சேர்பவரின் சங்கங்கள் என்பது பொருள். உவந்து: விரும்பி).

இனி, சங்கங்களின் விதிகள், அவ்விதிகளை ஏற்று நடக்கச் சித்தமாயிருப்போரையே கட்டுப்படுத்துமன்றி மற்றையோரைக் கட்டுப்படுத்தமாட்டா. அன்றியும், அவ்விதிகளை மீறுவதற்குக் கிடைக்குந் தண்டனைகள் வேறு; மற்று, சட்டங்களை மீறுதற்குக் கிடைக்குந் தண்டனைகள் வேறு. அவை முற்றும் வெவ்வேறு தன்மையின. சட்டங்களின் பின்னின்று அவற்றை ஆக்கியும் ஆட்சிப்படுத்தியும் வருவது அரசின் பெருவலி: அவ்வலி கட்டுக்கோப்பாய் அமைந்தது; முறைப்படி அரசுக்கே உரியது. ஆனால், சங்கங்களின் விதிகளுக்கோ அத்தகைய வலிமை யாதும் இல்லை. சங்கங்களிலே, கட்டுக்கடங்கா உறுப்பினர்க்கு வழங்கப்படுந் தண்டனைகள் பெரும்பாலும் சமூகச் சார்புடையனவே. சமூகத்தில் இத்தனை ஏராளமாகச் சங்கங்கள் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை, அரசியல் மாணவர் ஆராய்ந்தறிய வேண்டும். கடந்த காலத்து எளிய சமூகங்களில், மனிதனுக்கிருந்த தேவைகளும் நலவுரிமைகளும் மிகச் சிலவே. ஆதலின் அவற்றைக் குடும்பம், குலம் அல்லது சாதி எனும் வரம்புகளுக்குட்பட்டே பூர்த்தி செய்தலும் மேம்படுத்தலும் சாத்தியமாயின. பின்னர், சமூகம் வளர்ந்த

போது அதன் தன்மையும் சிக்கல் மிக்கதாயிற்று. மனிதனுடைய தேவைகள் பெருகத் தலைப்பட்டன. அவனுடைய நலவுரிமைகளும் பல திறப்பட்டுப் பல்கின.

பொதுவான நலவுரிமைகளின் அடிப்படையிலே சங்கங்கள் உருவாவது இயல்பேயாம். தாம் வாழுஞ் சூழ்நிலை மாசுபடுவதுபற்றி ஒருவனுக்கும் ஒருத்திக்கும் உள்ள கவலை, அவர்தம் அயலார்க்கும் உண்டே—பொதுவான ஒரு நலவுரிமையை இங்குக் காண்கிறோம். ஒரு தொழிற்சாலையிலோ அலுவலகத்திலோ இணைந்து வேலைசெய்யும் பணியாளரிடையே, வேலை நிலைமைகள்பற்றிப் பொதுவான ஒரு நலவுரிமையைக் காணலாம். இசைச்சுவைஞர், ஓவியர், கவிஞர் ஆகிய இத்திறத்தாரிடையே பொதுவான நலவுரிமைகள் இருக்கலாம். குறித்த ஒரு மதப்பிரிவைச் சேர்ந்த பலரிடையே, நலவுரிமையின் அடிப்படையில் ஓர் ஒற்றுமை உருவாகித் தோன்றலாம். அரசியல்பற்றி ஒத்த கருத்துடையோர் பலர் ஒன்றுபட்டுத் தம் கருத்துக்களைப் பரப்ப முயலலாம். இவ்வாறு கருத்தால், கொள்கையால், ஈடுபாடுகளால், நலவுரிமைகளால். ஒத்தவரும் ஒவ்வாதவருமாகச் சமூகத்திலே கோடிக்கணக்கானோர் உளர். அன்னாருள் ஒத்தவர்கள், தமக்குப் பொதுவாயுள்ள நலவுரிமைகளைப் பேணி வளர்த்தற்பொருட்டு, உவந்து சங்கங்களை உருவாக்குவர். தொழிலாளி என்ற வகையில் ஒருவன் ஒரு தொழிற்சங்கத்திற் சேரலாம். இசைவிநோதன் என்ற வகையில், ஓர் இசைக்கலைமன்றத்தைச் சேர்ந்தவனாகலாம். குறித்த ஓர் ஊரில் வாழ்பவன் என்ற வகையில், ஒரு நல்லயற் சங்கத்தைச் சேர்ந்திருக்கலாம். அல்லது ஒருவன் தன் அரசியல் இலட்சியங்களைப் பரப்பவும் பேணவும், ஓர் அரசியற் கட்சியிற் சேர்ந்திருக்கலாம். இவ்வாறுதான், மனித சமூகத்திலே சங்கங்கள் தோன்றி வளர்ந்துள்ளன. இவ்வாறு பல்வேறு சங்கங்களைச் சேர்வதால், பலதிறப்பட்ட தனது நலவுரிமைகளைப் பேணி வளர்க்கலாம் என்றும், தனது ஆளுமையின் பல்வேறு கோலங்களைத் துலங்க வைக்கலாம் என்றும் மனிதன் நம்புகிறான்.

இப்படியாக, பலதிறப்பட்ட குறிக்கோள்களை அடைவதற்காகப் பலதிறப்பட்ட சங்கங்கள் மலிந்துள்ள சமூகத்தில், அவற்றால் முரண்பாடும் மோதலும் விளைவது இயற்கை. நடுத்திர்ப்பு வழங்கும் உரிமையும் அவ்வுரிமையை நிலைநாட்டும் வலிமையும் தனிப்பொதுவான ஒரு சங்கத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள். அச்சங்கத்தான் அரசு என்பது.

அரசும் அரசாங்கமும்

அரசு, அரசாங்கம் ஆகிய இப்பதங்கள் வேறுபாடின்றி, கலந்து மாறிப் பயன்படுத்தப்படுவது உண்டு. எனினும், அரசியல்

அறிவியலைப் பற்றிய ஆய்விலே இப்பதங்களுக்கிடையே ஒரு வேறுபாடு காட்டப்படுகின்றது. அவ்வேறுபாடு, நடைமுறையில், அத்துணைப் பொருத்தம் அற்றதாகலாம்.

அரசாங்கமானது அரசின் அங்கங்களுள் ஒன்று என்பது ஏற்கவே கூறப்பட்டது. அரசானது சில சாதனங்களின் வாயிலாகத் திட்டவட்டமான வழிகளில் இயங்குதல் வேண்டும்; அப்போது தான் அதன் சுயவடிவம் புலப்படும். அல்லாவிட்டால் அஃது ஒரு கற்பிதப் பொருளாகத்தான் இருக்கும். உதாரணமாக, அரசு இறைமையை உடையது என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆயின், அரசினுடைய இந்த அதிகாரம் நடைமுறையிற் செயற்படுதற்கு ஒரு முறை இருக்க வேண்டும். இங்கு அரசாங்கமே அரசின் கருவியாகச் செயற்படுகிறது. அரசு தனது இச்சையை வெளிப்படுத்துதற்கும் நிருவகிப்பதற்கும் ஏற்ற சாதனமாக இருப்பது அரசாங்கமே.

பரந்த அடிப்படையிற் கூறுவதாயின், அரசினது இறைமையதி காரத்தைச் செயற்படுத்துகின்ற அல்லது செயற்படுத்தக்கூடிய அமையங்களின் கூட்டுமொத்தமே அரசாங்கம் என்று அரசாங்கத்திற்கு வரைவிலக்கணம் கூறலாம். ஒரு கட்சியின் உறுப்பினர் அனைவரும் அரசைச் சேர்ந்தவர்களே. ஆயின், அரசாங்கத்தின் உறுப்புரிமை இதனிலும் மிகக் குறைந்த தொகையினருக்கே உரியதாகும். மத்திய ஆட்சி, உள்ளூர் ஆட்சியாகிய மட்டங்களிலும், சட்ட நிருவாக நீதிபரிபாலனத் துறைகளிலும், அரசின் இச்சையை வெளிப்படுத்துவதில் அல்லது நிருவகிப்பதில் ஈடுபட்டுள்ள அனைவரையும் அரசாங்கம் உள்ளடக்கும். அரசாங்கமின்றேல், ஓர் அரசை உருவாக்குகின்ற ஒரு சனத்தொகையானது, ஒருமித்துச் செயற்படுதற்கும் கட்டுக்கோப்பான ஓர் அமைப்பு முறையை நிறுவுவதற்கும் வழிவகையில்லாத ஒரு மக்கட்கும்பலாகத்தான் இருக்கும்.

அரசாங்கங்கள் முடியாட்சி, பாராளுமன்ற ஆட்சி, சனாதிபதி ஆட்சி ஆகியன போன்ற பல்வேறுபட்ட வடிவங்களைக் கொண்டிருக்கலாம். இவ் வடிவங்களிடையே திட்டவட்டமான வேறுபாடுகள் உண்டு; அதாவது, அதிகாரப் பங்கிடு, ஆட்சியிலே மக்களுக்குள்ள பங்கின் அளவு, அதிகாரச் செறிவு என்பன போன்ற முக்கிய விடயங்களிலே வேறுபாடுகள் உண்டு என்பதாம். ஆயின் அடிப்படையில் அரசாங்கத்தின் வடிவங்கள் எல்லாம் வெவ்வேறான வரலாற்றுச் சூழ்நிலையிலும் சமூகச் சூழ்நிலையிலும் அரசின் கருவியாகவே பயன்படுபவை. அரசாங்கங்களின் இயல்பும் பெரிதளவில் வேறுபடலாம். சில அரசாங்கங்கள் குடியாட்சி முறையின; வேறுசில சருவாதிகார முறையின. ஆயின், நிலையாமை எனும் நியதி எல்லா அரசாங்கங்களுக்கும் பொது

வானது. தேர்தலிலே தோல்வி, ஆட்சிக்கு எதிராகத் திடீர்ப் புரட்சி, ஆட்சியாளரின் மரணம் அல்லது பதவி துறப்பு ஆகியவை அரசாங்கங்கள் மாறுவதற்குத் திண்ணமாக வழிதிறக்கும். ஆயின் அரசுகளோ அத்துணையளவில் நிலையாமைக்கு உட்பட்டவை அல்ல. உண்மையில் மாக்கியச் சிந்தனையாளரைத் தவிர, வேறு எந்தக் கொள்கையாளரும் அரசின் நிலைபெறுபற்றி ஐயப்பட்டதில்லை. அஃது எவ்வாறாயினும், 17ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஆங்கிலேய தனிமுதன்மைக் கொள்கையாளரான தோமஸ் ஹொப்ஸ் கருதியவாறு, ஆட்சியாளரின் மரணம் (அல்லது ஆளுங்கட்சியின் தோல்வி) என்ற ஒரு காரணத்தால் அரசு அழிந்துவிடவோ அன்றிக் குலைந்துவிடவோ மாட்டாது.

முழுச் சமுதாயத்திற்கும் பொதுவான சில இலட்சியங்களை அடைதற் பொருட்டு அமைக்கப்பட்ட ஒரு பெருஞ்சங்கமே அரசு என்பதை ஏற்கவே ஆராய்ந்துள்ளோம். பொதுவான இந்நோக்கங்களை அரசாங்கத்தின் வாயிலாக அடைய முடியும் என மக்கள் எதிர்பார்க்கின்றனர். அரசாங்கமே அரசின் சார்பாக எப்போதும் எதனையும் எடுத்துக் கூறுகின்றது என்பதாலும், அதன் வழி, சமூகத்திலே திட்டவட்டமான வழிகளில் அரசின் பிரதிநிதியாக இருப்பது அதுவே என்பதாலும், அரசாங்கமும் அரசும் பெரும்பாலும் ஒரே பொருளைத் தரும் இரு சொற்களாக வழங்கி வருவதில் வியப்பில்லை. ஒரு சங்கத்தை அரசாகக் கொள்ள வேண்டுமாயின், குறிப்பிட்ட ஓர் ஆள்புலத்திலே அது சட்டவொழுங்கிற்கமைய வல்லந்தத்தைப் பிரயோகிப்பதற்கு முழுவுரிமை கோரிப் பெறக்கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆயினும், அரசு தன் வலதாக அவ்வாறெல்லாம் செய்யமுடியாது. அங்குள்ள அரசாங்கமோ அல்லது அவ்வரசாங்கத்திடமிருந்து முறையாக அதிகாரம் பெற்ற முகவரோ தான் அத்தகைய உரிமையைக் கோரமுடியும். அத்தோடு, அரசிடம் மக்கள் விசுவாசம் உடையராய் இருக்கவேண்டும் எனவும் சொல்லப்படுகிறது. ஆயின், உண்மையில் அரசாங்கத்திற்கே அவர்கள் கீழ்ப்படிய வேண்டுமென்ற கடப்பாடுடைய வராவர். அரசாங்கத்தின் கட்டளைகளை எதிர்த்து நிற்பது, அரசின் கட்டளைகளை எதிர்த்து நிற்பதாகும். அரசின் சார்பாக அரசாங்கமே எப்போதும் பேசுகின்றது; சட்டங்களையும் இயற்றுகின்றது. அத்தோடு, பொது நன்மை யாது, அரசின் நலவுரிமைகள் யாவை என வரையறுத்து விளக்கத் தருவதும் அரசாங்கமே. இக் காரணங்கள் பற்றியே பொதுவாக அரசாங்கமும் அரசும் ஒன்றாகவே வைத்தெண்ணப்படுகின்றன. ஆயினும் உண்மையில் அரசாங்கமானது அரசின் பிரதான சாதனமாகவும், அரசின் இன்றியமையாத அங்கங்களுள் ஒன்றாகவுமே இருக்கின்றது எனலாம்.

அரசும் நாடும்

ஒருமுகப்படுத்திய அதிகாரத்துடன் கூடிய அரசு அண்மைக் காலத்திலே தோன்றியதொன்று. 16 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் அப்படியான அரசு இருந்ததில்லை. 'அரசு' என்ற எண்ணக் கரு ஏற்கவே ஆராயப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்தில் நாடும் அரசும் ஒன்றே என்று இணைத்து இனங்காண்பது பொது வழக்காகி விட்டது. நாடு என்றால் என்ன? சில விமரிசகர்களின் கருத்துப் படி, "நாடு என்பது ஒரே இனக்கட்டைச் சேர்ந்த மக்களைக் கொண்டதொன்று." மற்றுஞ் சிலரின் கருத்தில் நாடு என்பது வரலாறு, மொழி, பண்பாடு ஆகிய பிணிப்புகளால் ஒன்றுபட்ட மக்களைக் கொண்டது. பின்னைய வரைவிலக்கணம் முன்னைய தினும் குறைந்த வரையறைகளை உடையது. ஆயினும் இது, நாடுபற்றிப் போதுமளவுக்குத் திருத்திதரக்கூடிய வரைவிலக்கணமாகாது.

பொதுப்படையாக, நாடுகள் நெடுங்காலம் நீடித்த வரலாற்றுப் படிமுறையின் ஒரு விளைவாக உருவாகியுள்ளன. இனவொற்றுமை, மொழிவழிக் காரணிகள், பொதுவான பண்பாட்டு மரபு, சுதந்திரப் பற்று ஆகிய இக்காரணிகள் யாவும் நாடுகள் உருவாவதற்கு உறுதுணையளித்தன. இவ்விடயத்திலே புவியியற் காரணிகளும் பொருளாதாரக் காரணிகளும் துணையாயிருந்தன. எனவே, நாட்டுக்கு வரைவிலக்கணங் கூறும்போது, பண்பாட்டு வரலாற்று மரபு, இன ஒற்றுமை, குறித்த புவியியற் பிரதேசங்களில் மக்களுக்குள்ள பற்று ஆகியவற்றைக் கவனத்திற் கொள்ளுதல் தகும். எனினும், ஏனைக் காரணிகளையும் கருத்திற் கொள்ளுதல் அவசியமாகின்றது. முதலாம் உலகப் போருக்குப் பின், நாடு எனும் எண்ணக்கருவானது அரசியலில் முந்திய காலத்திலும் பார்க்க விரிந்த ஒரு தாற்பரியத்தை—புதியவோர் கருத்தை—பெற்றுள்ளது.

ஒரு மக்கட் பிரிவை நாடு எனக் கொள்வதற்கு, அம்மக்கள் கட்டுக்கோப்பான அரசியல் அமைப்பு உடையராயும், சுதந்திரம் உடையராயும் இருப்பது இன்றியமையாத நிபந்தனையாகி விட்டது. இதன் விளைவாக, நாட்டினம் என்பது நேரிய அரசியற் கருத்தைப் பெற்றுள்ளது. அரசானது தனது சுதந்திரத்தை நிலைநாட்டுவதற்குள்ள திறமையில் நாட்டினம் தங்கியுள்ளது. ஏனெனில், சாதியோ இனவொற்றுமையோ யாதாயிருப்பினும், அந்நிய அரசால் அடிப்படுத்தப்பட்ட மக்களின் நாட்டினப் பண்பானது மாற்றப்படலாமன்றோ? இது காரணமாக, "தனது சுதந்திரத்தை நிலைநாட்ட வல்ல தனியொரு மத்திய அரசாங்கத்தின் கீழ் வாழ்கின்ற ஒரு மக்கட் சமுதாயமே நாடாகும்" என வரைவிலக்கணஞ் செய்யப்பட்டுள்ளது. ஒரு மக்கட்

கூட்டத்தின்மீது, ஒருமுகப்படுத்திய அதிகாரம் இருத்தல் வேண்டும்—அது, நாட்டின் இன்றியமையாச் சிறப்பியல்பாகும் என்பதை இவ்வரைவிலக்கணம் வற்புறுத்துகின்றது. இத்தகைய ஒரு வரைவிலக்கணந்தானும் அனைவர்க்கும் ஒப்பமுடிந்த ஒரு வரைவிலக்கணமாக அமையாதிருக்கலாம். ஆயினும், இவ்வரைவிலக்கணம் நாட்டுக்கும் அரசுக்குமிடையே உள்ள உள்ளார்ந்த தொடர்பைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது என்பது தெளிவு. நாட்டினம், ஒருமுகப்படுத்திய அரசாங்கத்திலே தங்கியுள்ளது.

இவ்வரைவிலக்கணம் குறிப்பால் உணர்த்துகின்ற—முக்கியத்துவம் வாய்ந்த—பொருத்தமான அமிசம் மற்றொன்று உண்டு. இது, குறிப்பாகக் குடியேற்றவாட்சி நீடிக்கப்பட்டதன் பயனாக உருவாகியுள்ள பெருந்தொகையான புதிய நாடுகளுடன் தொடர்புடையதாகும். நாட்டுக்கு முறையான அதிபதியென்று ஒரு மத்திய அரசாங்கத்தைக் கருதுவதற்கு, அவ்வரசாங்கம் தனது ஆளுகைக்கு உட்பட்ட மக்கள்மீது தனது அதிகாரத்தை நிலைநாட்டுவதில் வெற்றி காணவேண்டும். நாட்டினம் என்ற எண்ணக்கருவுக்கும், அரசு என்ற எண்ணக்கருவுக்குமிடையே திட்டமான ஒரு தொடர்பு இருக்கின்றது என்பதே இதன் பொருள். அரசுக்கு உட்பட்ட மக்கள், ஒரு நாடாக அமைந்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறின்றேல், அரசானது அம்மக்களை ஒரு நாடாக உருவாக்க வேண்டும். இனி, ஒரு நாடு ஓரளவிற்கு ஒருமுகப்படுத்திய ஆட்சி நிலவுவதற்கு இடங்கொடுத்து, அதற்கு உடன்படவும் வேண்டும். இவ்விரு நிலைமைகளும் இல்லாமை, நாடும் அரசும் ஆகிய இரண்டும் நிலைத்து வாழ்வதற்குப் பங்கம் விளைக்கலாம்.

சருவதேசியத்தின் வளர்ச்சி

‘சருவதேசியம்’ எனுங் கருத்து, பெரும்பாலும் தேசியம் காரணமாக எழுந்த பிரச்சினைகள் சிலவற்றின் எதிர்விளைவாகும். நாடுகள் தோன்றுவதற்கும் வளம் பெறுவதற்கும் பல காரணிகள்துணை செய்தன. இக்காரணிகளின் விளைவாக, ஒவ்வொரு நாடும் தான் ஏனை நாடுகளிலிருந்து வேறுபட்டது அல்லது ஏனைநாடுகளுக்கு மேலானது என்று எண்ணலாயிற்று. இக்காரணிகளுள் அதிமுக்கியமானவை பின்வருமாறு:

- (1) தமது சொந்தப் பண்பாடுகளை விருத்தி செய்வதற்குப் பல்வேறு மக்களிடையே உள்ள விருப்பம்,
- (2) பொருளாதார சுதந்திரத்தையும் அரசியற் சுதந்திரத்தையும் அனுபவிப்பதில் மக்களுக்குள்ள விருப்பம்,
- (3) தங்களுக்கு உகந்த ஆட்சிமுறையை உருவாக்குவதில் மக்களுக்குள்ள விருப்பம்,

- (4) குறிப்பிட்ட புனியியற் பிரதேசங்களில் அவர்களுக்கு உள்ள பற்றுதல்,
- (5) தாம் பொதுவாக ஏற்றுக்கொண்ட நம்பிக்கைகளில் அவர்களுக்குள்ள பற்றுதல்,
- (6) பொது எதிரிகளிடம் அவர்களுக்கு உள்ள பொறுமை அல்லது பகைமை.

இவ்வாறு ஊட்டம்பெற்று வளர்ந்த தேசியம், தற்கால அரசுகளை உருவாக்குவதிலே வலிமை வாய்ந்த ஒரு சத்தியாக இருந்துள்ளது. கடந்த காலத்தில், மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் எழுச்சியிலும் வளர்ச்சியிலும் இத்தேசியம் தீவிரமான பங்கை வகித்துள்ளது. மிக்க அண்மைக்காலத்தில், அது புதிதாக நாடுகள் உருவாவதற்கு உறுதுணை புரிந்துள்ளது. இதன்வழி, அந்நிய ஆட்சியாளரால் அரசியல் அடிமைத்தனத்திற்கும் பொருளாதாரச் சுரண்டலுக்கும் உட்படுத்தப்பட்டிருந்த பல்லாயிரக் கணக்கான மக்களுக்கு விடுதலை கிடைத்தது. ஆயினும், இந்த அமிசத்தின் மற்றொரு பக்கத்தையும் காணவேண்டும். விஞ்ஞானத்துறையிலும் தொழினுட்பத்துறையிலும் உண்டான முன்னேற்றம், அதன்வழி போக்குவரத்திலும் சருவதேச வர்த்தகத்திலும் உண்டான அபிவிருத்தி, அரசியற் சித்தாந்தங்களில் உண்டான வளர்ச்சி ஆகியவற்றால் உலகத்திலுள்ள நாடுகள் முன்னிருந்ததிலும் பார்க்க இன்று அதிகம் நெருங்கி வந்துள்ளன. இச்சூழ்நிலைமைகளில், சருவதேச ஒத்துழைப்பானது நாடுகளின் அபிவிருத்திக்கு மாத்திரமன்றி அவை தொடர்ந்து வாழ்வதற்கும் அவசியமாகிவிட்டது. சுயஸ் கால் வாய் மூடப்படுவதால் இலங்கையிலுள்ள விவசாயிகளின் வாழ்க்கைச் செலவு பாதிக்கப்படுவதும், இலண்டன் பங்குமுதற் சந்தையில் நடைபெறும் வணிக முயற்சியினால் யமேக்காவிலுள்ள வாழைப்பழ உற்பத்தியாளர் பாதிக்கப்படுவதும், எண்ணெயின் விலை உயர்வதால் எண்ணெய் உற்பத்தியாளரும் நுகர்ச்சியாளரும் மாத்திரமன்றி, ஏறக்குறைய உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொருவருமே பாதிக்கப்படுவதும் இன்றைய உலகிற் சாதாரண சம்பவங்களாகி விட்டன. இத்தகைய உலகிலே, நாடுகள் ஒன்றுபட்டுக் கூட்டு நடவடிக்கையெடுத்தல் எத்துணை அவசியம் என்பது தெளிவு.

ஒரேயொரு நாடுதானும் அணுக்கருச் சாதனமொன்றைத் தனக்கே சொந்தமான பாலேநிலத்தில் வெடிக்கச் செய்து, அதனால் வளிமண்டலத்திலே கதிரியக்கத் துகள்களைப் பரப்புவேயாயின், அண்டை நாடுகள் மாத்திரமன்றி, பரந்த உலகமும் காலப் போக்கிற் பாதிக்கப்படும் என்பது திண்ணம். எனவே, இச்சந்தர்ப்பத்தில், ஒரு நாடு மேற்கொள்ளும் நடவடிக்கைகள்—அவை அந்நாட்டின் ஆள்புல எல்லைகளுக்கு உள்ளேதான் எடுக்கப்பட்டிருந்தாலும்—வேறொரு நாட்டை அல்லது வேறுபல நாடு

களைக் கட்டாயம் பாதிக்கும் என்பது தவிர்க்க முடியாதது. இத்தகு நடவடிக்கைகள் தொழினுட்பத்துறையிலாயினென், பொருளாதாரத்துறையிலாயினென், அன்றி, அரசியற்றுறையிலாயினென், நாடுகளிடையே பல நூற்றாண்டுகளாகக் கவலையையும் நெருக்கிடையையும் விளைவித்துள்ளன. அன்றியும், பிரயாணமும் வர்த்தகமும் பெருகியுள்ளதாலும், உலகிலுள்ள நீர் வழிப்பாதைகளும் வான்வெளியும் போக்குவரத்துக்கும் பொருள்களை அனுப்புதற்கும் அனைவராலும் பரக்கப் பயன்படுத்தப்படுவதாலும், பொதுவான நடவடிக்கை மேற்கொள்வது இன்றியமையாததாகிவிட்டது. மிக அண்மைக் காலத்தில், சுற்றுடல் மாசுபடுதல், உலகிலே சத்திபெறப்படும் மூலங்கள் குன்றுதல், சனத்தொகை பெருகுதல் ஆகியவைபோன்ற பிரச்சினைகளுக்கு, சருவதேச நடவடிக்கை வாயிலாகவே திருத்திகரமாகத் தீர்வுகாண முடியும் என்பது உணரப்பட்டுள்ளது. அத்தகைய நடவடிக்கைக்கு உலகநாடுகள் தமது கடப்பாடாகக் கருதிப் பின்பற்றத்தக்க ஓர் ஒழுக்கக்கோவை தேவைப்படுகின்றது. இக்கோவையின் பிரகாரம், இத்தகைய நடவடிக்கைகளின் பலபலன்களை நாடுகள் கட்டாயம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஆயின் இது தேசிய இறைமையை மட்டுப்படுத்துவதாக இருக்கும். அத்தகைய மட்டுப்பாடு, தேசிய உணர்ச்சிக்கு அருவருப்பானது. ஆயினும், தேசிய இறைமையை இவ்வாறு மட்டுப்படுத்தல் சருவதேச ஒத்துழைப்பு இல்லாமையைக் காட்டிலும் விரும்பத்தக்கது என்பதை, பொருள்வளங்களுக்கும் மனித உயிர்களுக்கும் பேரிழப்பை விளைவித்த கசப்பான அனுபவத்தின்மூலம் உலக நாடுகள் உணர்ந்துள்ளன.

அரசுகளுக்கிடையே இருக்கவேண்டிய உரிமையையும் கடமையையும் வகுத்துக் கூறும் வகையில், அரசுகளுக்கிடையிலுள்ள தொடர்புகளை வரையறுத்துக் கூறும் விதிகளைக் கொண்ட கோவையானது 15 ஆம் 16 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் விருத்தி செய்யப்பட்டது. இவ்விதிகள் உள்ளடக்கத்திலே குறுகிய நோக்கத்தைக் கொண்டனவாகவே இருந்தன; அவற்றைக் கடைப்பிடித்த நாடுகளும் சிற்சிலவே. மேலும், சுதந்திரமான அரசியல் வல்லரசுகளிடையே இருந்த தொடர்புகளும் குழப்பநிலையில் இருந்தன. மத்தியகாலத் திருச்சபை தகர்ந்த பின்னர், அத்திருச்சபை அவ்வப்போது பிரயோகித்து வந்த தடைகளை விதிப்பதற்கு, அக்கால் வேறோர் அமையம் இருக்கவில்லை. இதன் விளைவாக, அரசுகளுக்கிடையிலுள்ள தொடர்புகளில் உண்டாகும் பிணக்குகளை இறுதியாகத் தீர்த்து வைப்பதற்கு, வல்லந்தமே கருவியாயிற்று. அப்போது நிலவிய குழப்பமான நிலைமைகளாலே, தொழிலும் வர்த்தகமும் பெரிதும் புதிக்கப்பட்டதுடன், அக்

காலத்துப் பிரதேச ஆய்வு முயற்சிகளும் பாதிக்கப்பட்டன. அக் காலத்திலே பிரதான வர்த்தக நாடாக இருந்த ஒல்லாந்த தேசத்தைச் சேர்ந்தவரும் சட்டவல்லுநருமான ஹியூகோ குரோஷஸ் என்பார், இச்சூழ்நிலைகளிலே, நாடுகள் தங்களிடையே தொடர்புகளை வைத்துக்கொள்வதுபற்றி நடைமுறையிலிருந்த சட்டங்களைத் தொகுப்பதற்கும் புதிய விதிகளை உருவாக்குவதற்கும் முயற்சி செய்தார். அரசுகள் தம்முட் கொண்டிருக்க வேண்டிய தொடர்புகளைப்பற்றிய விதிகளை, முழுமையாகவும் முறைப்படியும் கொண்டு நடாத்துவது மனிதகுல நன்மைக்கு அவசியம் என்று அவர் நம்பினார். 1625 இல் அவர் “போரும் அமைதியும் தொடர்பான சட்டம்”¹ எனும் பொருள்பற்றி எழுதிய நூல் இவ்விடயம்பற்றி எழுதப்பட்ட அரும்பெரும் நூலாக இன்றுவரை விளங்குகின்றது. அவர் எழுதிய இந்நூலை அடிப்படையாகக் கொண்டு, பல்வேறு நாடுகளுக்கிடையே ஆயிரக்கணக்கான உடன்படிக்கைகள் ஒப்பேற்றப்பட்டன; சருவதேச நீதிமன்றங்களிலும் மற்று உண்ணாட்டு நீதிமன்றங்களிலும் பெருவாரியான தீர்ப்புகள் வழங்கப்பட்டன. இந்த நூற்றாண்டுவரையும், அவ்வுடன்படிக்கைகளும் தீர்ப்புகளுமே அரசுகளுக்கிடையே தொடர்புகளை ஒழுங்குபடுத்தி வந்தன. பெரும்பான்மையான நாடுகள் தங்கள் பொதுநலன்களை அபிவிருத்தி செய்வதற்காக ஒத்துழைத்த சருவதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கம், சருவதேச அஞ்சல் ஒன்றியம் என்பன போன்ற பல சருவதேச அமைப்புகள் இந்தக் கால அளவிலேயே உருவாகின.

இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலே தொழில், வர்த்தகம், போக்குவரத்து, பொருளனுப்பல் ஆகிய துறைகளில் உண்டான அபிவிருத்தி காரணமாக, நாடுகள் ஒன்றையொன்று சார்ந்திருத்தல் மேன்மேலும் அதிகரித்தது. தற்காலத்தில் நாடுகள் படைபூண்டு தம்மிடையே போரிடுவதால் ஏற்படும் பேரவலமான விளைவுகளையும் எதிர்காலத்திலே போர் மூளாது தடுப்பதற்குச் சாதனமொன்று இருப்பதன் அவசியத்தையும் முதலாம் உலகப் போர் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டியது. அத்தகைய சாதனத்தை உருவாக்குவதில் மேற்கொள்ளப்பட்ட முதன் முயற்சியே நாட்டுக் கூட்டவையாகும்.² சருவதேச ஒத்துழைப்புக்காக இதற்கு முன்னர்ச் செய்யப்பட்ட அனைத்து முயற்சிகளுடனும் ஒப்பிடுமிடத்து இஃது ஒரு புதுமுயற்சி எனலாம். ஒரு தொகுதியான விதிகளையும் கோட்பாடுகளையும் அது அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்திருந்தது. இக்கூட்டவை குறிப்பிட்ட இடத்தில் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் ஒழுங்காகக் கூட்டங்களை நடாத்தியது.

¹ போரும் அமைதியும் தொடர்பான சட்டம்: On the Law of War and Peace

² நாட்டுக் கூட்டவை: League of Nations

பயிற்சிபெற்ற சருவதேச நிபுணர்கள் அடங்கிய நிலையான ஒரு செயலகத்தையும் அது கொண்டிருந்தது. ஆயினும், கூட்டவை வெற்றியளிக்கவில்லை; அதன் மறைவுபற்றி பலர் கவலைப்படவு மில்லை. எனினும், அது நிறுவப்படுதற்கு வழிவகுத்த இலட்சி யம்—அதாவது உண்மையான சருவதேச ஒத்துழைப்பு வேண்டு வதே எனும் கருத்து—தழைத்தோங்கியது. இதன் விளைவே இரண்டாம் உலகப் போரின் முடிவில் நிறுவப்பட்ட ஐக்கிய நாட்டு அமையம் ஆகும்.

ஐக்கிய நாட்டு அமையமானது நாட்டுக் கூட்டவையின் ஏற் பாட்டிலும் அமைப்பிலும் பொதிந்து கிடந்த அடிப்படையான இலட்சியங்களைத் தன்னுட் கொண்டிருந்தது. அதேவேளை அது கூட்டவையினும் திட்டமாகத் திருத்தம் மிக்க ஓர் அமைய மாயிற்று. இப்புதிய அமையமானது கூட்டவையைக் காட்டிலும் கூடிய சத்திவாய்ந்ததாகவும், கூடிய அளவுக்கு உலக மக்களின் பிரதிநிதியாகவும், கூடிய தொகையான நிறுவகங்களின் ஆதர வைப் பெற்றதாகவும் இருந்தது. மேலும் ஐ.நா. அமையத்தைத் தொடர்ந்து சருவதேச சமுதாயத்தின் பல்வேறு தேவைகளைக் கவ னிக்கும் நோக்குடன் பல்வகையான சருவதேசத் துணைநிறுவகங் களும் உருவாக்கப்பட்டன. பற்பல குறைபாடுகள் இருந்த போதிலும், முப்பதாண்டுகளுக்கு மேலாக ஐ.நா. அமையம் தொடர்ந்து இயங்கி வருவது, அனைவருக்கும் பொதுவான பிரச் சினைகளையிட்டு நாடுகள் ஒத்துழைப்பதற்குச் சித்தமாயுள்ளன எனும் முக்கியமான உண்மையைச் செவ்வனே எடுத்துக் காட்டி யுளது.

‘சருவதேச அரசு’ எனுங் கருத்து

ஐ.நா. அமையமோ அதன் எண்ணற்ற துணைநிறுவகங்களோ மற்றுக் கணக்கற்ற சருவதேசச் சட்டங்களோ அரசுகளுக்கிடையிலே தன்னலமற்ற ஒத்துழைப்பையும் நீடித்த உலக அமைதியையும் உறுதிப்படுத்துவதில் வெற்றிகாணவில்லை என்பதை அண்மைக்கால வரலாறு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இறைமை படைத்த தேசிய அரசுகளைக் கொண்டதாய் உலகம் இருக்கும் வரைக்கும் மேற்கூறிய உயரிய குறிக்கோள்களை உலகம் ஒருபோதுமே அடையமுடியாமற் போகலாம். கட்டுக்கோப்பாயமைந்த படைவலியைத் தனியுரிமையாக்கிக் கொண்டுள்ள ஒரு குழாத்தினர், நாட்டின் அகத்தே தேசியச் சட்டங்களை விதித்துச் செயற்படுத்தலாம். ஆயின், சருவதேசச் சட்டங்களை அவ்வாறு வலியுறுத்தவோ கட்டாயமாகத் திணிக்கவோ முடியாது. இறைமை படைத்த அரசுகளைக் கொண்டமைந்த சருவதேச சமுதாயத்திலே—வரைவிலக்கணப்படி இவ்வரசுகள் தத்தம் ஆள்புலங்களிலே

பூரணமான சட்டவதிகாரங்களைக் கொண்டுள்ளவை—சட்டங்களைச் செய்வதற்கும் சட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதற்குமான அதிகாரம் பெற்ற மத்திய தாபனம் எதுவும் நிலவ முடியாது. இதன் விளைவாக, சருவதேசச் சட்டத்தினதும் பல்வேறு சருவதேசக் குழுக்களின் நிர்ப்பந்தங்கள், தீர்மானங்கள் ஆகியவற்றினதும் பயன்பாடு கட்டாயம் வரையறைக்கு உட்பட்டதாகவே இருக்கும். ஆதலின், தேசிய எல்லைகளுக்குள் நீண்டகாலத்திற்கு நிலவுகின்ற அமைதியும் ஒழுங்கும் சருவதேச சமுதாயத்தில் நிலவுவதில்லை. தருமசங்கடமான பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாண்பதற்கு ஒரு சருவதேச அரசு நிறுவப்பட வேண்டும் என்று சருவதேசவாதிகள் பலர் கருதுகின்றனர்.

குலமுறையும் மானியமுறையுமாகிய குறுகிய அடிப்படையைக் கொண்ட அதிகார அமைப்புகளிலிருந்தே தற்கால அரசு தோன்றிப் படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. அவ்வாறே, இறைமைபடைத்த தற்காலத் தேசிய அரசும் மேலும் வளர்ச்சியடைந்து இன்னும் விரிந்த முன்னேற்றமான அதிகார அமைப்பாக மாறலாம். தேசிய அரசாங்கங்களிலும் பார்க்க மிக விரிந்த அடிப்படையில் அரசாங்கங்களை அமைப்பதற்கான முயற்சி, நீண்டகாலமாக மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளது. இந்த நூற்றாண்டில் உண்டான இருபெரும் உலகப் போர்களைத் தொடர்ந்து, சருவதேச அரசாங்கங்களை நிறுவுமுகத்தாற் சில அமைப்புகளை உருவாக்குவதற்கு முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன. முதலாம் உலகப் போரைத் தொடர்ந்து நாட்டுக் கூட்டவையும் இரண்டாம் உலகப் போரைத் தொடர்ந்து ஐக்கிய நாட்டு அமையமும் நிறுவப்பட்டன. சுதந்திர நாடுகளைக் கொண்டமைந்த இவ்வமையங்கள், இறைமையுடைய பெரும்பாலான தேசிய அரசுகளின் இச்சையைச் செயற்படுத்தும் நிருவாக சாதனங்களாக மட்டுமே இயங்கிவந்தன. ஆயின், சருவதேசவாதிகள் எதிர்நோக்குஞ் சருவதேச அரசானது இன்றைய தேசிய அரசைப் போன்று, ஓர் அரசாக இருக்கும். ஆயின் அது, முழு உலகத்தையும் தனது ஆள்புலமாகக் கொண்டதாகவும் அனைத்து நாடுகள் மீதும் இறையுரிமை கொண்டதாகவும் இருக்கும். உலகப் பொதுவான ஒருமுகப்படுத்திய அதிகாரம், உலகப் பொதுவான நீதிக் கோட்பாடு ஆகிய தத்துவங்களின் அடிப்படையில் அமைந்த இச்சருவதேச அரசானது, தனித்தனி இறைமைபடைத்த பெருவாரியான தேசிய அரசுகளைக் கொண்ட இக்கால உலகமுறைக்குப் பதிலீடாக அமையும்.

சருவதேச அரசானது ஆர்வமிக்க சருவதேசவாதிகளின் நிறைவேறு இலட்சியமாகவே இன்னும் இருக்கின்றது. அகன்ற ஆபிரிக்க அரசொன்றைத் தாபிக்குமுகமாகத் தொடர்ந்து முயற்

சிகள் செய்யப்பட்டுவருவதையும், ஆபிரிக்க ஐக்கியத்திற்கான அமையம் ஏற்கவே செயற்பட்டு வருவதையும் கருத்திற்கொண்டு, பிரதேச மட்டத்திலேனும் சருவதேச அரசொன்றை நிறுவுவதற்கு மனிதன் மனமார முயல்கின்றான் என்று ஒருவர் சுட்டிக்காட்டலாம். உலகிலே ஆங்காங்கு படைபூண்டு பலபோர்கள் நிகழ்ந்ததுவும், ஒரு தலைமுறையில் இரண்டு உலகப் போர்கள் மூண்டதுவும், தொழினுட்பக்கலை ஆற்றவும் முன்னேறியுள்ள இன்றைய நிலைமைகளில் மற்றுமொரு மாபெரும் போர் உண்டாகும் சாத்தியம் இருப்பதுவும் எல்லாம், சருவதேச அரசை நிறுவுவதன் அவசியத்தைப் பலருக்கு நன்றாக உணர்த்தியுள்ளன. அக்குறிக் கோள் எத்துணை விரும்பத்தக்கதாக இருப்பினும், நாடுகளிடையே பொருளாதார முறைமைகளிலும் அரசியற் கொள்கைகளிலும் இன்று ஊன்றிநிற்கும் வேறுபாடுகள், மனிதன் கொண்டுள்ள இந் நம்பிக்கையை ஈடேறவிடாது நெடுங்காலம் தடுத்து விடலாம்.

